

Phần 1

Chương 1

Tật Xấu Khó Bỏ

Sáng sớm, những tia ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng len lỏi qua từng tán lá cây, những chú chim đua nhau hót ríu rít trên cành cây. Bầu trời thoáng đãng trong lành. Tất cả tạo nên 1 khung cảnh cực kì yên bình.

Nhưng những tiếng động vui tai phát ra từ ngôi biệt thự gần đó lại làm mất đi sự yên tĩnh vốn có ở đây.

Reng... reng... bóp... rầm...

... Reng... bóp... rầm...

Reng... reng... bóp... rầm...

Cứ như vậy lặp đi lặp lại làm cho người con trai ngồi dưới lầu 2 không thể nào chịu đựng được nữa. Bằng chứng là khuôn mặt vốn xinh đẹp với đôi mắt to đen láy, sóng mũi cao thẳng nay lại vặn vẹo đến đáng sợ.

Cậu bật dậy khỏi chiếc ghế dựa, chạy thẳng lên lầu 2 và đập thẳng vào cánh cửa phòng. Nhưng có vẻ như người trong phòng chẳng hề có một tí phản ứng nào cả.

Dưới chân xung quanh cậu chính là một bãi chiến trường với những chiếc đồng hồ báo thức nằm lăn lóc. Thậm chí là chẳng có cái nào còn nguyên vẹn cả.

Mà người ngủ trên chiếc giường gần đó lại nằm với dáng vẻ không thể đẹp hơn được nữa. Một nửa trên giường một nửa dưới đất. Đầu đội đất chân đập trời. Ý lộn, đầu dưới đất chân chống lên trời

Nói đúng hơn là chết lâm sàng.

Cô có 1 tật xấu chẳng thể nào bỏ được.

Cứ hề ngủ là không biết trời đất. Mà mấy chiếc đồng hồ cứ làm phiền hoài nên... 1 đập là xung quanh liền yên tĩnh a. Cô lại có thể ngủ nướng tiếp.

Ai nha, thiệt là có chết cậu cũng không thừa nhận cái người đang ngủ đến chảy cả nước miếng này là em gái ruột của cậu đâu.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng vang động trời đất:

- PHAN TUỆ LÂM, MÀY DẬY NGAY CHO ANH... Tiếng rống có thể so sánh với tiếng rống của sư tử...

- Ô hả hả, chuyện gì? Động đất, cháy nhà. - Mơ mơ màng màng rớt xuống giường 1 cái RẦM, mắt nhắm mắt mở, Tuệ Lâm hốt hoảng nói mớ.

“Cốp”... Trong cơn tức giận, anh kí 1 cái thật mạnh vào đầu cô. Mà cô vẫn đang trong tình trạng mơ mơ màng màng chẳng phân biệt được ai là ai.

- Tên nào đó hả, dám đánh chị, chị đây cho người sau này khỏi phát giống nhà... tên chết bầm... - 1 tràng toàn những lời thô tục được phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn kia, gì chứ chửi lộn là cô đạt tới đẳng cấp vô đối rồi đấy.

Cô vẫn hồn nhiên mắng người mà mình không biết là ai kia, mà đâu hay mặt người nào đó biến đổi giống như 7 sắc cầu vồng.

Hết đen lại đỏ hồi lại biến xanh, hết xanh lại tím tái. Môi mồng mím lại dường như đang cất lực kiềm nén điều gì đó.

- A, Hai sao anh lại ở trong phòng em vậy... Ủa, mà mặt anh sao vậy. Nhìn giống như bị dính phân trâu vậy đó. - Sau 1 hồi chửi bới đến mức tỉnh ngủ. Cô mới để ý thấy anh cô.

Nhưng mà... Hình như có cái gì đó sai sai. Hức... Thôi chết, chẳng lẽ là. Nếu vậy, cần phải chạy trước mới được.

Sau khi phát hiện mình giống như mấy bà bán cá ngoài chợ đi chửi bới người ta. Mà người đó lại chính là anh trai đáng quý của mình, kế hoạch hay nhất mà cô nghĩ ra được là chạy.

- Thôi em đi học trước đây, hai không cần chờ đâu. - Nói xong còn vỗ “bòm bốp” mấy cái vào lưng Hải Lâm rồi chạy mất dép.

Lúc cậu hoàn hồn lại thì Tuệ Lâm đã thay đồ xong xuôi, rồi men theo cầu thang trượt xuống, thoát cái đã ra khỏi nhà.

- Phan Tuệ Lâm, Mày Đi Chết Đi. - Vừa ra khỏi cửa cô nghe được tiếng rống này suýt nữa đứng tim mà chết a. Kỹ thuật rống của anh cô thuộc hàng chuẩn rồi nha. Đến nỗi, mấy chú chim nhỏ liền bị anh cô dọa sợ bay hết rồi.

Thế mà có ai đó ngủ như điên chả nghe thấy gì.

Chương 2

Chạy Nước Đồi

Sau khi nhanh chân vọt ra khỏi nhà, cô từ từ đi đến trạm xe buýt gần đó.

Vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh, lại băng quơ suy nghĩ. Kể ra cũng thật là dài dòng. Anh em cô mới chuyển về Việt Nam cách đây không lâu.

Mặc dù rất tiếc nuối những tháng ngày tự do ăn chơi bên Mỹ. Nhưng dưới sự đốc thúc của bố mẹ 2 người vẫn phải về đây học tập.

Mà cô vẫn chẳng thể nào làm quen được với mùi giờ ở đây. Dù sao cũng ở bên 5 năm rồi.

Tin... tin... Vài tiếng còi xe vang lên. Nhìn qua mới thấy là 1 chiếc xe buýt đang chờ học sinh đi học. Oa, không ngờ 1 chiếc xe buýt mà cũng thuộc hàng tốt như vậy. Ngay cả kính chiếu hậu cũng là hàng hiệu a.

Do mãi ngắm nghía cái gọi là xe buýt. Nên quên mất là mình cũng đi học bằng xe buýt. Nhìn đồng hồ đeo tay...

- What the... 6 giờ 51 phút rồi, sao có thể? - Hốt hoảng thốt lên vài tiếng. Lại nhìn sang chỗ hồi nãy, chiếc xe buýt gần đó đã chạy mất hút.

Khổ não vỡ trán.

- Chết rồi, ba mà biết mình đi học trễ thì... - Ai nha, cô không dám nghĩ đến về sau nữa.

Nói vậy chỉ còn 1 cách... Chạy. Lờn nói đi đôi với hành động. Kiễng chân lên liền phóng 1 cái vèo. Dù sao Tuệ Lâm cô cũng từng đạt huy chương bạc cuộc thi ma-ra-tông cấp quốc gia. Cô không tin mình không thể đến kịp giờ.

Thế là trên đường lớn xảy ra 1 màn, 1 người con gái đang chạy như điên. Mà người đi đường cũng chỉ cảm thấy 1 làn gió mát thoáng qua.

...

Học... học... Thở hồng học dừng lại trước cổng trường Thiên Thanh. Đây là ngôi trường có điểm thi đầu vào cao kinh khủng.

Bạn phải đạt ít nhất 85 trên 100 điểm mới được vào đây. Vì vậy ngôi trường này rất coi trọng cả về đạo đức và học tập.

Mà điều quan trọng hiện tại là cổng trường cao 3 mét đã đóng. Cô phải vào kiểu gì đây. Nhìn thấy bức tường cao 2 mét gần đó. Bỗng 1 ý nghĩ thoáng qua, cô đã có cách rồi.

- Ha ha ha, bức tường chết tiệt đừng tưởng chị mày chịu thua nhá, đóng cổng hả vậy thì chị sẽ leo vào. - Vui vẻ cười mấy tiếng, không nhận được mà la lớn.

- Mẹ ơi, chị kia đang nói chuyện với ai vậy? - 1 giọng nói non nớt gần đó vang lên.

- À, chị đó có vấn đề về thần kinh đó đừng nhìn con. - Người mẹ cầm tay đứa con dịu dàng lên tiếng.

- Chậc... chậc... đẹp vậy mà lại bị điên. - 1 người gần đó làm bộ đáng tiếc nuối tặc lưỡi.

Nhưng cô nào có để ý mà đang đắm chìm trong kế hoạch leo tường của mình. Nghĩ là làm, cô quăng cặp da vào trước. Sau đó liền lấy đà phóng lên bám tay lên bờ tường rồi mượn lực leo qua.

Động tác vô cùng thuần thục, có vẻ như cô đã làm qua rất nhiều lần.

Phịch... Đáp xuống 1 cách đẹp mắt thậm chí còn không cần chống tay. Phúi bụi trên cặp sách, vừa bước được 1 bước liền khựng lại.

Vì sao à? Vì ông bảo vệ mập ú đang đi về phía cô đây này. Có vẻ như lúc này do cô tự kỉ lớn tiếng quá nên ông đã nghe được.

Điều đầu tiên cô có thể nghĩ được là chạy... Vèo. Bằng tốc độ nhanh nhất cô phóng đi.

- Này, em học sinh lớp nào đấy... Này này không được chạy. - Chưa kịp nói hết câu liền nhìn thấy cô chạy đi, ông ta la lên như tiếng heo bị chọc tiết.

Ngu gì đứng lại, đứng lại nghe mấy người chửi à. Tôi đâu có bị ngu. Trong lòng thầm bổ sung thêm 1 câu, dưới chân lại tăng thêm tốc độ.

- Còn không mau đứng lại cho tôi. - Cái giọng the thé đó lại vang lên. Không nhìn được mà quay lại nhìn, “Phụt” tình cảnh này làm cô tức cười chết mất.

Với cái thân hình trên 80kg đó thì chạy lại ai chứ. Chẳng hiểu sao ông ta lại được làm bảo vệ nữa. Chưa nói lúc chạy lớp mỡ trên mặt cứ rung rung nhìn chẳng khác loài heo là mấy.

Mà cô do nhìn phía sau nên không nhìn đường và thế là... RẦM.

Ừa nhưng mà sao nó không có đau như cô nghĩ mà lại thấy êm êm vậy. Á, hình như... hình như là có người đang làm đệm thịt cho cô...

Chương 3

Hot Boy Hay Hot Dog

Hình ảnh đập vào mắt cô lúc này là 1 khuôn mặt phải nói là cực kì xinh đẹp a. Đôi mắt 2 mí to dài với tròng mắt màu xanh lá hiếm có. Sóng mũi cao thẳng làn da trắng như da em bé vậy. Mái tóc vàng tự nhiên.

Thật đúng là một gương mặt yêu nghiệt a. Mà điều quan trọng bây giờ là cô đang nằm đè lên người cậu gần đến mức có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông.

- Này, ngấm đủ chưa? Còn không mau đứng dậy. - Ai nha, không ngờ cô cũng có tư chất làm sắc nữ, tự nhiên lại ngấm trai quên mất trời đất.

- A, xin lỗi cậu. - Cô vừa đứng lên vừa bối rối xin lỗi.

- Học sinh lớp nào? - Cậu từ từ đứng dậy, phỉu phỉu bụi còn dính trên áo hỏi. Trên mặt có mang theo nét khinh thường. Cậu từ trước giờ luôn ghét sự đụng chạm từ những đứa con gái.

- 11A7. - Cô nhẹ giọng đáp lời, cũng nhìn thấy được nét mặt khinh thường đó. Sao vậy chứ, chỉ là đè người cậu ta 1 chút thôi mà.

Mà lúc này ông bảo vệ cũng đã đuổi tới.

- Học học... Này học sinh kia còn không mau khai ra, học lớp nào mà dám đi học trễ hả? - Vừa thở hồng hộc vừa hỏi.

- A, chào chú nhìn chú càng ngày càng trẻ đẹp ra đó nha, chú đang ăn kiêng hả.

- Em đừng có ở đó mà đánh trống lảng, còn nữa tôi ốm từ đó giờ rồi không cần khen. - Cứ tưởng có thể nhân lúc này chạy đi, ai dè ông ta lại không bị trúng trò này.

- Cô ấy học 11A7, thưa chú. - Lúc bấy giờ cậu hot boy tóc vàng mới lên tiếng. Vừa nghe xong quả thật muốn tát cho cậu ta 1 cái. Tức chết mà.

- A, Thắng em đi học lại rồi sao? - Lúc này ông bảo vệ lại bày ra vẻ mặt khác hoàn toàn, vui vẻ cười đáp.

- Em đã khỏe, cảm ơn thầy.

- Mà lúc nãy em nói học sinh này học A7 phải không?

- Vâng ạ.

- Thôi em vào lớp trước đi, để tôi dạy đỡ học sinh này 1 chút.

2 người, người hỏi người đáp có vẻ thân thiết a. Còn cô trong lòng đem phi nhỏ, chửi bới 2 người cả trăm lần. Hình tượng hot boy soái ca trong lòng cô triệt để sụp đổ. Hot boy gì chứ hot dog thì có.

Sau khi bị ông bảo vệ giáo huấn cho một trận, lại được thầy hiệu phó đích thân đưa đến lớp. Đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Giờ ra chơi... Tại căn tin trường...

Trước mặt cô lúc này là một hàng dài đấng đấng học sinh chen chúc mua đồ ăn. Ai nha đến khi nào mới tới lượt cô đây. Sáng sớm do dậy trễ cho nên vẫn chưa kịp bỏ gì vào bụng.

Bằng chứng là bụng cô đang kêu rột... rột hưởng ứng. Thôi thì đành phải vậy. Thế là cô xắn tay áo lên chuẩn bị chen vô cái đồng hồ độn này.

Sau một hồi chen chen chúc chúc cô đã được hưởng thành quả xứng đáng với đĩa cơm sườn canh bí đỏ thơm phức. Nhưng vì cô không chú ý đằng sau nên khi quay lại đã va trúng 1 bức tường. Nói vậy là vì người này cao tới 1 mét 80 a. Điều dĩ nhiên là tất cả đồ ăn đều nằm trên áo cậu ta. Trong lúc cô đang tiếc nuối đĩa cơm cậu ta cất giọng trầm trầm.

- Cô cố ý.

- A, xin lỗi tớ không thấy cậu. - Hốt hoảng đáp lời, lúc này cô mới để ý thấy cậu ta chính là tên hot dog lúc sáng.

- Anh. - Cộc lốc lên tiếng.

- Hà sao cơ?

- Tôi lớn tuổi hơn cô. - Cậu không kiên nhẫn giải thích.

- A, em không có cố ý đâu dù sao thì anh cũng là đàn anh đi trước nha... - Phải nhường nhịn a, dù sao thì cậu ta cũng là hội trưởng hội học sinh...

- Được rồi tôi tha cho cô lần này, đi đi.

Sau khi nghe bài diễn văn dài đằng đẵng để giải thích của cô, cuối cùng cậu ta cũng chào thua. Không kiên nhẫn phát tay bảo cô về lớp.

Rột... rột... đúng là mất công mà, đồ ăn của tui, cơm sườn của tôi. Vừa xoa xoa cái bụng đang kịch liệt phản ứng vừa đi về lớp... Trong lòng lại lòi tổ tông 18 đời của người ta ra mà chửi...

Chương 4

Tâm Hồn Tự Sướng

Chiều... ra về... lúc này cô đang có mặt tại nhà xử lí hết đồng đồ ăn bù cho hồi sáng.

Nhớ lại lúc nãy mấy bạn nữ sinh trong lớp chả hiểu sao lại nhìn cô với ánh mắt giết người vậy chứ. Thôi kệ vậy, vô tư tiếp tục ăn. Ta ăn, ta ăn, ta ăn nữa này.

10 phút sau, tất cả đồ ăn gồm 1 đĩa mực nướng, 1 nồi tôm luộc, đĩa thịt nướng cùng 3 trái xoài cỡ bự đều bị cô xử lí sạch sẽ. Sảng khoái vỗ vỗ bụng căng tròn... rồi chẳng hề giữ hình tượng... ợ 1 tiếng vang trời.

Lôi iphone 6s của mình ra, trước đó còn tranh thủ sửa sang lại nhan sắc 1 tí. Rồi tự sướng cùng đồng bát đĩa trống trơn. 1 lát sau tấm hình đã được cô đăng lên trang cá nhân. Trong tấm hình cô chu chu môi đỏ, phồng má lên mắt 2 mí to tròn kết hợp với làn da trắng trông dễ thương cực kì, nhưng bên cạnh cô là chồng bát đĩa trống hoác làm cho tấm hình nhìn phản cảm cực kì.

Trong đó cô cập nhật trạng thái của mình: Ta bị bỏ đói cả sáng và đây là kết quả :)))

Vừa nhấn nút đăng xong điện thoại lại reo...

Because im too lonely lonely girl. Xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn... (nhạc chuông)

- Alô, có chuyện gì vậy mẹ?

1 giọng nói dịu dàng từ phía bên kia cất lên.

- A, vâng con biết rồi ạ, nhớ về sớm đây, con cúp máy đây. - Vui vẻ đáp lời, không kịp để cho người kia nói gì cô liền tắt máy.

Ngay sau đó, vẻ mặt vui vẻ liền tắt ngấm. Hàng mi cong dài rũ xuống, che dấu nét buồn nơi khóe mắt.

Vậy đây, đây chính là cuộc sống của cô. Giàu có thì sao, xe hơi nhà lầu thì sao? Có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Điều mà Tuệ Lâm cô luôn theo đuổi bấy lâu chính là gia đình. 1 gia đình thật sự. Một nơi ấm áp tràn đầy tình yêu thương. Như thế có khó quá sao.

Cô biết ba mẹ bận bịu nhiều việc là muốn chăm lo cho anh em cô nhưng mà họ có từng để ý đến cảm nhận của cô không?

Công tác, công tác lúc nào cũng công tác. Thử hỏi có mấy ngày mọi người được chân chính quây quần bên nhau. Họ cho là họ biết tất cả nhưng... thật sự họ chẳng hiểu gì hết. Một tí cũng không...

1 giọt nước mắt trong suốt rơi xuống...

Chậm chậm gạt đi nước mắt còn đọng lại bên khóe mắt, trong lòng lại thầm nhủ đây là lần cuối cô phải khóc. Cô rất ghét khóc vì nó làm cho cô cảm thấy mình yếu đuối. Vỗ vỗ mặt vài cái muốn làm cho bản thân tỉnh táo hơn.

Ting... ting... Vài tiếng vang lên... Oa cô mới đăng hình được 1 tí mà đã có tới 26 like cùng 8 bình luận. Nhấp vào ô bình luận lại phát hiện... Cái thể loại gì vậy. Toàn là đám bạn ở trường cũ comment, mà chủ yếu là mắng xéo cô không à nha.

Mun phạm: ô ô heo à, mi tăng cân gớm nhể...^•^

Dương dương: ta thực sự nghi ngờ rằng mi có họ hàng với loài heo.

Thập tam: Phải là heo nái cơ!!!

Mỹ linh nguyên: that right...

Linh Linh: tụi bay phán đúng ý tao... 1like nè...;-))

Moon nguyên: phải xa tui nên không kiềm chế được đó mà... hớ hớ.

Thi đơrémòn: sai hết rồi, heo sao có thể bằng được Tiểu Lâm Lâm, phải là voi cơ...

Lâm Anh Minh: Thế đã có ai gặp xui xẻo chưa Tiểu Lâm Lâm đáng yêu của tui.

Hừ, cái đám trời đánh này đã biết cô ghét cái tên Tiểu Lâm Lâm này mà còn cố tình gọi.

Thật ra thì trong 1 lần thua cá cược nên cô đã để cho bọn họ đặt lại tên facebook cho mình. Ai dè họ lại đặt cái tên Tiểu Lâm Lâm sến súa này nghe mà phát nản a.

Nhấp vào ô bình luận trả lời:

Tiểu Lâm Lâm: Tụi bay là 1 đám chó ghẻ... đập đầu vô gối chết đi là vừa.

Bình luận xong cũng tắt máy bảo cô giúp việc dọn dẹp bàn ăn cô chui tọt vào giường ngủ.

Vì hôm nay đi học sáng chiều luôn cho nên cô vẫn chưa được ngủ trưa a.

Oáp... ngáp dài 1 cái liền leo lên giường ngủ. Vài phút sau liền nghe phát ra tiếng ngáy nho nhỏ...

Chương 5

Heo Mẹ Đã Về

5g15 sáng... Because im too lonely lonely girl. Xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn...

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên lần thứ 28... Bấy giờ người nằm trên giường mới có phản ứng. Vươn tay với tới cái điện thoại trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê...

- Tên chết tiệt nào dám phá giấc ngủ của chị hả???...

“Cái con điên này, mày có quên cái gì không HẢ?” Từ đầu dây bên kia 1 giọng nói phải gọi là “trong trẻo” như tiếng găng của sư tử vang lên.

Vừa nghe xong câu này cô liền tỉnh ngủ. Thôi chết, hôm nay là ngày “Heo Mẹ” về.

Ảo não vỗ trán, sao cô có thể quên được chứ.

Sở dĩ gọi nhỏ là heo là vì nhỏ Linh này rất thích ăn. Đặc biệt là đồ ngọt, nói chung là chỉ cần thấy có đồ ăn là 2 mắt sáng rỡ. Cung cách ăn uống của nhỏ còn đặc biệt hơn cô gấp mấy lần. Lại cộng với thân hình hơi bị “khiêm tốn” quá mức nên cái biệt danh này từ đó mà ra.

- A, Linh Linh yêu quý, đẹp gái dễ thương mi về hồi nào vậy sao không nói tao 1 tiếng. - Nịnh nọt lên tiếng, cô rất muốn bảo vệ lỗ tai của mình nha. Trình độ rỗng của nhỏ cùng anh cô thuộc loại vô đối rồi.

Đôi khi, cô cứ tưởng 2 người cùng 1 chuồng mà ra.

Giọng nói tuy đã nhẹ nhàng không ít nhưng vẫn còn gắt gỏng.

- Hì hì. - Ngây ngô cười lại 2 tiếng, trong lòng thầm nghĩ may thật, mém chết, cô không muốn ném thử cái tuyệt chiêu lấy thịt đè người của nhỏ đâu. Kinh khủng lắm, nhớ lại mà rùng mình.

Nói xong liền cúp máy 1 cái rụp. Hoàng Linh chính là bạn thân của cô ở bên Mỹ. Gia cảnh cũng thuộc vào loại tốt, bố là Thiếu tướng trong quân đội ở Đài Loan. Mẹ lại là công dân Mỹ nên nói cách khác thì nhỏ là chính là con lai.

Thôi không nghĩ vẩn vơ nữa, Tuệ Lâm nhanh tay nhanh chân thay đồ vọt ra sân bay.

Vì muốn nhanh ra sân bay, nên cô đã tự lái chiếc BMW năm ngoái mẹ mới mua cho cô. Lúc bên Mĩ cô cũng đã có bằng lái xe rồi nhưng mà lại rất ít khi dùng.

Mà cô chẳng hiểu tay nghề lái xe của cô tốt như vậy mà ba mẹ lại cấm cô chạy xe.

Nếu các bạn để ý kĩ sẽ thấy, tốc độ chiếc xe hiện tại là 85km/h. Quả là con mẹ nó biến thái mà. Tay nghề tốt trong ngành đua xe thì có.

Mà sở dĩ ba mẹ không cho cô lái xe hơi vì trong 1 lần vô tình nhìn thấy con mình đang đua xe bạt mạng trên đường cao tốc nên từ đó tịch thu luôn bằng lái xe của cô.

Nhưng cô vẫn lén người nhà chạy hoài à, chẳng ai biết.

Nói về đua xe thì đây là 1 trong những sở thích của cô. Cái cảm giác vượt qua mặt mọi người, cảm nhận làn gió lùa vào tóc, quả thật rất kích thích nha...

Đến sân bay, Tuệ Lâm ngó đông ngó tây tìm kiếm bạn mình.

Tuy mới sáng sớm nhưng sân bay đã đông nghịt người. Lúc này do vội vàng đi nên cô đã quên cầm theo điện thoại rồi, giờ làm sao tìm được nhỏ Linh đây.

Mà cũng quái lạ thật, với cái thân hình 72kg mập mạp đó của nhỏ đáng lẽ đi đâu cũng dễ nhìn thấy được mới đúng chứ.

A, đây rồi, vừa nghĩ đến đây liền thấy Hoàng Linh. Thì ra là này giờ nhỏ đứng sau lưng người đàn ông thân hình mập mạp đặc biệt to lớn nên cô mới không thấy đâu cả.

- Linh ơi, hú hú tao ở đây này! - Vui vẻ la lớn nhằm muốn thu hút sự chú ý của người kia. Nhưng có vẻ nhỏ vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nào hay biết Tuệ Lâm đang đến gần.

- Này, nghĩ gì mà thất thần vậy? - Hươ hươ tay trước mặt nhỏ, xác định này giờ Hoàng Linh chỉ nhìn về 1 phía. Theo bản năng cô cũng nhìn theo hướng đó.

Ừa đó chẳng phải anh hai Phan Hải Lâm của cô đó sao? Ông làm gì ở sân bay vậy nhỉ? Trong lòng cô lại thầm thắc mắc.

Mà cái con nhỏ Linh chết tiệt này, bệnh mê trai còn nặng hơn cô nghĩ nữa. Mỗi lần nhìn thấy anh cô liền ngây người ra như vậy a...

Thiệt là hết chỗ nói rồi.

- Linh ơi, tỉnh tỉnh, hồn về với xác đi. - Khó chịu lay lay người nhỏ, cô còn muốn về nhà ngủ tiếp nha... Tí còn phải đi học, để trễ nữa là không xong với ông bảo vệ đó nha.

Nhỏ này chắc thích anh cô đến phát điên rồi, kêu mãi cũng chẳng thấy phản ứng...

Phần 2

Chương 6

Buổi Hẹn Hồ Bất Đắc Dĩ

- **Á**... lại trễ nữa rồi... Rầm... Ui da... - 6g 48 ai đó đang lật đật chạy đi thay đồ, đến nỗi chẳng nhìn đường rồi vấp phải đôi dép của chính mình té lăn ra giữa phòng.

Nguyên lai là cô tranh thủ về nhà ngủ 1 chút cho thỏa lòng, ai dè lại quên cài báo thức. Hồi nãy lúc gặp anh hai ông đã nói với cô là ông sẽ đi chơi với bạn tới cuối tuần mới về a.

Cho nên cũng chẳng có ai rống gọi cô dậy nha. Và thế mới xảy ra 1 màn lúc nãy.

Lại hót ha hót hải chạy ra ngoài đường, rút kinh nghiệm hôm qua cô gọi ngay 1 chiếc taxi chở đến trường.

Nhưng mà, có điều tới trước cổng trường mới phát hiện ra 1 vấn đề cực kì nghiêm trọng mình thế mà lại quên mang theo ví tiền. Thế là bị ông tài xế mắng cho 1 trận còn giữ lại trước cổng không cho đi đâu cả, tới khi nào cô trả tiền mới thôi.

Ôi trời ơi, sao số cô lại khổ như vậy hả? Nhìn nhìn đồng hồ trên tay 6g52... Còn 8 phút nữa vô học rồi.

Ông anh Hải Lâm lại đang đi chơi ông dặn là không được làm phiền ông nha. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?... Trong lúc hốt hoảng lại nghe được 1 giọng nói như cứu vớt sinh mạng cô vậy.

- Để tôi trả cho cô ấy. - Ai nha, cô yêu chết cái người phát ra cái âm thanh này.

Quay lại liền thấy người đến là 1 nam sinh chắc cỡ tuổi cô, trên thân là đồng phục của trường Thiên Thanh. Ra là học sinh cùng trường nha.

- Này, con trai ta khuyên cậu 1 câu, đừng nên để bị lừa nha, nhìn trắng trẻo xinh xắn vậy thôi chứ ai biết được lòng dạ ra sao, sau này có hối hận cũng không kịp. - Ông tài xế ra về khuyên nhủ bắt đầu lái nhai đủ thứ.

Mà cô càng nghe mặt càng đen lại. Trong lòng thầm kêu gào “Gì chứ, chỉ là quên mang tiền thôi mà cũng bị nhìn thành kẻ lừa gạt hả.”

- Không sao, cháu tự biết mình đang làm gì, cảm ơn chú đã nhắc nhở. - Cậu khách sáo đáp lại vài câu.

Lúc này cô mới nhìn rõ mặt cậu ta. Oa, lại là 1 soái ca nha. Mái tóc đen thẳng tắp ôm lấy khuôn mặt, làn da phấn nộn nhìn vào mà muốn véo vài cái.

Mắt hạnh to tròn, sóng mũi cao vút lại nhỏ nhắn. Kết hợp cùng với bờ môi không mỏng không dày lại đỏ thắm. Vô cùng chọc người ta yêu thương.

Nếu so với tên hot dog cô gặp hôm qua thì cậu lại bớt đi cái gì đó tà mị mà thay vào đó là nét ngây thơ trong sáng. Làm người ta nhìn không nổi mắt.

- Aiii... được rồi tùy cậu vậy. - Bác tài xế thở dài, bày ra vẻ mặt không nổi nhưng rồi cũng cầm theo 100.000 rời đi.

- Cảm ơn cậu nha, nếu không có cậu tớ cũng không biết làm sao nữa... - Bấy giờ Tuệ Lâm mới lên tiếng.

- Đừng cảm ơn vội, tôi chưa bao giờ giúp ai không công cả. - Đánh gãy lời cảm ơn của cô, cậu đáp.

Vừa nghe được câu này trong lòng cô lại thầm rủa “chẳng lẽ mấy anh đẹp trai trên đời này đều là cáo đội lốt người hết sao.”

- Vậy cậu muốn tớ trả ơn như thế nào? - Ngoài mặt cô vẫn là bình tĩnh đáp lời.

- Đi chơi với tôi. - Còn chưa kịp để cô nói được gì, như vậy liền nắm tay cô lôi đi.

...

- Nay, cậu không phải đi học hả? Sao bây giờ còn rảnh rồi đi chơi? - Tuệ Lâm bực bội la lối, này giờ cô đã cố gắng không biết bao nhiêu lần để thoát khỏi sự kiềm kẹp của cậu ta. Nhưng hầu như đều là vô dụng.

- Con mẹ nó, cậu có nghe tôi nói gì không hả? - Thấy người đằng trước chẳng những không để ý đến mình, thậm chí còn cố tình lơ đi. Duy chỉ có bàn tay lúc nào cũng gắt gao nắm chặt cánh tay cô. Tuệ Lâm tức giận rống 1 tiếng.

Mẹ nó, cứ tưởng trả tiền xong là được. Ai dè, soái ca mà mình trong lòng nức nở khen còn chưa hỏi gì liền 1 mạch kéo cô đến đây.

Bộp... bỗng nhiên cậu đứng lại làm cô chưa kịp chuẩn bị gì mà đâm sầm vào lưng cậu. Cứ tưởng mình đã được giải thoát, ai dè, cậu ta nói ra 1 câu trực tiếp làm cô chết lặng...

- Đã đến nơi rồi, đi chơi thôi. - Trực tiếp bỏ ngoài tai những lời cô nói. Cậu nhanh chân kéo cô đi vào khu vui chơi.

Người nào đó trong lòng buồn bực. Cô đang đi chơi với trai nha, lại là 1 thằng cha lạ hoắc. Thậm chí ngay cả tên cũng chẳng biết. Cái này có được gọi là bỏ học đi theo trai không nhỉ?

Chương 7

Ma Ải Ma Ải?

ô vọng, thật không ngờ cậu ta một mạch liền kéo cô thẳng đến khu vui chơi. Trong lòng liền tự hỏi không biết cậu ta có vấn đề về thần kinh không.

Đành vậy, cho dù lúc này có quay lại trường thì cũng không kịp. Nghĩ đến đây liền cảm thấy chán nản. Ngày đầu tiên đi học trễ, ngày thứ hai lại nghỉ học đi chơi với soái ca. Không biết cô đây là số tốt hay là quá xui xẻo đây.

Nhưng Tuệ Lâm khi vừa nhìn thấy khung cảnh nhộn nhịp ở đây 2 mắt liền phát sáng. Oa, đu quay kìa, tàu lượn siêu tốc nè, nhà ma nữa. Lâu lắm rồi mới đi công viên lại nha. Hồi trước, phần lớn đều nằm ở nhà ngủ. Buồn muốn chết nha.

- Nhanh nhanh, qua bên này. - Hình như có ai đó lúc nãy trong lòng còn chửi xéo người ta mà bây giờ thấy trò chơi liền quên tất cả.

Mà cậu con trai cũng không lên tiếng để mặc cô kéo đi. Từ đầu đến giờ toàn bày ra bộ mặt ngầu.

Thế là 2 người leo lên khoang tàu lượn siêu tốc tiếp theo.

- AAA... - Nguyên bản cứ tưởng tiếng la này phát ra từ 1 cô gái yếu đuối nào đó. Ai dè, tiếng vang rung động trời này lại xuất phát từ người ngồi kế cô đây.

Bực bội bịt chặt lỗ tai, cô sắp bị cậu ta làm cho điếc tới nơi rồi. Cái người nãy giờ làm mặt ngầu với cô đâu rồi. Cứ tưởng đàn ông con trai phải mạnh mẽ, giỏi chịu đựng chứ. Vậy mà từ lúc leo lên đây toàn là hét và hét.

...

Oẹ... oẹ... Người nào đó mặt tái mét, vừa xuống đến nơi liền nôn thốc nôn tháo. Chính cậu cũng không ngờ rằng con tàu đó lại cao đến vậy. Nói trắng ra thì đây là lần đầu tiên cậu đi đến khu vui chơi.

Ý nghĩ ban đầu của cậu là tìm đại người nào đó đi chơi với mình. Mới về Việt Nam nên cái gì cũng lạ lẫm.

Vốn muốn rủ ông anh họ đi cùng. Nhưng “cục nước đá” đó nhất quyết từ chối. Vừa vặn lúc bước ra cổng trường thấy 1 màn như vậy, thế là công cuộc lừa gạt con gái nhà lành liền thành công xuất sắc nha.

- Này này, chúng ta qua kia chơi đi. - Tuệ Lâm hưng phấn vỗ vai cậu chỉ về 1 hướng.

Nhìn theo hướng cô chỉ, đập vào mắt cậu chính là 2 chữ “Nhà Ma” to đùng. Tim không nhịn được mà run lẩy bẩy, người này khẩu vị cũng nặng thật. Hết tàu lượn lại đến nhà ma, mặt cậu hiện tại lại tái xanh 1 mảng.

- Cô đi đi, tôi ở đây nghỉ 1 lát sẽ vào sau. - Ngoài mặt tuy hơi xanh xao nhưng vẫn từ tốn đáp lời. Nói nhảm, cậu mà để cô ta biết cậu sợ ma thì hình tượng cold boy cố gắng xây dựng bấy lâu liền tan thành mây khói.

- Tiếc thật, vậy tôi đi trước nhé. - Tuệ Lâm vui vẻ mua 1 vé đi vào nhà ma, cùng đi trước cô cũng có vài người.

Hú... ú... ú... 1 âm thanh ghê tởm kéo dài vang lên làm mấy nữ sinh trước mặt hết hồn la toáng lên, có 1 bạn không chịu được mà chạy thẳng ra ngoài.

Còn cô vừa đi vừa ngấm ngấm lại gật gù âm thầm nhận xét. Không tệ, nhìn rất giống thật, ngay cả cô cũng thấy giật mình nha. Thẻ loại ma gì ở đây cũng có: đầu trâu mặt ngựa, 18 tầng địa ngục, ma đứt đầu... ngay cả máu nhìn cũng y như thật.

Thế là cô hứng thú sờ sờ chỗ này bóp bóp chỗ kia. Ngay cả mấy con ma chạy ra hù cũng sờ luôn.

Vì nơi này có chút tối nên bước chân cô không được linh hoạt cho lắm.

Sờ loạn 1 lát lại sờ trúng 1 con ma hình người. Ta sờ, ta sờ, ta sờ này. Ủa sao càng sờ càng thấy giống người thật vậy. Mũi cao này, mắt to này, tóc mềm này, môi mịn nữa. Chẳng lẽ... là... là ma thật.

- Sờ đã đủ chưa? - Bỗng nhiên tiếng nói phát ra từ con ma làm cô giật cả mình thu tay lại.

- Á... Tôi... tôi... tôi không có ý... làm... làm phiền người đâu, người... người hãy trở về đi, tôi... tôi hứa sau này mỗi ngày sẽ... sẽ tới cúng kiến cho người mà.

Lấy hết can đảm lắp bắp nói vài chữ, lại thấy “con ma” yên lặng cô nghĩ điều kiện mình ra chưa đủ hấp dẫn nên tiếp lời.

- Người yên tâm... ta nhất định sẽ giữ lời mà. Hay là người chế đồ ăn ở đây không đủ ngon. Vậy ngày mai ta sẽ mang thịt heo quay đến cho người. Hay người thích ăn thịt gà nướng...

Có vẻ như người nào đó vừa nhắc đến đồ ăn là mắt đang tỏa sáng, say mê mà nói, nói đến chảy cả nước miếng, lại quên mất trước mặt mình là một “con ma”.

Chương 8

Kiss X Kiss

- **P**hụt... A hahaha... - Người nào đó nhin không được phun nước miếng, cười đến quên trời quên đất. Đây là lần đầu tiên sau 8 năm Hồ Hữu Thắng cậu được cười sảng khoái như vậy nha.

Nếu mọi người nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này cũng sẽ có phản ứng giống cậu thôi.

Thậm chí cậu còn quên mất cả chứng bệnh “ghét chạm vào con gái” của mình luôn.

- Ế, ma mà cũng biết cười hả? Cứ tưởng dây thần kinh cười bị đứt rồi chứ? - Nói xong lại cảm thấy có gì đó không đúng. Thế là bạo gan nhích lại gần để ngắm kĩ cái được gọi là ma hơn. Mà cái nhích của cô thậm chí còn chưa được 1 gang tay.

- Khỏi phải ngắm, tôi là người. - Giọng nói này xác thực là phát ra từ “con ma” nha.

- Làm sao ta biết được là người có nói sự thật hay không? Lỡ đâu người thấy ta xinh gái rồi kéo ta chết chung thì sao? - Tuệ Lâm vẫn bán tính bán nghi trả lời, cũng lùi lại vài bước không dám bước tới nữa.

Bộ dạng quả thật khác hẳn với dáng vẻ hùng hùng hổ hổ lúc nãy.

- Không tin sao? - “Con ma” lên tiếng đáp. Mà sao cô càng nghe càng thấy giọng nói này quen tai vậy nhỉ? Chẳng lẽ lúc sống nó có quen biết với cô hả.

Tuệ Lâm thành thật gật gật đầu, thế mà mẹ cô cứ bảo cô mê tín. Bây giờ thì hay rồi, ma thật sự đuổi tới bên người cô rồi.

Nhờ một ít ánh sáng hắt lên từ cây nến gần đó, thấy được cái gật đầu của cô. Vuốt vuốt mũi, Hữu Thắng có cảm xúc muốn đập đầu vô tường chết.

Cậu thừa nhận rằng cậu vô tình thật, lạnh lùng thật. Nhưng mà đến mức dọa người ta tưởng mình là ma thì đây là trường hợp đầu tiên nha.

Tuệ Lâm đang mong chờ con ma chứng minh mình là người thật. Bỗng nhiên xung quanh chỗ cô lại sáng lên 1 mảng.

Nhìn về phía phát ra ánh sáng lại thấy được khuôn mặt cực kì đẹp trai. Là kiểu đẹp điển hình phương Tây với mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh lá. Mà ánh sáng được phát ra từ chiếc điện thoại trên tay cậu.

Nhưng mà sao càng nhìn càng thấy quen vậy nhỉ?

- Á, là anh... hot dog... Mà khoan đã... Còn... con ma biến đâu mất tiêu rồi? - Nhanh miệng thốt ra vài từ, sau đó mới phát hiện ra mình nói sai. Nhưng có vẻ không kịp nữa rồi.

Sắc mặt của Thắng lúc này có thể nói là đen như cái đít nồi. Những vui vẻ lúc nãy liền bay sạch sẽ. Cậu đường đường là hot boy số 1 số 2 trường Thiên Thanh lại bị con nhóc này đem ra so sánh với chó. Xem có chịu nổi không chứ.

- Đây, đây anh có thấy con ma nào mới đi ngang qua đây không? - Vừa vỗ vỗ vai Hữu Thắng vừa nhìn ngóng xung quanh hỏi. Bộ dạng lén la lén lút cứ như đi trộm đồ vậy.

- Tôi, chính, là, Con, Ma, đó, đây.

Cậu gằn từng chữ, xúc động muốn nhồi từng chữ từng chữ một vào đầu cô. Vẻ mặt lạnh lùng không có tí nhiệt độ.

- Này nói thật nhé, nếu anh sợ ma thì cứ nói thẳng tôi sẽ không cười anh đâu (chỉ cười trong lòng thôi). - Trong lòng thầm bổ sung mấy chữ nhưng ngoài mặt vẫn như cũ tiếp tục nói.

Hồ Hữu Thắng nhìn cái miệng hồng hồng, nhỏ nhắn cứ liên tục khép mở. Trong lòng thắc mắc không biết nhiều chữ như vậy từ đâu chui ra một mạch làm cậu choáng váng cả đầu óc.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu cậu lúc này là phải bịt lại cái “vòi phun chữ” này.

- Tôi nói nhỏ anh cái này anh nghe nhé, con ma lúc nãy là thấy tôi đẹp quá không chịu nổi nên muốn cưới tôi về làm vợ đấy. Rùng rợn không, còn nữa... Ừm... Ừm... - Tiếng nói tới đây bỗng im bặt.

Phan Tuệ Lâm trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt điển trai phóng đại trước mắt mình. OMG. Nụ hôn đầu của cô cứ thế mà... cứ thế... mất rồi...

THÌNH THỊCH... THÌNH THỊCH...

Trái tim của ai đó đang đập liên hồi.

Chưa kịp để cô hoàn hồn, người kia liền dời môi đi.

- Anh... anh... TÊN CHẾT BÀM NHÀ NGƯỜI... - Tay phải liền dòn hết lực “BỐP” 1 cái tát vang trời rơi ngay vào má trái của cậu, in hằn dấu 5 ngón tay rõ rệt.

Ngay sau đó Tuệ Lâm tức tối dậm chân bỏ đi. À, phải nói là chạy đi mới đúng. Trên mặt cô còn nổi lên 2 mảng hồng hồng đáng nghi.

Chỉ còn lại Hữu Thắng vẫn đứng đó. Vươn ngón tay lên vuốt vuốt môi mỏng. Hơi ẩm đó vẫn còn vương lại trên khóe môi, còn có cả... vị ngọt nữa.

Ngay cả chính cậu cũng không thể hiểu được vì sao mình lại làm vậy. Nhớ lại, từ cái ngày đó của 8 năm trước cậu liền đối với phái nữ liền bài xích, ghét bỏ, hận thù, thậm chí là ghê tởm.

Nhưng hình như vào cái khoảnh khắc cậu chạm vào cô cái cảm xúc bài xích đó liền biến mất.

Chương 9

Lấy Thịt Dè Người

Lúc này đây, quả thật cô rất muốn độn thổ xuống dưới đất. Cái hình ảnh 2 người hôn nhau cứ lẩn quẩn trong đầu cô.

Thậm chí cô quên luôn là mình đang ở cái nơi gọi là Nhà Ma. Một mạch chạy thẳng ra ngoài cũng không hề quay đầu lại nhìn.

Thế là cô nhắm mắt nhắm mũi chạy, 1 lát liền thấy lối ra. Vốn dĩ, ở đây có rất nhiều đường đi. Đi đường nào cũng ra ngoài được, chỉ là tùy vào độ dài hay ngắn thôi.

Á, tức chết đi mà, ai đó vừa đi vừa vò đầu bứt tóc. Tại sao... tại sao lại như vậy chứ?? Nụ hôn mà cô tâm tâm niệm niệm muốn dành cho tình yêu đầu của mình lại bị cướp đi 1 cách lãng xẹt như vậy.

Cô nhớ Tuệ Lâm cô ăn ở có đức lắm mà.

- Này. - Có người nào đó vỗ nhẹ lên vai cô. Quay lại thì thấy cái tên đã kéo cô tới đây. Thế là bao nhiêu cảm xúc này giờ như bùng nổ. Nếu không phải cậu ta kéo cô đến đây thì làm sao có thể xảy ra những chuyện như vậy được chứ.

- Cậu... cái tên điên này... đang yên đang lành tự nhiên lôi tôi đến đây chi vậy hả? Có phải là rảnh rồi không có việc gì làm hay không? Học không lo học suốt ngày chỉ biết chơi và chơi như vậy hả??... - Người nào đó vừa nói vừa không ngừng phun nước miếng.

Tội nghiệp thay cho cậu con trai, ngơ ngơ ngác ngác đàn mặt ra. Hứng mưa xuân cả buổi mà vẫn không biết tại sao mình bị mắng.

- Hey... Stop here. Dừng, dừng. - Hết chịu đựng được, cậu hét toáng lên, quen miệng dùng luôn cả tiếng anh.

Because I'm too lonely lonely girl, xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn... - Tiếng nhạc chuông réo rất vang lên.

Tuệ Lâm lấy điện thoại từ trong túi vấy ra, đang chuẩn bị bắt máy lại bị người kẻ bên giành lấy.

- Alô. - Cậu thản nhiên bắt máy. Tuệ Lâm rất muốn giành lấy điện thoại nhưng khổ nỗi không phải cô quá lùn mà do cậu ta quá cao nha. Cho dù có nhón chân tới đâu cũng chẳng thể nào chạm tới điện thoại.

Người nói ra lời này không phải ai khác mà chính là Nguyễn Thị Hoàng Linh bạn thân của cô.

- Trả đây cho tôi. - Tuệ Lâm tận lực muốn lấy điện thoại về.

- Bạn cô ấy. - cậu trả lời Linh.

“Họ tên, tuổi?” - Ngắn gọn hàm xúc mà có ý tứ muốn điều tra lí lịch của người ta.

- Nguyễn Nhật Nam, 17 tuổi. - Không hỏi gì mà vẫn kiên nhẫn trả lời

“Gia cảnh, trường học, diện mạo?” - Có vẻ như nhỏ không hề lo lắng cho bạn mình, vẫn bình tĩnh hỏi.

- Giàu có, Trường Thiên Thanh, vô cùng đẹp trai. - Không lấy làm phiền vì những câu hỏi vô căn cứ này, Nhật Nam tự nhiên đáp.

“Nhớ đem Tiểu Lâm Lâm toàn vẹn về cho tôi đây.” - Nói xong cũng cúp máy.

Còn Tuệ Lâm đang tức muốn xì khói. Cái nhỏ Linh này có phải là bạn cô không vậy. Bình thường vẫn dữ như bà chằn mà, sao hôm nay cũng chỉ hỏi có mấy câu liền thôi.

Thậm chí 1 câu hỏi han cô cũng chẳng có.

Tức giận giành lại chiếc điện thoại trên tay Nam. Rồi 1 đường đi thẳng, dạo gần đây toàn gặp chuyện gì đâu không à. Đúng là xui tận mạng.

- Nên nhớ, tôi tên Nguyễn Nhật Nam đây, tạm biệt Tiểu Lâm Lâm yêu dấu, ngày khác gặp lại. - Tranh thủ nói vài chữ trước khi cô đi mất hút.

Mà Tuệ Lâm nghe xong lời này xem tí nữa trượt chân. Ai cho cậu ta gọi cô như vậy hả. Còn bày đặt yêu với dấu, điên chết mà.

Quay đầu lại tặng cho cậu ta 1 cái liếc xéo. Lại bắt gặp được khuôn mặt cười toe toét của ai đó. Càng nhìn càng muốn đánh mà. Thế là cô dứt khoát quay đầu lại đi luôn... Hơi đâu để ý tới mấy tên điên.

“Thật đặc biệt”, cậu bắt đầu có hứng thú rồi đây. Xem ra những ngày ở đây sẽ không còn nhàm chán nữa rồi. Nhật Nam dứt 2 tay vào túi quần, tiêu sái rời đi.

...

- Á áaaa... - Ai đó ụp mặt vào gối, cật lực la hét, la khản cả cổ vẫn tiếp tục la. Cốc... cốc... cốc...

- Vào đi. - Tuệ Lâm khàn giọng nói.

Nhưng chưa kịp để cô định thần lại thì... ẦM 1 tiếng, trời đất xung quanh cô kịch liệt rung động. Hốt hoảng ôm gối, cô còn tưởng là động đất nữa. Nhìn sang mới thấy nhỏ Hoàng Linh đang nằm trên người mình.

Chưa kịp để cô nói gì một tràng dài câu hỏi cứ thế tuôn ra.

- Tên lúc nãy là ai vậy hả, có đẹp trai như lời cậu ta nói không? Gia cảnh có tốt thật không? Mà với hấn đi chơi những đâu rồi...

Không chỉ vậy, Linh vừa hỏi vừa nhún qua nhún lại trên lưng cô. Mỗi câu đi liền với 1 cái nhún. Cô có cảm giác như xương hông của mình như muốn long ra luôn rồi. Nhún 1 mạch liền mấy trăm cái, thế là cô chẳng thể phân biệt nổi đâu là trời, đâu là đất nữa...

Chương 10

Tao Sai Rồi!!!

- **M**ày... mày xuống... xuống đi... rồi tao sẽ nói. - Tuệ Lâm chịu thua với cái người đang tung hoành trên người mình. Khó khăn thốt lên từng chữ.

- Rồi, rồi nói đi nói đi. - Vừa nghe cô lên tiếng Hoàng Linh liền ngoan ngoãn leo xuống ngồi 1 bên.

Tuệ Lâm ngồi dậy vặn lại khớp xương hông. Ai nha, cứ tưởng gãy lưng thật rồi ấy chứ.

Buồn bực kể lại mọi chuyện cho nhỏ nghe. Tất nhiên cô sẽ lược bỏ cái cảnh mình bị hôn ra. Chỉ nói sơ qua là cô gặp Hội trưởng hội học sinh.

Mà cô cũng thật thắc mắc, vốn dĩ giờ đó anh ta phải ở trên trường chứ. Chẳng lẽ cũng giống cô cúp học? Có thể sao?

- Nói vậy mày vừa được đi chơi với cả 2 soái ca trong 1 ngày sao? Cái số của mày sao mà hên quá vậy hả? - Không biết là vô tình hay cố ý người nào đó vỗ 1 cái BÓP vào lưng cô.

Trong lòng Tuệ Lâm lại cực kì chán nản. Tui mới là người bị nạn mà, sao bà lại mạnh tay thế hả. Soái ca gì hả? Đều là bệnh nhân tâm thần thì có.

- Mà này, sao chỉ có mình mày ở nhà vậy? Anh mày đâu? - Hoàng Linh giả vờ lơ đãng hỏi.

- Ông đi chơi với gái rồi. - Quan tâm thì nói đại đi, còn bày đặt này nọ. Cho người ghen chết luôn đi.

- Sao? Thiệt hả? Đi đâu, làm gì, đi với ai? Có xa không? Bao nhiêu cây số? - Nhỏ vừa nghe đến đây liền không thể nào bình tĩnh nổi.

- Mày từ từ chút, hỏi 1 đống như vậy ai trả lời cho nổi.

- Thế anh Lâm đi với bạn gái sao? Bạn gái mới hả? - Nhíu mày lo lắng hỏi. Cũng phải thôi, người ta yêu đơn phương anh trai cô cũng hơn 3 năm rồi. Không lo lắng mới là chuyện lạ đó.

- Đúng vậy... Ông đi với 2 tên bê đê, mỗi người 1 nửa cộng lại thành 1 cô gái nha. - Tuệ Lâm giả bộ ngây thơ phán.

- Aiii... may thật, cái con nhỏ này làm tao lo sốt vó à. - Linh thở phào nhẹ nhõm nói.

- Thế đứa nào vừa mới bày ra khuôn mặt lạnh hả? Tao thừa biết hết rồi, còn bày đặt giả vờ với tao. - Tuệ Lâm nói 1 câu liền vạch trần sự thật ra, chẳng chừa cho nhỏ 1 tí mặt mũi nào.

- Mày nữa, thừa biết da mặt tao mỏng còn cứ chọc tao vậy hả? Tao cho mày chọc này. - Dứt lời liền nằm đè lên người Tuệ Lâm. Ngón tay hướng thẳng đến phía dưới nách cô mà chọc.

- A ha ha ha ha... Linh... Linh ơi tha cho tao... tao sai rồi... tao sai rồi. - Nhỏ Linh này biết cô là người có máu buồn mà, chỉ cần chọt lét cô vài cái, cô liền chịu không nổi nha.

Thế là người nào đó lúc trước mới hùng hổ nói, bây giờ cứ luôn miệng xin tha.

Tiếng cười đùa vui vẻ vang vọng khắp ngôi nhà.

8g30

Bar Dark Blue.

Đêm, bầu trời tối đen như mực làm nổi bật lên khung cảnh nơi đây. Tiếng nhạc xập xình phát ra không dứt...

Trong quán, ở 1 chỗ ngồi ít ai chú ý đến có 2 chàng trai đang ngồi. 2 người đều mang vẻ ngoài đẹp trai hiếm có.

1 người mang đậm chất phương Tây với mái tóc vàng và đôi mắt xanh lá to dài. Trên người mặc chiếc áo thun sọc đơn giản cùng quần jean đen ôm lấy cặp chân thẳng tắp. Chỉ như vậy cũng làm nổi bật lên khí chất hiếm có trên người cậu. Vừa lạnh lùng lại thành thực.

Người ngồi đối diện thì có vẻ trái ngược lại với cậu. Nét mặt còn mang theo vài phần non nớt. Đôi mắt to tròn cùng làn da trắng nõn, mềm mịn. Quả thật nhìn không thể rời mắt.

Gần đó cũng có mấy bạn nữ muốn lại gần bắt chuyện. Nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người của chàng trai tóc vàng dọa sợ.

2 người này không phải ai khác mà chính là Nguyễn Nhật Nam và Hồ Hữu Thắng. Và người anh họ Nam có nhắc tới lúc sáng chính là Thắng.

- Anh dọa mấy cô gái chạy hết rồi đấy. - Nhật Nam lắc lắc ly rượu trong tay, ra vẻ không sao cả hỏi.

- Mùi nước hoa quá nồng. - Hữu Thắng cũng nhâm nhi ít rượu vô tâm đáp.

- Thảo nào tới giờ vẫn còn chưa có bạn gái a, thím vẫn lo cho anh lắm đấy. - Giọng điệu khuyên nhủ.

- Bà ta ư... hừ... Quan tâm đến tôi hay là quan tâm đến đồng tiền ba tôi để lại vậy? - Hữu Thắng hừ lạnh, vẻ mặt hiện rõ nét khinh thường, ghét bỏ.

- Dù sao thì thím cũng là mẹ anh m...

- Tôi không có 1 người mẹ như vậy. - Chưa kịp để Nhật Nam nói xong hẳn ngắt lời. Giọng nói mang theo 10 phần là khẳng định.

- Anh say rồi, để em đưa anh về. - Ngập ngừng 1 lúc Nhật Nam lên tiếng.

- Tại sao... ngay cả cậu cũng bênh vực bà ta? - Hữu Thắng nhỏ giọng lắm bầm. Rất tiếc là Nhật Nam không nghe được. Nói xong cũng gục luôn xuống bàn. Uống hơn 10 ly chứ ít gì.

Lát sau Nhật Nam cũng hẳn đi ra khỏi quán bar. Một mồi gọi 1 chiếc taxi về nhà.

Phần 3

Chương 11 Phòng Bệnh Đặc Biệt

Hôm nay là chủ nhật.

6 giờ sáng.

Phan Hải Lâm đã về nhà từ tối hôm qua. Như thường lệ cậu ngồi trên chiếc salon êm ái, thưởng thức ly cà phê nóng buổi sáng. Trên tay là xấp báo Tuổi Trẻ.

Đây là thói quen của cậu, sáng nào cũng vậy.

Cộp... cộp... Tiếng bước chân của ai đó vang lên. Hải Lâm nhìn về phía phát ra tiếng động. Lúc đầu cậu còn tưởng là cô người làm, nhưng khi nhìn kĩ lại phát hiện đó là con em trời đánh của cậu.

Hải Lâm ngạc nhiên đến mức phun hết cà phê trong miệng ra, ho sặc sụa. Đường như tưởng mình nhìn lầm, cậu liên tục dụi mắt. Chà 1 lúc đến khi 2 mắt sung đỏ cậu nhìn qua phát hiện mình không có nhìn lầm. Đây đích thực là em cậu nha.

Sao vậy chứ? Sao có thể? Cái con nhỏ bình thường vẫn đợi cậu rống khản cả cổ mới chịu dậy đâu rồi. Cậu nhớ bình thường chủ nhật Tuệ Lâm vẫn nướng tới 9, 10 giờ mới dậy mà.

- Cho hỏi em có phải là Tuệ Lâm, em gái đáng ghét của tôi không vậy? - Hải Lâm mơ hồ nghi hoặc hỏi 1 câu.

- Nói nhảm, không phải em anh vậy chẳng lẽ em hàng xóm? - Tuệ Lâm vừa bảo cô giúp việc mang thức ăn lên xong, quay sang trả lời anh. Trong lòng thầm nghĩ chắc hôm nay ông lên cơn điên.

- Nói vậy, chắc là anh đang nằm mơ rồi. - Hải Lâm nhú nhú mày đáp.

- Muốn biết có mơ hay không thì tự nhéo mình thử, xem có đau không thì biết liền chứ gì. - Tuệ Lâm trấn trợn dụ dỗ ai đó tự nhéo chính mình.

- Á... á... á... Đau đau... Sao anh lại đi nhéo em? - Tiếng la oai oái này xác thực là phát ra từ Tuệ Lâm. Xem ra giấc mộng này chắc không thành rồi.

- Mày đó, tao thừa biết tính mày rồi, đừng có ở đó mà lừa gạt anh mày. - Cánh tay đang véo má cô càng tăng thêm lực đạo.

...

Một lát sau, Tuệ Lâm mang khuôn mặt chủ u với 1 bên má sưng phồng ngồi ăn cơm. Ăn xong liền sửa soạn 1 tí tính đi ra ngoài.

- Mày đi đâu? - Hải Lâm thấy vậy lên tiếng hỏi. Ba mẹ vừa về 1 lát lại đi tiếp nhưng trước đó vẫn có dặn dò cậu quan tâm đứa em này. Cậu cũng không thể tròng mắt ngồi yên được.

- Đi thăm chị dâu Nhi, không được sao? - Đang lúc bực mình nên cô không thể kiểm soát lời nói của mình được theo thói quen gọi “chị dâu Nhi”. Thế là cái gì nên nói, cái gì không nên nói liền phun hết ra.

Đến khi phát hiện mình lỡ lời thì khuôn mặt ai đó đã âm u 1 mảng.

- A... em... em... không phải... - Tuệ Lâm bối rối muốn giải thích.

- Đi đi. - Hải Lâm ngắt lời, giọng nói rõ ràng hơi lạ.

- Nhưng mà...

- Đi đi, trước khi tao đổi ý. - Hải Lâm lần nữa ngắt lời cô, gần giọng nói.

Biết là không thể làm được gì hơn cô xoay người bước về phía cửa. Trước khi ra khỏi nhà còn lẩm bẩm nói nhỏ 1 câu:

- Xin lỗi, vì đã... không thể giúp gì được cho 2 người. - Rất tiếc là Hải Lâm vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không hề nghe được.

Chỉ còn lại 1 mình Hải Lâm yên lặng ngồi đó. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện đôi mắt đen láy của cậu đang phủ 1 tầng sương mờ. Môi mỏng run run mím lại.

Cũng đã mấy năm rồi, nhưng sao mỗi lần nhắc lại tim cậu đều không nhin được mà đau nhói.

Cuối cùng, vẫn chẳng thể nào quên được. Mái tóc nâu tự nhiên, cánh mũi thon nhỏ, mỗi lần cười còn lộ ra chiếc răng khểnh dễ thương... Từng chi tiết trên khuôn mặt đó cậu đều nhớ như in. Từng giây từng phút đều nhớ tới.

“Quên” nói thì rất dễ nhưng muốn làm được quả thật rất khó. Và cậu tự nhận là mình không làm được điều đó. Không thể quên được.

...

Bệnh viện Hoàng Long.

Tuệ Lâm thất tha thất thểu như người mất hồn 1 đường bước đi trên hành lang bệnh viện. Có vẻ như rất quen thuộc với nơi này. Cô dừng lại trước 1 căn phòng, số phòng là 1135, phòng VIP. Cánh tay thon dài đẩy nhẹ cửa phòng.

Người trong phòng có vẻ ngạc nhiên khi thấy có người tới thăm.

- A, Tuệ Lâm rốt cuộc em cũng tới rồi. - Người cất tiếng là cô y tá do chính tay Tuệ Lâm tuyển chọn đến đây chăm sóc. Cô đang thay bình nước biển cho bệnh nhân.

- Vâng, sau này em sẽ ở đây luôn. - Tuệ Lâm trầm trầm cất giọng rồi ngồi xuống cái ghế cạnh giường bệnh.

Nằm trên giường bệnh là 1 cô gái có mái tóc nâu đen tự nhiên. Do nằm lâu trên giường bệnh nên có vẻ da dẻ cô hơi xanh xao, ốm yếu đến mức da như dính vào xương, bộ quần áo bệnh nhân mặc trên người cô làm cho người ta có cảm giác quá rộng.

Nhưng không thể phủ nhận được vẻ đẹp của cô với sống mũi cao nhỏ nhắn, lông mi cong dài. Lúc trước có vẻ như cô chính là 1 mỹ nhân xinh đẹp.

- Vẫn không có tiến triển gì sao? - Tuệ Lâm bắt chợt lên tiếng, mặc dù đã biết trước kết quả nhưng cô vẫn âm thầm nuôi 1 tia hy vọng.

- Không... - Thở dài 1 hơi cô y tá đáp. Nhưng trả lời cô là 1 mảnh im lặng, Tuệ Lâm không đáp lời.

Lát sau cô y tá đẩy xe thuốc ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho 2 người.

Chương 12

Ở Trong Ký Ức

Ngồi trong phòng bệnh nhìn Nhi đến xuất thần, Tuệ Lâm nhớ về khoảng thời gian của 2 năm trước. Cái nơi mà lần đầu tiên cô gặp được Nhi.

2 năm trước.

Hôm đó là 1 ngày đẹp trời vào mùa hè. Tranh thủ kì nghỉ hè 3 tuần Tuệ Lâm về Việt Nam chơi. Trưa hôm đó khí trời khá là nóng bức nên cô tranh thủ chạy ra ngoài mua vài cây kem.

- La lá là la là, la lá là lá la... - Mua kem xong vừa đi vừa ăn trên đường về, miệng lại lẩm nhẩm 1 điệu nhạc.

Bóp... bóp... chát... Bỗng những âm thanh lộn xộn từ con hẻm nhỏ gần đó vang lên. Vì tính tò mò, thích nhiều chuyện nên Tuệ Lâm bước tới gần xem thử là xảy ra việc gì.

- Mau, đánh mạnh lên, đánh vào mặt nó đấy để xem sau này còn dám đi dụ dỗ anh Lâm nữa hay không. - 1 giọng nói chanh chua nồng đậm ghen tuông vang lên.

Ể, này là trùng hợp hay đích thực người nhỏ đó nhắc đến là anh cô vậy. Có khả năng lắm nha, dù gì thì ông cũng thuộc dạng đẹp trai mà. Nhưng mà lỡ không phải thì sao? Làm sao đây? Làm sao đây? Có nên giúp không nhỉ? Và lại cô cũng không thích xen vào chuyện của người khác cho lắm.

Thế là tâm tình đi xem kịch của cô vì 1 câu nói liên bay mất tiêu. Lại cảm thấy tiếc nuôi cây kem đang ăn dở. Loay hoay mãi vẫn chẳng biết làm gì. Cuối cùng cô quyết định xử lí xong cây kem rồi mới đi.

2 mắt ai đó trừng lớn. Cảm giác tê buốt lan tràn từ cổ họng lên đại não. Khuôn mặt vặn vẹo đến đáng sợ. Muốn nhổ ra lại thấy tiếc.

Đến khi đầu óc hoạt động lại bình thường cô mới nhanh chân vọt tới cao giọng hét lớn:

- Con mẹ nó, mau dừng tay lại cho chị.

Đám nữ sinh kia ngạc nhiên, thắc mắc không biết con điên ở đâu chạy ra. Mà to gan dám đối địch với chị đại như vậy. Động tác trong tay cũng bắt giắc mà dừng lại.

- Khuyên nhóc nên đi ra chỗ khác chơi để cho mấy chị làm việc. - 1 con nhỏ đang nắm tóc của cô gái bị đánh, trong miệng còn nhai sin-gum lên tiếng.

- Hừ, nực cười... Nếu tôi không tránh thì sao? Cô làm gì được tôi? - Tuệ Lâm khinh thường hừ 1 tiếng đáp.

- Xem ra có 1 kẻ đang chán sống tới nơi rồi, hay là để chị đây dạy cho nhóc 1 bài học về lễ độ nhì? - Dứt lời đám đàn em cùng bật cười ha ha... Giọng nói chanh chua lúc nãy xác thực là phát ra từ người này, có vẻ như ở đây cô ta là chị đại.

Tuy cô gái này không xấu, thậm chí cũng khá dễ thương. Nhưng trên mặt lại trét 1 tầng phấn dày, nhìn có vẻ dung tục, già trước tuổi.

- Ủm... Có thể sao? - Vuốt vuốt cằm ra chiều dăm chiêu suy nghĩ. Mà cái động tác này ở trong mắt 5 cô nữ sinh gần đó, làm cho họ có cảm giác bị khinh thường. Sự khinh thường đến cùng cực này lại phát ra từ 1 con nhóc có vóc dáng nhỏ nhắn ốm yếu như vậy.

Thực ra thì Tuệ Lâm cao 1m61, cũng không gọi là quá lùn nhưng hơi ốm, ai nhìn bề ngoài nhỏ nhắn của cô cũng tưởng cô dễ chọc. Nhưng sự thật là hoàn toàn ngược lại.

- Tụi bay còn chờ gì nữa, lên hết cho tao, đánh nó, đánh chết nó cho tao. - Nhỏ chị đại to tiếng gầm gừ, quát tháo đàn em.

- Được, cứ lên hết đi, bà đây cũng đang ngứa tay. - Hưng phấn ngoắc ngoắc tay giống như gọi con chó.

Vốn dĩ tụi đàn em còn hơi phân vân nhưng khi thấy được hành động đó của cô liền đồng loạt xông lên.

Bốp... bốp... chát... rầm...

Ta đánh... ta đánh... ta đánh này. 1 loạt động tác vô cùng thuần thục và đẹp mắt được Tuệ Lâm phát ra. Về tất cả phương diện thì bọn chúng... chọc phải nhầm người rồi.

Tuệ Lâm cô là ai chứ? Năm 3 tuổi bắt đầu đi học võ. 10 tuổi bắt đầu đi thực chiến khắp nơi. (Cụ thể là đi đánh nhau với mấy đứa hàng xóm bị ba mẹ dợt cho 1 trận nhớ đời) 16 tuổi liền giành được huy chương vàng giải cấp thành phố. Thậm chí còn cao hơn thành tích môn điền kinh.

Đánh nhau... chính là sở thích còn lại của cô. Vì vậy trong tất cả các môn cô chỉ hứng thú với võ học. Và thật sự cô đi học rất là đều đặn. Vì thế cái đám con gái chỉ biết bôi son trét phấn này liền không phải là đối thủ của cô.

- Á... á... - Những tiếng la hét cứ vang lên đều đặn mỗi phút. Cuối cùng, Tuệ Lâm kết thúc bằng 1 cú đá cao cực kì đẹp mắt. Xung quanh liền yên tĩnh lại.

Nhìn về phía cô gái bị đánh, chỉ thấy trên thân đồng phục rách bươm, vài chỗ còn rỉ máu. Nhưng cô gái không hề có 1 tí phản ứng nào cả, cứ nằm im đó như đã chết vậy.

Tuệ Lâm hốt hoảng 1 trận, nhanh tay kiểm tra hơi thở cô gái. Tuy hơi yếu ớt nhưng vẫn còn sống, may quá. Cô cũng không muốn vì anh mình mà có 1 cô gái phải chết nha.

Lúc này Tuệ Lâm mới thấy rõ khuôn mặt cô gái. Da trắng, lông mi dài, mũi thon nhỏ kết hợp với mái tóc nâu đen khá dài. Quả là 1 mỹ nhân nha, trong lòng cô thầm cảm thán.

Mà Tuệ Lâm cũng rất bái phục cô gái này. Bị đánh đến vậy mà 1 tiếng kêu la cũng không có, quả là nghị lực phi thường nha...

Sau đó Tuệ Lâm nhanh chân gọi 1 chiếc taxi chở cô đến bệnh viện...

Chương 13

Tốt Bụng Đến Mức Ngu Xuân

Kể từ ngày đó 2 người đã trở thành bạn thân của nhau. Vì sao ư? Không vì điều gì cả... chỉ là cảm thấy hợp nhau mà thôi.

Ban đầu cô còn tưởng Hải Lâm cũng là anh cô không có quen biết gì với Huỳnh Phương Nhi - cô gái bị đánh.

Nhưng mà giả thuyết của cô quả thật sai lầm a. 2 người họ không chỉ quen mà còn là người yêu của nhau nữa. Chỉ vì sợ tội nữ sinh ghen lại đi phang bậy phang bạ nên mới giấu giếm như vậy.

Ai dè trong lúc vô tình bọn chúng thấy được 2 người thân thiết với nhau, thế là chuyện hôm đó mới xảy ra.

Nhớ lại ngày đó khi Hoàng Linh nhà ta biết anh cô có bạn gái rồi thì liền khóc lóc ỉ ôi đòi về đây cho bằng được. Có thể nào cũng chẳng chịu bỏ cuộc.

Phải nài nỉ rất cả cổ họng nhỏ mới chịu yêu tĩn nha. Bên cạnh nài nỉ là lời hứa mua 1 đồng đồ ăn ngon cho nhỏ. Cô biết điểm yếu của nhỏ mà. Chỉ là tiếc nuôi cho cái ví tiền yêu dấu của mình thôi.

Mà phải công nhận số đào hoa cũng khổ thiệt. Như cô chẳng hạn cũng 1 dạng đào hoa thứ thiệt đây. Bởi vậy... khổ lắm. Aiiii... - Người nào đó tự sướng 1 lúc rồi thở dài.

...

- Phì... - Ngồi dựa lưng vào ghế vừa nghĩ đến những kỉ niệm xưa cô không nhìn được mà phì cười. Nhớ... Thật sự rất nhớ. Nhớ những ngày tháng bên nhau vui đùa đó. Tuy ngăn ngui nhưng chẳng thể nào quên được.

Nói về Phương Nhi... thì... ừm cô ấy là 1 người rất tốt bụng. Phải nói là cực kì cực kì tốt bụng. Cô ấy quan tâm đến người khác còn nhiều hơn quan tâm chính bản thân mình nữa. Cho dù bạn có nhờ cô ấy việc gì, cô ấy sẽ luôn luôn vui vẻ nhận lời.

Có 1 lần 2 người đang trò chuyện trên vỉa hè thì bỗng cô ấy chạy vọt ra khỏi chỗ ngồi. Làm cô hết hồn chính là cô chạy ra giữa lòng đường chặn 1 chiếc xe tải lớn lại. Và lý do cô ấy làm vậy chính là vì ngay trước bánh xe có 1 chú chó con. Tuy bị tài xế mắng chửi nhưng cô ấy không hề buồn. Mà lại vui vẻ đi tìm chủ nhân cho chú chó.

Phải nói là cô tốt bụng đến mức ngu xuẩn. Có ai lại muốn đi đổi mạng sống của mình vì 1 chú chó chứ. Tuệ Lâm nhớ lúc đó Nhi đã nói với cô rằng:

- Mạng gì cũng là mạng. Ngay cả chú chó cũng có suy nghĩ, có sinh mạng của chính mình. Vì sao phải vứt bỏ nó khi ta vẫn có thể cứu nó được...

Tất cả điều đó đã tạo nên 1 Phương Nhi rất riêng. 1 Phương Nhi mà anh trai cô yêu tha thiết. Nhưng biến cố đó đã xảy ra.

Ngày đó họ bảo Nhi tự sát, cô không tin.

Thử hỏi 1 con người luôn lạc quan yêu đời như vậy sao lại có ý nghĩ ngu ngốc đó chứ.

Cô nói có người hại Nhi, họ không tin. Cảnh sát sao? Đều là 1 lũ vô dụng, bất tài, ăn không ngồi rồi. Chỉ cần nhìn cung cách làm việc của họ là biết. Rõ ràng là muốn bao che cho tội phạm. Cô biết sự việc lần này không hề đơn giản như cô đã nghĩ.

Lúc nhìn thấy thân thể đầy máu của Nhi cô đã không nhìn được mà rơi nước mắt. Lúc bác sĩ bảo Nhi phải sống đời sống thực vật, cô đã không kiềm được mà bật khóc nức nở.

Thật ra lý do cô về đây không chỉ đơn giản do ba mẹ thúc giục. Đây chỉ là 1 cái cớ bên ngoài. Sự thật thì cô về đây chính là tìm hiểu sự tình năm đó.

Cô không muốn phải thấy anh hai mình cứ chôn giấu nỗi đau trong lòng như vậy. 2 người họ rõ ràng là yêu nhau như vậy...

- Nhi, cậu yên tâm, tớ sẽ bắt người làm cậu thành ra như vậy phải trả giá đắt... - Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, nhỏ nhắn của Nhi, Tuệ Lâm nói. Đây là lời hứa của cô với Nhi cũng là lời nhắc nhở của cô với chính bản thân mình.

Mà lý do cô cực khổ rèn luyện để thi đấu vào trường Thiên Thanh vì đây là ngôi trường lúc trước anh cô cùng Phương Nhi theo học. Đây chính là nơi khởi nguồn cho tất cả.

Cô ở bên Mỹ 5 năm nhưng anh cô thì không. Hơn 1 năm trước vì Nhi xảy ra chuyện, mà ổng cứ nghĩ chính mình gián tiếp hại Nhi nên từ đó ổng liền trốn sang Mỹ. Tâm lí bình thường mà, ai mà không như vậy. Không dám đối mặt liền chọn cách bỏ trốn.

Tuy nói vậy nhưng trước đó Hải Lâm đã lo thủ tục cho Nhi hết rồi. Thậm chí còn đóng trước tiền viện phí 2 năm.

...

Tuệ Lâm đứng dậy rời khỏi bệnh viện. Trước khi đi cũng đã dặn dò kĩ lưỡng cô y tá chăm sóc cho Nhi rồi.

Because I'm too lonely lonely girl xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn...

Vừa ra khỏi bệnh viện được một lúc, đang ngồi trên chiếc taxi chở về nhà thì điện thoại lại reo. "Số lạ". Là ai vậy nhỉ? Do dự 1 lát cô cũng bắt máy.

- Alô. Ai vậy? - Tuệ Lâm nghi hoặc hỏi.

1 giọng nói trong trẻo có lực từ đầu bên kia vang lên.

- A, Minh... Là cậu sao? - Giọng nói nghi hoặc xen lẫn mừng rỡ vang lên.

"Tỷ đó, về lâu như vậy mà cũng không thèm báo trước với đàn em này 1 tiếng." - Giọng nói nam tính lại mang theo 1 tí nhõng nhẽo vang lên.

- A, ha ha... thật ra thì chị đây cũng quên mất cậu rồi, bận rộn quá mà. - Tuệ Lâm bối rối cười, thành thật nói ra lý do.

- Được, chỗ cũ sao? - Cô sáng khoái đáp ứng

- ... - Cậu con trai trả lời.

Chương 14

Ra Mắt Đàn Em

Bar Clubnight

Kéttt... 1 âm thanh chói tai kéo dài. Bánh xe lết trên mặt đường tạo thành 1 đường bánh xe dài. Tiếp đó 1 chiếc BMW dừng lại ngay trước cửa quán bar. Từ trên xe 1 cô gái bước xuống. Mái tóc đen dài bay nhẹ trong gió, làn da trắng hồng, đôi mắt đen láy to tròn, đây không phải ai khác mà chính là Tuệ Lâm.

Hôm nay trên người cô đang mặc bộ váy do mẹ cô mới thiết kế, thậm chí còn chưa đưa ra thị trường. Phần thân là chiếc nơ to sọc ca rô đỏ đen cùng chiếc váy xếp li uốn lượn. Bên ngoài là áo khoác sọc nhỏ.

Mẹ cô hiện chính là 1 nhà thiết kế tài ba trên thị trường Việt Nam.

Gần đó có mấy cô gái đi ngang qua nhìn thấy bộ váy cô đang mặc liền trầm trồ khen ngợi không dứt nha. Bởi vậy mới nói mẹ cô là 1 người đa tài đa nghệ. Thôi không nghĩ vẩn vơ nữa cô bước vào quán.

Nhưng vừa đến trước cửa liền bị 2 tên to cao cản đường, rõ ràng là có ý muốn cản đường. 2 người này tuổi chắc cũng không lớn cô là bao nhiêu.

- Chó ngoan không cản đường. - Tuệ Lâm lạnh giọng nói, từ lúc nào mà ngay chỗ của mình cô cũng không được vào vậy.

- Cô em, đây không phải là nơi dành học sinh, muốn uống sữa thì cách đây 1 con phố có chỗ cho nhóc đấy. - Tên cao gầy trong đó lên tiếng. Vừa dứt lời 2 tên đó liền khinh bỉ cười lên vài tiếng.

- Thiên Minh đâu? Tôi muốn gặp cậu ấy. - Mặc dù cô rất muốn tát cho 2 tên này mấy bạt tai cho hả dạ. Nhưng Tuệ Lâm vẫn là kiềm chế. Không phải do cô sợ mà cô đang nể mặt Minh nên không muốn đánh người của cậu ta.

- Nhóc con, ai cho mày dám gọi thẳng tên của Đại Ca hả? Muốn chết? - 1 tên trong đó giận giữ nói, vừa dứt lời liền giáng 1 bạt tai xuống mặt cô. Cũng không hề nể mặt cô là con gái mà nhẹ tay, cú đánh này có vẻ như cậu ta đã dồn hết lực.

Nhưng tiếng tát hay tiếng la không phát ra như dự kiến của bọn họ. Tuệ Lâm đã giữ chặt cánh tay đó, bình tĩnh nhìn bọn họ vẻ mặt nhìn không ra cảm xúc.

2 tên đó thì đang há hốc mồm ngạc nhiên. Còn tên đang bị Tuệ Lâm giữ cánh tay lại muốn rút tay mình về. Nhưng cái siết không hề buông lỏng mà càng ngày càng chặt hơn. Có rút đến mấy cũng không được. Trán hần bắt đầu rịn ra 1 tầng mồ hôi mỏng. Hơn ai hết hẳn biết lực tay lúc đó hẳn đánh cô mạnh đến cỡ nào. 1 con nhóc đáng người nhỏ nhắn như vậy sao có thể đỡ được cơ chứ.

- Tôi. Nhắc. Lại. 1. Lần. Nữa. Lâm. Thiên. Minh. Đang. Ở. Đâu? - Dường như cô nghiền răng nghiền lợi nói ra lời này. Chân mày cũng nhíu lại thành 1 đường. Có vẻ như cô đang cật lực kiềm nén cơn tức của mình.

- Tôi không thích nói thì thế nào, cô dám làm gì tôi, dùng mấy cái răng non của cô cắn tôi sao? Nên nhớ đây chính là địa bàn của Huyết Ảnh đấy. - Dường như hẳn không biết mình đã chọc phải ổ kiến lửa mà ngang ngạnh tiếp tục đáp.

Nắm tay Tuệ Lâm lúc này đã nổi đầy gân xanh. Cô là 1 người nóng tính, ai cũng bảo vậy và cô thừa nhận điều đó. Lúc này đây cô mà không dân cho tên này 1 trận thì cô không phải là Phan Tuệ Lâm nữa rồi.

- Có chuyện gì vậy? - Nắm nắm vừa đi được nửa đường của cô liền khựng lại khi nghe giọng nói này. Cánh tay đang nắm chặt kia cũng buông lỏng.

- Toàn ca, mau mau cứu em, con nhỏ này nó dám đến đây gây chuyện này. - Vừa nhìn thấy người tới cậu ta liền vui mừng hơn hờ như cây sắp chết gặp được nước vậy.

Thì ra tên còn lại này giờ không thấy đâu là vì đi tìm cứu viện a. Nhưng rất tiếc bọn chúng tìm tới nhầm người rồi.

- A, Lão Đại là... là tỷ thật sao? - Khi nhìn thấy khuôn mặt cô người được gọi là Toàn ca liền cao giọng la lớn.

- Phải, là ta. Nhóc Toàn lâu rồi không gặp. - Nói xong liền theo thói quen của lúc trước mà xoa đầu cậu. Cậu cũng không hề phản đối mà còn làm bộ mặt cún con, để mặc cho cô sờ loạn.

Phải biết rằng hình ảnh này đập vào mắt 2 người kia nhìn có biết bao dọa người nha. Toàn ca lúc nào cũng hung dữ hay bắt nạt đàn em biến đâu mất tiêu rồi.

- À, quên nữa... E... hèm... Tôi, Trương Minh Toàn thuộc trung đội 2, xin ra mắt Lão đại ạ. - Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó... Cậu chỉnh lại tư thế nghiêm túc đứng thẳng làm động tác chào.

- Ha ha... Ai dạy cậu cái cung cách chào ghê tởm đó vậy hả? Đẹp đi, đẹp đi. - Tuệ Lâm giả bộ ghét bỏ xua xua tay.

- Nói vậy, em vẫn nên chào theo cách cũ rồi. - Nói xong cậu hơi cúi người đặt tay trước ngực chào cô.

Lúc trước khi cô còn làm lão đại Huyết Ảnh thì đây chính là động tác bắt buộc phải có khi đàn em gặp cô.

- Thôi đi ông đừng có ở đó mà bày vẽ nữa, đi tìm tên Minh cho tôi. - Tuệ Lâm khoát tay, vô tâm bảo.

- Còn nữa, nhớ dạy dỗ đàn em của mình cho kỹ vào, đừng để bọn chúng cần bậy, cứ dựa theo quy củ mà làm. - Nhìn 2 người gần đó đang tính bỏ trốn Tuệ Lâm lạnh lùng nói.

- Vâng ạ, tỷ mời đi hướng này. - Vui vẻ làm động tác mời.

- Còn 2 người, đi theo tôi. - Ngoắc ngoắc nhón trỏ, Toàn lạnh mặt nói với 2 người mồ hôi tuôn như mưa kia.

Có ai biết được bọn họ đang hỏi hận tới cỡ nào. Ai ngờ rằng 1 con nhóc mới 17, 18 tuổi lại là vị Lão Đại tiếng tăm lừng lẫy đó chứ.

Thế là lát sau, ở 1 nơi gần đó có 2 người liên tục cầu xin tha mạng.

Chương 15

Ngựa Quen Đường Cũ

Bên trong bar tiếng nhạc, tiếng nói chuyện tạo nên 1 khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Thậm chí có nhiều người còn chửi tục. Rõ ràng đây không phải là nơi dành cho học sinh.

Theo sự chỉ dẫn của Toàn cô bước vào 1 căn phòng hạng VIP. Trong căn phòng lại khá tối, duy chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc ti vi gần đó. Đối diện ti vi trên chiếc ghế salon dài có 1 người con trai đang nằm đó, quay lưng vào trong không nhìn rõ mặt.

Bất chợt, Tuệ Lâm dừng bước lại, cả người đột nhiên cứng ngắc. Bởi lẽ cô nghe được âm thanh phát ra từ chiếc ti vi 32 inch đó.

Cụ thể là như vậy...

- A... u... u... a... a... Mạnh nữa... sâu... sâu chút. - Bên cạnh đó là những tiếng thở dốc liên tục. Khởi cần nghĩ cũng biết là phim gì. Thật không ngờ mới xa cô 2 năm mà cái tên này lại ngựa quen đường cũ rồi. Lần này về phải dạy cho hắn 1 bài học mới được.

Thế là Tuệ Lâm hùng hổ tiến tới cũng không hề thấy ngại khi ai đó đang coi phim “con Heo”. Đến gần lại phát hiện hắn ta đang hút thuốc. Nói thật là cô cực kì ghét mùi thuốc lá, chỉ gần đứng gần là chịu không nổi.

Bực bội giựt phăng điều thuốc lá trong tay hắn quăng đi. Lúc bấy giờ cậu con trai mới phát hiện ra có người tới.

Đang tính nổi trận lôi đình. Nhưng từ 1 chút ánh sáng yếu ớt của màn hình ti vi lại thấy được hình dáng quen thuộc. Thế là động tác trong tay liền dừng lại.

- Cũng may là mắt của anh còn tốt đấy, sao?? Thấy tôi về không hoan nghênh sao?? - Tuệ Lâm giả bộ cao giọng hỏi.

Vừa dứt lời cả người liền rơi vào trong 1 vòng tay ấm áp. Anh ta đã ôm chặt lấy cô.

- Rốt cuộc thì em cũng đã trở về. - Người nào đó khàn khàn lên tiếng.

- Này, này, tránh xa tôi ra, thằng nhóc của anh đang chào cờ kia kìa, chọc tôi khó chịu muốn chết. - Thế là giây phút lãng mạn lại bị Tuệ Lâm triệt để phá hoại.

Còn cái người đang đứng trước mặt cô đây chính là Lâm Thiên Minh lão đại đương nhiệm của Huyết Ảnh.

Lâm Thiên Minh 23 tuổi, cao 1m82. Ngoại hình: tóc đen hơi xoăn, mắt 1 mí nhưng lại khá to, chân mày đậm, làn da hơi ngăm ngăm điển hình cho loại người từng trải.

Nói chung nhìn tổng thể thì chỗ nào nhìn cũng thuận mắt. Nhưng lại không có nét nổi bật như Hồ Hữu Thắng.

- Tuệ Lâm có cần phải vô tình như thế không hả? Người ta nhớ em muốn chết a. - Thiên Minh làm nũng nói, nhân cơ hội còn cọ cọ vài cái vào người cô.

- Biết vậy thì mau tắt ti vi đi, nhìn ngứa mắt quá. - Tuệ Lâm vô tình xua đuổi Minh.

- Yes sir. - Vui vẻ cười híp mắt làm động tác chào, xong liền ngoan ngoãn đi tắt ti vi.

- Mới xa tôi 2 năm mà anh ngày càng hư đốn rồi. - Nghiêm mặt nhìn người nào đó đang toét miệng cười, giọng điệu như là đang dạy dỗ trẻ nhỏ.

- Biết làm sao được, không có em bên cạnh làm gì cũng cảm thấy chán a. - Thiên Minh mặt không đỏ nhanh nhẹn thốt ra lời này.

- Thôi đi ông, tui biết miệng ông dẻo rồi, đừng có ở đó mà khoác lác nữa. - Tuệ Lâm dí ngón cái vào trán anh, vô tình đáp lời.

- Rồi rồi... Không nói nữa, lại đây ngồi nghỉ ngơi cái đã. - Thiên Minh kéo cô ngồi xuống chiếc salon lúc này cậu nằm.

- Này, khoan đã... Chỗ này có sạch không vậy? - Cô làm bộ mặt khó chịu, ghét bỏ hỏi.

- Hử, em là có ý gì? - Anh khó hiểu hỏi lại.

- Chẳng phải anh mới coi phim “ấy” xong sao, chẳng lẽ anh không có quay tay sao? - Tuệ Lâm không tim không phổi, lạnh lùng nói ra lời này.

- Trời ạ, nếu làm xong rồi sao nó còn cứng vậy được hả? Hỏi nhảm. - Giả bộ cộc 1 cái vào đầu cô, nhưng mà lực lại nhẹ hều.

- Này, người ta hỏi để phòng hờ thôi mà. - Tuệ Lâm bữu bữu môi đáp.

- Được rồi cô nương, ngồi yên cho tôi dùm cái. Thích thì bật ti vi lên coi, để tôi đi “giải quyết” cái đã. - Anh ấn Tuệ Lâm ngồi xuống ghế rồi quay người đi vào phòng vệ sinh gần đó.

Nhàm chán bật ti vi lên, hình ảnh đập vào mắt cô chính là 1 soái ca. Tóc vàng bóng mượt, mắt xanh, lông mi dài. Chính là bạn Hữu Thắng nhà chúng ta.

Bên cạnh hắn còn có 1 người phụ nữ nhìn rất là xinh đẹp nha.

Hử? Hắn ta mà cũng được lên ti vi sao. Trong lòng cô thầm thắc mắc ngón tay cũng nhanh chóng bật to volume lên.

- Cho tôi hỏi, cậu có hài lòng với quyết định trước đó của ba cậu hay không?
- 1 người phóng viên hỏi.

- Là 1 người con trai, tôi tôn trọng ông ấy nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý với quyết định này. - Hữu Thắng bình tĩnh đáp lời.

- Thắng, con nói vậy là có ý gì, tuy mẹ là mẹ kế của con nhưng con cũng phải biết tôn trọng mẹ chứ. - Người phụ nữ kế bên nhăn mày lên tiếng, có vẻ như là muốn mọi người biết nên giọng nói khá to.

- Bà Quỳnh, tôi có nghe được tin đồn là bà cưới ông Quân cũng là ba của cậu Thắng là vì cái tài sản kếch xù của ông ấy, có phải không ạ?? - 1 phóng viên nữ nhanh miệng hỏi.

- Hừ, rõ ràng là tin đồn này đã sai rồi, tôi vì tình yêu nên mới cưới ông ấy. - Bà làm vẻ mặt khinh bỉ đáp.

- Nếu tôi có thể chứng minh điều vị phóng viên này nói là sự thật thì như thế nào? - Im lặng 1 lúc Thắng lên tiếng hỏi.

- ... Thắng, con đang nói lung tung gì vậy? - Bà Quỳnh sượng mặt lúng túng đáp.

Phịch... Hữu Thắng quăng 1 xấp hình ảnh xuống trước mặt bà.

Phần 4

Chương 16 Phía Sau Sự Thật

- **C**on... Từ đâu mà con có được mấy tấm hình này? - Run run cầm mấy bức ảnh trong tay, tất cả các bức hình chỉ có 1 nội dung duy nhất là bà đang thân mật với một người đàn ông khác.

- Điều này tôi nên hỏi bà mới đúng chứ nhỉ, mẹ à? - Giọng nói tràn ngập sự khinh bỉ, trào phúng.

- Bà Quỳnh, cho tôi hỏi người đàn ông trong tấm hình này là ai?

- Bà Quỳnh, có phải ngay từ đầu bà đã ngoại tình?

- Bà Quỳnh...

- Bà Quỳnh...

Hàng chục câu hỏi dồn dập được đặt ra, mặt của người được gọi là Quỳnh giờ đã tái mét. Cả người như đông cứng, không biết phải nói gì.

- Không... không thể nào, đây chắc chắn là ảnh ghép. - Bà cố tìm 1 lý do để giải thích.

- Hay là... Để tôi mời chuyên gia giám định đến đây kiểm tra thử nhỉ? - Hữu Thắng vuốt vuốt cảm lạnh lùng lên tiếng chặn đường lui của bà.

- Thắng à... mẹ... mẹ không có. - Bà lắp bắp nói, mắt cũng đã đỏ như sắp khóc, nhìn như 1 người vô tội bị vu oan.

- Bà nghĩ tôi cũng giống ba tôi, bị cái trò cũ rích này của bà lừa sao? Quên đi. - Hữu Thắng vô tình phất tay rồi quay sang nói với vị luật sư ngồi gần đó:

- Tôi thay mặt ba tôi gạch tên bà ta ra khỏi gia phả nhà họ Hồ, và bà ta sẽ không được hưởng bất cứ thứ gì từ gia đình tôi cả. - Nói xong cũng bước vào con xe thể thao của mình, để lại bà Quỳnh đứng đó với hàng đồng phóng viên vây quanh.

...

- O, đây chẳng phải là nữ diễn viên Trương Quỳnh nổi tiếng 1 thời đó sao? - Thiên Minh bất chợt từ nhà vệ sinh bước ra lên tiếng.

- Anh biết bà ta sao? - Tuệ Lâm nghi vấn hỏi. Chẳng hiểu sao cô lại có hứng thú tới chuyện của tên hot dog đó.

- Phải, bà ta chính là bồ nhí của ba anh mà. - Anh ngồi xuống kế Tuệ Lâm bình tĩnh đáp lời.

- Thế mẹ anh có biết việc này không?

- Sau ngày hôm nay kiểu gì cũng sẽ biết, mấy tấm hình đó chụp rõ thế cơ mà. - Thì ra người đàn ông trong những tấm hình lại là ba ruột của Thiên Minh.

- Nói vậy anh đã biết việc này từ trước? - Nhăn mày hỏi tiếp, cô rất thích mẹ của Minh, 1 người vừa vui tính lại đảm đang. Thế mà cái người đàn ông đó lại chứng nào tật nấy.

Lúc này, cô cũng không để ý lắm đến người đàn ông trong hình, vì chỉ chụp được nửa mặt. Giờ nghĩ lại mới thấy quả thật rất giống ông ta.

- Thế mà bao lâu nay anh dám giấu tôi chuyện này hả? - Tức giận đánh 1 cái "BÓP" rõ to vào lưng anh.

- Lần trước tôi đã nể mặt anh cùng dì Lan tha cho ông ta. Vậy mà không bao lâu lại xảy ra việc lớn như vậy, anh nói đi, là sao hả?? - Tuệ Lâm điên cuồng rống to, nắm lấy cổ áo anh mà gào thét.

- Em đi mà hỏi ông ta ấy, ông ta có cho tôi nói sao, ông ta còn dọa nếu tôi nói thì sẽ ly hôn với mẹ tôi ngay lập tức, em nghĩ mẹ anh sẽ đau khổ tới mức nào hả?? - Thiên Minh không nhịn được mà đem tất cả nỗi khổ trong lòng mình nói ra.

- Chết tiệt. - Lúc này đây Tuệ Lâm cô rất cần đập 1 thứ gì đó để hạ cơn giận. Quay người liền thấy chiếc ti vi 32 inch sừng sững đứng đó. Không ngần ngại cô vung tay nhắm ngay mặt ti vi.

RẮC... RẮC... RẦM.

Màn hình ti vi nứt dần và rơi khỏi mặt bàn tạo nên 1 tiếng vang động trời.

Tong... tong...

Máu từ cánh cô liên tục chảy xuống, có vẻ như cô đã dùng toàn lực. Nhưng sau hành động đó cô cũng không hề nhăn mặt hay kêu ca 1 tiếng. Chỉ có bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

- Nay, em điên rồi hả, tay chảy máu rồi này. - Thiên Minh luống cuống tìm đồ băng tay lại cho Tuệ Lâm.

- Nào, đưa tay đây anh băng bó cho. - Vừa định nắm lấy tay cô nhưng cô lại rút tay lại.

- Nói cho em biết, ông ta giờ đang ở đâu? - Tuệ Lâm nắm chặt tay, không nhìn ra cảm xúc.

- Để anh băng bó lại cho em cái đã rồi thích đi đâu thì đi. - Anh biết cái vẻ mặt này có nghĩa là cô đang rất tức giận. Nhưng anh không muốn cô bị mất máu mà chết nha.

- Anh nói đi rồi tôi sẽ để cho anh băng. - Tuệ Lâm lạnh giọng nói.

- Được rồi, được rồi, lát nữa sẽ dẫn em đi gặp ông ta, hài lòng chưa, giờ thì đưa tay đây. - Thiên Minh miễn cưỡng gật đầu. Chỉ sợ là lát nữa Tuệ Lâm sẽ quậy cho ba anh sống không bằng chết.

Cuối cùng Tuệ Lâm cũng chịu yên tĩnh để anh băng bó. Vì trước giờ đã băng bó qua nhiều lần nên động tác của Thiên Minh rất thuần thục, nhanh nhẹn. Thoắt cái liền xong.

Thiên Minh với lấy áo khoác trên kệ choàng lên người Tuệ Lâm rồi mới chịu rời đi. Leo lên con xe BMW của Tuệ Lâm, nhanh nhẩu ngồi vào ghế lái. Tuệ Lâm ngồi kế bên.

8 phút sau.

Kéttt... Tiếng thắng xe vang lên 1 hồi dài. Tốc độ xe không chênh lệch với lúc Tuệ Lâm lái xe là bao nhiêu.

Xe dừng lại trước 1 ngôi biệt thự kiểu Thái, cả ngôi nhà được bao trùm bằng màu xanh dương.

Lúc Tuệ Lâm định đá cửa bước vào lại bị Thiên Minh đưa tay ngăn cản.

- Dừng nên hấp tấp, muốn xem trò vui không? - Thiên Minh mỉm cười tỏ vẻ bí ẩn. Sau đó đưa tay lên miệng làm dấu im lặng.

Thế là 2 người lén lút bước vào nhà. Vì Thiên Minh có chìa khóa nhà nên chẳng cần phải lo gì cả. 2 người dừng trước 1 căn phòng. Tiếng nói phát ra từ chỗ này.

- Em không chịu đâu, bắt đền anh đấy, đền tại anh mà ra cả. - 1 giọng nói nũng nịu vang lên.

- Được rồi, cục cưng muốn gì nào, muốn gì anh cũng chiều cả. - 1 giọng nói trầm trầm đầy cung chiều đáp lại.

- Anh có biết nguyên buổi chiều em trả lời phóng viên muốn gây cả lũn luôn không?

- Đâu, há miệng anh xem nào.

RẮC... Ở bên ngoài Tuệ Lâm không cẩn thận tạo ra tiếng động.

- Ai?? - Giọng nói đầy cảnh giác của người đàn ông trong phòng vang lên.

Chương 17

Ông Sai Rồi

Cạch... Cánh cửa phòng được mở ra.

- Mà làm gì ở đây vào giờ này vậy hả? - Ngay khi nhìn thấy Thiên Minh cả người ông liền nhẹ nhõm, ông cứ tưởng là phóng viên nào đó đến chụp hình.

- À, chỉ là... dẫn 1 người đến gặp ba thôi. - Nói xong cậu liền nép người sang 1 bên.

Lúc này người đàn ông mới nhìn thấy được Tuệ Lâm.

- Tại... tại sao... cô... cô lại ở đây? - Vừa nhìn thấy cô giọng nói ông liền run. Cả người theo bản năng mà nổi cả da gà.

Có vẻ như ông rất sợ Tuệ Lâm.

- Chào chú Long, ba của anh Minh và chồng của dì Lan. - Tuệ Lâm gần giọng, lời này của cô như đang nhắc nhở người đàn ông về bổn phận của mình.

- Anh yêu à, anh nói chuyện với ai mà lâu vậy? - Lúc này người phụ nữ trong phòng cũng là bà Trương Quỳnh mới thông dong bước ra.

Mà trên người bà ta chỉ mặc bộ váy ngủ màu trắng mỏng manh, bó sát, chỉ vừa chạm đầu gối. Thậm chí còn không thèm mặc đồ lót. Cổ áo lại khoét sâu tới giữa ngực. Muốn bao nhiêu quyến rũ liền có bấy nhiêu.

Thiên Minh khi nhìn thấy cảnh này cũng không có phản ứng gì cả. Gái vừa trẻ vừa đẹp cậu còn không thèm để ý nữa là. Huống chi là 1 người đã “qua sử dụng” như bà ta.

Đương nhiên là phải trừ Tuệ Lâm dễ thương của cậu ra rồi.

Cậu đắm chìm trong suy nghĩ của mình cũng không hề để ý đến Tuệ Lâm đang dùng ánh mắt giết người nhìn ba ruột của mình.

- A. Minh còn tới chơi đó sao? - Bà Quỳnh bày ra vẻ mặt hết sức ngạc nhiên hỏi, còn cơ thể thì như dính sát vào người đàn ông.

- Ừm... Phải nói là tới bất gian chứ nhỉ? - Thiên Minh vuốt vuốt cằm đáng vẻ tự hỏi. Cũng không thèm nhìn bà Quỳnh lấy 1 chút.

Bà Quỳnh sượng mặt, nhục nhã không biết phải trả lời thế nào. Lúc quay người liền thấy Tuệ Lâm nên nhanh nhẹn đổi chủ đề.

- À, còn cô bé này là bạn gái con sao?

- Bà vừa bảo ai là cô bé hả?? - Tuệ Lâm lạnh lùng hỏi, cũng không hề nể mặt bà ta tí nào.

- Nay, con vẫn nên về dạy dỗ lại bạn gái mình đi, đúng là đứa vô giáo dục mà. - Bà ta bĩu môi, lên giọng dạy đời người khác.

Còn ông Minh đứng kế bên hận không thể bịt ngay cái mồm thói của bà ta lại.

Phan Tuệ Lâm là ai hả? Chắc chắn không phải quả hồng mềm tùy tiện cho người ta nắn bóp rồi.

Cô ta chính là con cọp cái chính cống. Lần trước ông đã bị cô dẫn cho 1 trận suýt chút nữa biến thành người điên rồi. Lần này thì... Ôi, ông không muốn nghĩ tới kết quả đâu.

Phải nói là Tuệ Lâm giống bố cô như đúc. Lúc trẻ ông bị bố cô hành, giờ già rồi lại bị cô hành.

CHÁT... Trong lúc ông đang suy nghĩ bỗng 1 tiếng tát động trời vang lên.

Tuệ Lâm vung tay đánh bà Quỳnh. Cú tát mạnh tới mức mặt bà in hẳn 5 ngón tay.

- Cô... cô dám tát tôi... cô có biết tôi là ai không hả?? - Bà tức tối gằn giọng.

- Ừm... Bà không phải là siêu mẫu hết thời sao? Hay là bồ nhí của ông Long nhỉ?? - 1 câu nói tát cả đều đánh trúng những thứ bà căm ghét.

- Cái con nhỏ điên này. - Không kiềm được cơn giận bà vung tay định đánh cô.

Nhưng cánh tay đi được nửa đường lại bị người khác chặn lại.

- Tại sao anh lại cản em hả?

- Em ngoan ngoãn đứng 1 bên cho anh, đừng có ở đó mà nhiều chuyện. - Ông Long lớn giọng quát nạt.

- Em chỉ muốn dạy dỗ con nhỏ này thôi, chứ có làm gì ghê gớm đâu chứ. - Bà ngoan cố cãi lại.

Chát... 1 bên má chưa lành, giờ bên còn lại cũng bị ông Long tát.

- Tại... tại sao anh lại đánh em hả? Em có làm gì sai sao? Các người... nhớ đó. - Bà Quỳnh bật khóc nức nở, rồi chạy thẳng vào phòng.

- Haizz... Giờ cô đã hài lòng chưa hả? - Ông Long quát Tuệ Lâm.

- So với những gì ông làm với dì Lan thì vẫn chưa thể nào mà đủ được, tôi muốn ngay bây giờ ông đi xin lỗi dì nếu không... hậu quả ông tự đi mà nhận lấy.

Lúc nói khuôn mặt cô hẳn lên những tia lạnh. Cô thừa nhận cô không phải là người tốt. Những ai đụng đến người cô yêu thương cô đều sẽ không dễ yên.

- Nếu tôi không làm thì sao? Cô sẽ về nhà méc ba sao? - Tức giận khinh bỉ lên tiếng, ông nhin đủ rồi.

- Ông quá xem thường tôi rồi, không cần đến ba tôi thì tôi cũng sẽ làm cho ông muốn sống không được mà chết cũng không xong.

- Được. Tôi chờ đến lúc đó, để xem không có ông ta mà tôi làm được trò gì. Hừ. - Hừ lạnh 1 tiếng ông đáp.

Ngay sau đó Tuệ Lâm liền vung tay, tức giận rời đi. Thiên Minh đứng xem kịch 1 bên này giờ cũng chạy theo.

Còn ông Long đang bận bịu dỗ dành bà Quỳnh. Không hay biết vì những lời nói vô tâm đó mà cả cơ nghiệp chính tay ông gây dựng bấy lâu sụp đổ. Nhưng đó là chuyện của mấy tuần sau.

Lý do ông sợ ba Tuệ Lâm là vì lúc trước ông ta chính là Thủ Lĩnh giới Hắc Đạo. Không phải 1 bang phái mà là toàn bộ đều nằm dưới tay ông ta. Ông Long cũng từng là 1 người dưới trướng.

Chính ông cũng không ngờ 1 người đang ở sự nghiệp đỉnh cao vậy lại rửa tay gác kiếm. Mà lý do lại vì 1 người phụ nữ. Chính là mẹ Tuệ Lâm bây giờ.

...

Rầm...

Tuệ Lâm tức tối đập cửa. Đang định lái xe lại bị Minh chặn lại.

- Em muốn cả 2 cùng rơi xuống cống à, bình tĩnh lại rồi thích lái lúc nào thì lái. - Cậu còn nhớ rõ lần trước để cô lái xe trong tình trạng này làm con xe mới tinh của cậu ôm cột điện a.

Vì cũng đã khá trễ nên Tuệ Lâm đề nghị cậu qua phòng khách nhà cô ngủ luôn.

2 người từ nhỏ đã là hàng xóm nên cũng chẳng ngại ngủng gì. Hải Lâm cũng chơi thân với Minh từ nhỏ nên không có ý kiến.

Tối đó Tuệ Lâm lăn lộn tới 2 giờ sáng mới ngủ được.

Chương 18

Bà Cô Khó Tính

- **P**HAN TUỆ LÂM. MÀY CÓ DẬY KHÔNG HẢ??? - 1 tiếng rống kinh hoàng lại vang lên. Tiếp theo là hàng loạt tiếng động vui tai, cụ thể là như vậy:

Á... Rầm... Cộp... Rầm...

Do hốt hoảng vì sắp trễ giờ nên Tuệ Lâm không chú ý đường và hậu quả là trượt chân té ngay cầu thang.

Thế là có ai đó mang theo cái trán sưng vù đi học. Còn Thiên Minh thấy vậy liền lo lắng không ngớt, chạy đôn chạy đáo giúp Tuệ Lâm tiêu sưng.

Sốt ruột đến mức không cho cô đi xe buýt mà tự mình chở cô đi học. Cho dù có từ chối thế nào cũng không được, nên cô mặc cậu thích làm gì thì làm.

Nhưng cô bắt cậu dừng xe cách trường 1 khoảng. Vì không muốn học sinh trong trường biết hoàn cảnh của mình.

Để thuận lợi trong việc điền tra chuyện của Nhi nên cô đã nhờ bố mình thay đổi sơ yếu lý lịch. Giờ cô chính là 1 học sinh nghèo chính hiệu. Nên không thể để bị lộ dễ dàng vậy được.

...

Giờ chào cờ...

- Hắc... Tao đoán thể nào mày cũng bị anh mày rổng dậy, đúng không? -
Hoàng Linh ngồi sau lưng cô nhiều chuyện.

Nhỏ cũng vào học chung lớp với cô, cho nó đông vui đó mà.

- Mày cũng thừa biết rồi, khỏi hỏi. - Tuệ Lâm nhún vai đáp lại.

- Sau đây là bài phát biểu của Hội Trưởng hội học sinh, mời em Hồ Hữu Thắng. - Giọng nói oanh vàng của thầy hiệu trưởng vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của 2 người.

- Woa...

- Á... đẹp trai quá đi...

- I love you...

Tiếng trầm trồ của nữ sinh liên tục vang lên.

- Đây, đó có phải người mày kể không?? - Linh 2 mắt hình trái tim nhìn Thắng hỏi.

- Ừ... ừ chính hắc... tên khó ưa đó. - Tuệ Lâm ngáp dài, buồn bực trả lời.

- Ai nha, đẹp trai kinh khủng a, đúng là có tố chất làm người mẫu nha. -
Hoàng Linh luôn miệng cảm thán, bỏ ngoài tai những lời của cô.

...

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần...

- Bây giờ chúng ta sẽ làm bài kiểm tra 15 phút hóa, nào, các em hãy cất hết sách vở đi, tôi cho các em 1 phút chuẩn bị. - Giọng nói của cô chủ nhiệm vang lên như sét đánh ngang tai Tuệ Lâm.

Cái thể loại gì thế này, kiểm tra vào tiết chủ nhiệm hả? Sao không ai nói cô hết vậy.

- Mày có biết hôm nay kiểm tra không vậy? - Quay sang hỏi Linh ngồi kế bên.

- Mày chưa nghe tiếng bà cô này hả? 34 tuổi rồi vẫn còn ế nên cực kì khó tính nha. Bà chuyên gia cho bài kiểm tra đột ngột đó, hơn nữa, mày mà dưới điểm trung bình thì... Xoẹt. - Hoàng Linh đưa tay lên làm động tác cắt cổ.

- Bộp... Hết giờ, bắt đầu làm bài. - Cô giáo đập bàn ra hiệu.

Cầm tờ đề trên tay, trán Tuệ Lâm liên tục toát mồ hôi. Sao số cô xui vậy nè, môn cô ngu nhất chính là hóa đó. Thế mà lại cho cô gặp trúng bà cô này là sao?

15 phút sau.

- Dừng bút, nộp bài, ai còn viết tôi trừ người đó nửa số điểm. - Giọng nói nghiêm khắc ấy lại vang lên

- Em... Học sinh kia... Bị trừ nửa số điểm. - Tuệ Lâm hốt hoảng dừng bút, cô chỉ còn 2 chữ nữa chưa ghi thôi mà.

Mà cánh tay bà cô lại chỉ thẳng hướng cô. Lần này chết thật rồi.

- Học sinh nam đó, Hòa đúng không, lớp phó mà chẳng gương mẫu gì cả, đưa bài đây. - Bà cô lấy bài của học sinh nam ngồi trước cô rồi đi thu bài tiếp.

Tuệ Lâm khi nghe được lời này liền thở phào nhẹ nhõm. Điểm đã thấp mà còn bị trừ nữa thì không biết làm sao.

Run run nộp bài làm xong liền nghe cô nói câu này:

- Giờ tôi sẽ chấm bài luôn, các em đem sách vở ra tự học trước đi. - Lần này mới thật sự tiêu đời rồi.

Cô chỉ mong sao cho bài làm của mình 5 điểm thôi cũng được. Thế là Tuệ Lâm ngồi đó liên tục tụng kinh...

20 phút sau.

- Bây giờ tôi sẽ đọc điểm, em nào dưới trung bình thì lên bục giảng đứng cho tôi.

- Hòa, 10 điểm, bị trừ 1 nửa còn 5.

- Liên 8.

- Thành 6.

- Linh 6.

...

- Tuệ Lâm, 5. - Nghe tới đây Tuệ Lâm liền vui mừng hơn hở, nhưng đoạn sau trực tiếp làm cô chết đứng.

- Bị trừ nửa số điểm còn 2.5.

- Thừa cô, em không làm gì cả tại sao em lại bị trừ điểm. - Tuệ Lâm nhanh mồm hỏi.

- Ừm... Phan Tuệ Lâm sao? Ngày đầu đi học trễ, ngày thứ 2 cúp học, ngày thứ 3 lại đi trễ. Em dám nói là em không có làm gì đi. - Bà cô lấy sổ thi đưa ra nêu lên từng tội.

Tuệ Lâm xúc động ôm đầu, gì chứ, vi phạm này cũng bị tính nữa hả?

- Còn không mau bước lên đây, hay là để tôi mời em lên. - Đẩy đẩy gọng kính bà cô nghiêm khắc nói.

Tuệ Lâm buồn bực đứng trên bục giảng với 3 học sinh còn lại, 2 nam 1 nữ.

- Những người dưới trung bình cuối tiết ở lại để tôi giao việc, ai dám trốn thì hình phạt sẽ tăng lên gấp đôi. - Bà cô nói xong liền cho mọi người về chỗ.

10g 30.

Reng... reng... reng...

- Phan Tuệ Lâm, em đi theo tôi. - Sau khi giao việc cho 3 người kia cô Hoa quay sang nói với Tuệ Lâm.

2 người dừng ngay trước cửa phòng Hội học sinh. Khi nhìn thấy hàng chữ này, đầu Tuệ Lâm như muốn nổ tung. Trong lòng thầm cầu khẩn là sẽ không gặp phải tên hot dog đó.

Cạch... Cô Hoa mở cửa phòng. May mắn thay trong phòng chỉ có 1 bạn nữ.

- A, em chào cô. - Nữ sinh đó lễ phép chào.

- Ủ. Cô giao cho em học sinh này, dạo gần đây thấy mấy đứa bạn rộn quá, cứ để em ấy phụ 1 tay. - Cách nói chuyện rõ ràng là khác hẳn lúc nói với cô.

Nói xong cô Hoa cũng rời khỏi phòng.

- Chào em, chị là Dương Thiên Bằng, thư kí của Hội học sinh. - Chị gái dễ thương đó vui vẻ chào hỏi Tuệ Lâm, lúc cười còn hiện lên lúm đồng tiền nhọt nhọt.

- A... em chào chị. - Tuệ Lâm trưng ra bộ dáng hiền thực đáp, cô cũng không muốn bị công việc đè chết nha. Nhìn hiền hòa vậy thôi chứ, ai mà biết được, lỡ đâu bà có sở thích biến thái thì sao.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên có tiếng nói từ ngoài vọng vào.

- Sắp tới ngày Hội Thể Thao rồi đấy, cậu có ý kiến bổ sung gì không?

- Lễ hội năm ngoái quá nhàm chán? Năm nay chắc phải thêm nhiều tiết mục giữa giờ.

Hic... Sao cái giọng nói này nó quen quen vậy nè. Đừng nói là...

Chương 19

Oan Gia Tương Phùng

Bước vào phòng là 2 nam sinh. Người vào trước cô chưa gặp bao giờ nhưng... Người vào sau lại chính là tên hội trưởng đáng ghét đó.

- Hửm... Em gái dễ thương này là ai vậy? - Cậu con trai đi trước có vẻ ngoài khá lãng tử, điển hình cho loại người thay bồ như thay áo, khi thấy Tuệ Lâm liền ngạc nhiên hỏi.

- À. Em ấy được cô Hoa gọi tới phụ chúng ta 1 tay. - Thiên Bằng trả lời.

Ngược lại với cậu ta thì Hữu Thắng không có biểu hiện gì nhiều. Nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy khóe môi cậu đang khẽ nhếch.

- Chào em, anh tên là Dương Thiên Bảo, hội phó hội học sinh, nếu có gì thắc mắc cứ hỏi anh. - Cậu tự nhiên khoác vai Tuệ Lâm bày ra vẻ mặt phong tình câu dẫn cô.

- Nói vậy 2 người là anh em hả. - Tuệ Lâm cũng không để ý lắm đến cánh tay trên vai mình, vô tư hỏi.

- Phải, sinh đôi đấy, tại khác trứng cho nên mới khác nhau vậy đó. - Thiên Bảo sảng khoái đáp lời, cả người lại nhích tới gần cô hơn.

- Hèn chi, nhìn 2 người thấy chẳng giống nhau tí nào.

- Này, cậu còn không mau dẹp cái trò ve vãn gái nhà lành của mình đi... thấy gái đẹp là tươm tướp à. - Khi thấy 2 người thân cận như vậy, trong lòng Hữu Thắng bỗng khó chịu, không nhịn được mà lên tiếng.

- Phải đấy, anh dọa đàn em chạy mất bây giờ. - Băng vội nói, tay cũng kéo Tuệ Lâm về phía mình, tránh xa ông anh lang sói của cô ra.

- Được rồi, đùa tí thôi mà 2 người cứ làm như tôi sẽ ăn thịt cô bé vậy. - Rút tay mình lại, Thiên Bảo đáp.

- Không nói chuyện phiếm nữa, bắt tay vào làm việc đi, không còn nhiều thời gian đâu. - Hữu Thắng nghiêm túc nhắc nhở mọi người.

Việc bọn họ phải làm là lên kế hoạch chi tiết cho Đại Hội Thể Thao sắp tới. Sau đó mới đưa bản thảo cho cấp trên quyết định.

Hội học sinh gồm 4 thành viên chủ chốt. Và 6 thành viên phụ. Đây là nơi tụ tập những học sinh có thành tích tốt nhất trong trường về nhiều mặt khác nhau.

...

Sau khi được ăn cơm bổ sung năng lượng Tuệ Lâm phải lao đầu vào làm việc... Cụ thể là làm chân sai vặt đó mà. Nhưng có vẻ là cô toàn phá đồ chứ có phụ được gì đâu.

- Tuệ Lâm, lấy giùm chị xấp tài liệu trên kệ, tầng cao nhất ấy.

Sau đó chỉ nghe 1 tiếng rầm...

Vì chiều cao có giới hạn nên kết quả là kệ sách ngã, giấy tờ sách vở văng tung tóe. Và Tuệ Lâm phải mất hơn nửa tiếng để sắp xếp lại như cũ.

- Em gái dễ thương, pha cho anh ly cà phê nào, nhớ bỏ ít đường thôi đấy.

Lật đật chạy đi pha cà phê. Lại lật đật chạy vào. Do cái tật đi không nhìn đường mà toàn ngã đầu đầu nên Tuệ Lâm vấp phải cuốn sách ngay góc bàn lúc này dọn sót và thế là... Có bao nhiêu cà phê đều đổ lên tài liệu trên bàn.

Và còn nhiều lần khác nữa...

...

5 giờ chiều.

- Em về trước đây. - Thiên Băng nói với Thắng rồi đeo cặp da bước ra cửa.

- Tớ cũng vậy, chào tạm biệt em gái xinh đẹp. - Nổi bước Băng, Thiên Bảo không quên chào Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm không đáp lại, nhàm chán ngồi trên ghế nghịch bút. Bây giờ chỉ còn cô và Hữu Thắng trong phòng. Cậu yên tĩnh ngồi đó xem xét và sửa lại bản thảo bên dưới đưa lên.

- Này, hot d... à không hội trường, em được phép về chưa vậy? - Theo thói quen định gọi hot dog nhưng cô đã kịp thời sửa lại.

- Chừng nào tôi về cô mới được về. - Bá đạo phán 1 câu làm Tuệ Lâm trực tiếp chết đứng.

- Tại sao chứ?

- Nghĩa vụ. - Ngắn gọn đáp lại 2 chữ, thậm chí cũng không thèm ngẩng đầu nhìn cô.

Chán nản bĩu môi Tuệ Lâm tiếp tục sự nghiệp nghịch bút.

Mãi đến 6h30 Hữu Thắng mới cho phép cô về. Xoa xoa bụng đói cô theo sau Thắng ra ngoài. Vừa ra đến cổng trường đang định đến trạm xe buýt thì lại thấy ánh đèn xe máy chiếu tới.

- Đi ăn không? - Ngồi trên chiếc Air Blade phân khối lớn Thắng cộc lốc hỏi.

Còn Tuệ Lâm thì... Khỏi cần nói nghe tới đồ ăn là phản ứng y hệt Hoàng Linh à. Thế là cô nhanh nhẹn ngồi lên xe, còn thúc dục Hữu Thắng đi mau.

Ngồi phía trước cậu không biết nên khóc hay nên cười. Chẳng lẽ ai mời cô ta đi ăn thì cô đều sẽ không hỏi gì mà leo lên xe mặc cho người ta chở đi vậy hả. Cho dù có bắt đi bán cũng không ai biết.

Sau khi xử lí hết 3 tô bún bò Tuệ Lâm vui vẻ xoa cái bụng căng tròn. Và thái độ đối với Thắng lại thay đổi 180 độ.

Tuệ Lâm là vậy đấy, ai mua đồ ăn cho cô là cô sẽ đối xử khác liền.

Vì vừa ăn no nên Tuệ Lâm đề nghị đi bộ 1 lát cho tiêu bớt.

- Này, hội thao sắp tới cô có muốn tham gia hay không? - Hữu Thắng đột nhiên hỏi.

- Thi thổ gì chứ, chẳng có gì hay ho cả. - Cô tỏ vẻ không quan tâm đáp.

- Nếu có phần thưởng lớn thì sao?

- Cũng vậy thôi, không có hứng thú. - Cô đáp.

- Vì sao? - Thắng không hiểu hỏi.

- Chẳng sao cả, em đoán chán cũng nhiều học sinh không có hứng thú nhưng lại bị bắt buộc tham gia.

- Vậy theo cô nghĩ thì làm thế nào để mọi người có hứng thú tham gia?

- Ừm... đầu tiên cái ta cần là động lực. Phần thưởng lớn không thể nào tốt bằng phần thưởng mình cần cả. Tâm lí học sinh khá giống nhau, không phải ai cũng thích tiền. Phần quà thiết thực 1 chút sẽ tốt hơn.

- Ừm. Cô nói cũng có lý. - Thắng gật gù công nhận.

- Thôi, tới nhà em rồi, em vào trước đây.

- Khoan đã.

- Có chuyện gì? - Cánh tay đang mở cổng của Tuệ Lâm dừng lại, quay lại thắc mắc hỏi.

- Tôi tưởng nhà cô rất nghèo chứ.

- Đâu có, nhà em rất... - Quen miệng định khai sự thật nhưng kịp dừng lại.

- Sao?

- Đương nhiên là rất nghèo rồi, đây là... là nhà người quen em đó mà. Thôi em vào nhà trước đây, bye. - Tìm đại 1 cái có xong liền vọt vào nhà. Phù, may quá mém tí nữa là lộ rồi.

Mà 2 người không hề hay biết hình ảnh 2 người trò chuyện vui vẻ đều được thu vào 1 đôi mắt gần đó.

Chương 20

Hải Lâm Đi Học

- **Á**... ha... ha... ha... - Tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp ngôi biệt thự có số nhà 122.

- Mà có cần mồm đi không hả? - Hải Lâm nghiêng răng quát Tuệ Lâm.

Nguyên lai là lúc nãy bố cậu mới gọi về bảo cậu đi học. Hải Lâm mới 18 tuổi hơn em mình 1 tuổi nên vẫn phải hoàn thành chương trình học 12.

Và nguyên văn câu nói của bố cậu qua điện thoại là:

- Mà đó, học không lo học suốt ngày ngồi ghế dựa, đọc báo, uống cà phê. Mà làm như mà là ông cụ 80 không bằng. Mà có việc làm đảng hoàng đi rồi tao cho mà đọc, bày đặt giả dạng tri thức gì chứ, bệnh trĩ thì có...

- Mà mà không đi học tao về đốt hết đồng báo của mà bây giờ. Còn nếu mà mà không đi nữa, tao sẽ nhờ bác sĩ nữ tới trị bệnh trĩ cho mà. - Cuối cùng ông còn không quên cảnh cáo cậu.

Không ngờ giọng nói của ông có sức công phá rất ư là “Nhỏ” làm Tuệ Lâm đang chuẩn bị đi học nghe không sót 1 chữ. Thế là có ai đó cười đến nỗi muốn sái quai hàm.

- Được rồi, được rồi... phụt ha ha ha... - Tuệ Lâm vẫn không nhin được mà bật cười.

- Mà cười đủ chưa?!

- Đủ rồi, đủ rồi. - Nhìn thấy gương mặt đã đen như đít nồi của Hải Lâm cô liền kiềm nén cơn cười lại.

- Đi học thôi. - Hải Lâm bực bội bảo. Cậu cũng không muốn bị bà già nào đó tới khám mộng cho mình. Ba cậu là 1 người nói là làm nên cậu vẫn nên thỏa hiệp thì hơn.

- Hừ... Anh tính mặc như vậy đi sao? - Tuệ Lâm nhìn Hải Lâm đang mặc chiếc áo thun với quần jean đen thối mắ.

- Mà có ý kiến gì? - Nghe xong lời này Tuệ Lâm đang định nói tiếp lại thấy khuôn mặt như sắp bùng phát của Hải Lâm liền im bật, lắc đầu liên tục, từ chối cho ý kiến.

Cả 2 cùng đi đón xe buýt đến trường.

- Woa...

- Ai mà đẹp trai vậy nhỉ?

- Anh đẹp trai ơi...

...

Sự xuất hiện của Hải Lâm khiến toàn trường như bùng nổ. Nữ sinh bắt đầu tụm 5 tụm 7 bàn luận.

Vì tránh để lộ thân phận Tuệ Lâm yêu cầu anh cô ở trên trường cứ làm như không quen biết với cô. Hải Lâm cũng có ý định này nên không có ý kiến.

Hải Lâm được xếp vào lớp chọn 12A1, cùng lớp với Hồ Hữu Thắng, 2 anh em Dương Thiên Bảo và Dương Thiên Bằng.

Giờ ra chơi.

Thế là số lượng học sinh nữ bình thường trong căn tin đã ít, nay lại còn ít hơn. Bởi vì bọn họ bận tụ tập trước lớp 12A1 ngắm trai đẹp rồi còn đâu.

Vì sáng nay đã ăn sáng rồi mà Hoàng Linh lại lặn mất tăm, không thấy mặt mũi nên Tuệ Lâm buồn chán mò lên sân thượng phơi nắng. Nhưng có vẻ chỗ này đã có người chiếm dụng mất rồi.

- Tiểu Lâm Lâm, phải không? - Đang định về lớp lại nghe giọng nói của nam sinh đứng bên hành lang sân thượng vang lên.

Do lúc nãy cậu ta quay lưng nên cô không nhìn được rõ mặt.

- Là cậu, tên điên Nguyễn Thị Nam đó. - Ngay khi vừa nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến nghiêng thành đổ nước của cậu ta Tuệ Lâm liền cao giọng đáp.

- Hình như tên tớ không phải vậy nha, vớ lại tớ không phải là tên điên. - Nhật Nam thật là cảm thấy bất lực với cô, tên người ta hay vậy mà lại đi thêm chữ Thị vào. Đúng là chẳng đâu vào đâu mà.

- Tôi biết, là tôi cố tình thêm vào đó. - Tuệ Lâm ra vẻ ta đây, bữu môi đáp.

- Chứ không phải do cậu quên hả? - Đây rõ ràng là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

- Cậu nghĩ tôi là ai hả? Tôi chỉ thử cậu thôi. - Tuệ Lâm cố tình tìm 1 cái cớ để che dấu cho cái tật hay quên của mình.

- Vậy sao? Nếu vậy cậu có thể nói đúng tên tôi không? - Cậu buồn cười hỏi.

- Dễ ẹt, là... Nguyễn Thanh Nam phải không? - Tuệ Lâm cảm thấy khá chắc chắn với câu trả lời của mình, hùng hổ đáp.

- Không phải.

- Vậy... Nguyễn Hoàng Nam.

- Cũng không.

- Nguyễn Huy Nam.

- Không luôn. - Nhật Nam vẫn kiên nhẫn đáp lời.

Và hàng chục cái tên xấu xí, cực bựa khác được cô liệt kê ra nhưng đáp lại cô luôn là 1 chữ không.

...

- Chẳng lẽ là Nguyễn Thu Nam hả??

- Cũng không nốt. - Nhật Nam dờ khóc dờ cười, có cái tên mà cũng khó nhớ vậy sao.

- Chết tiệt... Tên gì vậy trời? - Tuệ Lâm điên tiết vò đầu bứt tóc, vò đến nỗi sắp thành ổ quạ luôn rồi.

- Phì... hì hì hì. - Nhìn bộ dáng này của cô cậu không nhin được mà che miệng cười.

- Cậu còn cười gì hả? Rốt cuộc tên cậu là cái quái gì vậy? - Tuệ Lâm hết chịu nổi cái trò đoán tên này rồi.

- Nếu cậu tự nhận là cậu quên thì may ra tớ còn suy xét lại. - Nhật Nam vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ, cậu thật rất muốn thấy lại khuôn mặt tức giận của cô nha.

Tuệ Lâm đang rất muốn tìm thứ gì đó để đập. Cô rất muốn biết nhưng lòng tự tôn không cho phép cô đầu hàng. Nhưng mà cô tò mò muốn chết a. Tò mò là bản chất của cung Bảo Bình mà, đầu nói bỏ là bỏ được.

- Được rồi, tôi biết tôi là bà già lắm cảm bị mất trí nhớ ngắn hạn nên cậu làm ơn nói tên thật cho tôi biết. - Sau 1 hồi đấu tranh nội tâm gay gắt Tuệ Lâm cuối cùng cũng bỏ cuộc. Trưng ra khuôn mặt chủ ự, bữu môi nói.

- Nhớ đấy, là Nguyễn Nhật Nam, đã nghe rõ chưa? - Nhân cơ hội lúc cô không chú ý cậu búng 1 cái lên trán cô.

Tuệ Lâm đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không thèm tranh cãi với cậu.

Nhật Nam sao, ai lại đặt tên lót là Nhật chứ. Làm cô nghĩ nát cả óc cũng không ra. Cô hận cái người đặt tên này. Đúng vậy, là do bọn họ đặt tên ngu chứ không phải là do cô không biết.

Suy nghĩ 1 lát lại đổ hết mọi tội lỗi trên đầu người khác. Nội tâm cũng không hề cắn rứt mà thoải mái bước xuống lầu.

Phần 5

Chương 21 Sở Thích Biến Thái

Tuệ Lâm nhắm chặt 2 mắt lại chuẩn bị cho màn hôn đất. Nhưng cơn đau không có xuất hiện như cô tưởng. Mà sao lại cảm thấy êm êm ấy nhỉ.

Mở mắt ra lại thấy gương mặt yêu nghiệt phóng đại của Nhật Nam. Chết tiệt, tại sao càng nhìn càng thấy cậu ta đẹp trai vậy nè. Môi thì đỏ mọng như con gái còn chưa nói, lông mi cong dài này, mắt bồ câu này, da mặt lại phúng phính như da em bé vậy.

Mà điều quan trọng lúc này là cả người cô đều được cậu ta ôm trọn.

Đột nhiên, toàn thân Tuệ Lâm cứng ngắc, gương mặt cũng tối sầm lại.

- Cậu đang đặt tay ở chỗ nào đó hả? - Tuệ Lâm gằn giọng, đầu cũng sắp bốc khói tới nơi.

Nhật Nam theo bản năng thử hoạt động cánh tay lại bóp phải thứ gì đó mềm mềm.

Bóp... Tuệ Lâm vung ngay 1 cái tát vào mặt cậu. Vùng vẫy đứng lên, trước khi đi còn không quên quay lại đập Nhật Nam thêm 1 cái nữa. Sau khi đi được vài bước lại thấy thiếu thiếu. Thế là quay lại tặng cho cậu thêm 1 đập nữa ngay bụng.

Xong xuôi liền quay lưng đi, bỏ mặc Nhật Nam nằm đó đau đớn ôm bụng.

Cậu cảm thấy thật uất ức nha. Mình giúp người ta mà người ta không thèm cảm kích thì thôi đi, đã vậy còn tặng cậu mấy cú đánh nữa.

Nhưng mà, cậu thừa nhận đúng là cố ý đụng ngay mông cô thật. Xúc cảm thật tốt nha, sau này chắc sinh sản tốt đấy.

Chương 22 Đâu Mới Là Sự Thật

Cách... bước từ trong phòng ra là một cô gái tuổi cũng xấp xỉ Tuệ Lâm. Cô gái có khuôn mặt khá dễ thương với 1 bên má lúm đồng tiền nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Trên tay chính là túi xách hàng hiệu, nói chung trên người cô bất kì vật gì cũng đều là hàng tốt nhất. Điển hình cho loại người giàu có.

Cô gái nhìn quanh 1 lúc rồi mới cất bước đi.

Lúc này Tuệ Lâm mới từ phía sau cái thùng rác lớn gần đó bước ra. Đôi mắt cô trừng lớn, lấy tay che miệng để mình không thốt lên thành tiếng. Dường như cô không còn tin vào mắt mình nữa.

Sao có thể là người đó? Không thể nào? Tuệ Lâm lắc đầu liên tục tự thuyết phục mình đây không phải là sự thật. Một cô gái hiền dịu dễ thương như vậy sao lại có thể... Nhưng, từng lời nói của người đó cô đều nghe rõ mồn một.

Và cô gái vừa mới đi ra không phải ai khác mà chính là Dương Thiên Băng. Chị thư kí khả ái.

Tuệ Lâm dờ dẫm bước vào phòng bệnh. Ngồi trên ghế suy nghĩ về những lời Thiên Băng đã nói.

Nói như vậy thì chị ấy có liên quan đến việc hại Nhi. Hoặc là... Chị ấy chính là chủ mưu.

Cô không thích trường hợp sau nhưng có vẻ như xác suất cô ấy là kẻ đang sau chủ mưu thì nhiều hơn.

- Nhi à, cậu bảo tớ nên làm gì đây? - Tuệ Lâm nhỏ giọng thì thào.

Giờ cô có thể tin ai được nữa đây. Đúng là nhìn người thì không thể nhìn về bên ngoài được.

Sau đó nơi đây lại lần nữa rơi vào im lặng.

...

Vô thức bước ra khỏi bệnh viện đang định gọi taxi về lại gặp Hữu Thắng đang ngồi trên xe máy trước cổng bệnh viện.

- Tại sao anh vẫn chưa về? - Tuệ Lâm ngạc nhiên hỏi.

- Đợi cô. - Cộc lốc đáp lại 2 từ này, Thắng quay người ngồi lên xe.

- Nhưng mà...

- Leo lên. - Cắt đứt lời cô, Thắng nói với giọng ra lệnh.

Dù sao cả ngày hôm nay cũng quá mệt mỏi. Biết được sự thật cũng chẳng dễ chịu gì.

Sau đó Tuệ Lâm cũng ngoan ngoãn leo lên xe. Cô dựa vào lưng Thắng, cảm giác này thật là an toàn, không hiểu sao lúc này đây cô cảm thấy mình thật yếu đuối.

Cô từng tự nhận mình rất biết nhìn người, chưa bao giờ đoán sai. Nhưng có vẻ cô lại sai rồi. 2 ngày, vẫn còn quá ngắn để đánh giá 1 ai đó.

- Muốn đi ăn gì không? - Thắng cũng nhận thấy được tâm trạng thất thường của Tuệ Lâm, cậu lên tiếng hỏi.

- Không... hãy chờ em đến nơi nào đó yên tĩnh. - Tuệ Lâm khàn giọng đáp lại.

Chương 23

Độ Rượu...!!!

- **N**ày, em đừng uống nữa. - Khi phải chứng kiến cảnh Tuệ Lâm liên tục nốc rượu tu ừng ực, Thiên Minh không nhịn được mà lên tiếng.

- Kệ tôi. - Tuệ Lâm quát lớn làm cho nhiều người xung quanh quay lại nhìn.

- Cả ngày hôm nay em làm sao vậy hả? - Minh tức giận giật lấy chai rượu trên tay cô.

Tuệ Lâm không nói gì mà lấy lại chai rượu từ trong tay Thiên Minh tiếp tục uống. Cậu cũng đành bó tay với cô luôn rồi.

Thế là Tuệ Lâm trực tiếp xử hết 1 đồng rượu. Uống đến khi ngất đi không còn sức lực nữa mới thôi.

Sau đó Thiên Minh cõng cô ra xe và chở cô về.

- Tại sao... sao lại là anh chứ... hic.

- Thắng à...

Trong lúc lái xe Thiên Minh liên tục nghe Tuệ Lâm nói mớ. Mà cái tên được cô nhắc đến nhiều nhất là Thắng. Bất giác tay nắm vô lăng của cậu siết chặt. Những kẻ nào dám làm thương tổn Tuệ Lâm cậu sẽ cho hắn sống không bằng chết.

...

Hôm nay là thứ 7.

Sau ngày hôm đó cô không còn gặp lại Thắng. Mà cô lại cảm thấy rất khó khăn khi phải bắt chuyện với Thiên Bảo và Thiên Băng, nên cũng không có hỏi được gì.

Tất nhiên là vì họ che giấu quá nhiều sự thật, họ làm anh cô đau lòng và... cũng làm cô tổn thương.

Cô ghét nhất là bị lừa dối. Còn bọn họ lại 1 mực che giấu cái quá khứ xấu xa ấy đi.

- Này, Tuệ Lâm... này... - Thiên Bảo lay lay người cô.

- A... Có chuyện gì sao? - Cô thoát ra khỏi dòng suy nghĩ trả lời.

- Sáng giờ em làm sao vậy hả? Cứ như người mất hồn vậy. - Cậu vuốt cằm nhận xét.

- À... Không có gì... chỉ là...

- Là gì? - Bảo thắc mắc hỏi tiếp.

- Em... em chỉ muốn hỏi là... anh Thắng sao rồi ạ. Tại 2 bữa nay không thấy ảnh. - Tuệ Lâm hơi lúng túng nói.

- Ô... ra là việc này, vậy mà em cứ úp úp mở mở. Tên Thắng hẳn bị thương rồi, đang ở trong bệnh viện đấy. - Cậu bình tĩnh đáp lời, cứ như người nằm trong bệnh viện ấy không có liên quan gì đến cậu vậy.

- Sao cơ?

...

Sau đó nhờ sự chỉ dẫn của Thiên Bảo, Tuệ Lâm gọi 1 chiếc taxi chở đến bệnh viện tư nhân Thắng đang nằm.

Phòng bệnh 122.

Cạch... cánh cửa phòng được cô nhẹ nhàng mở ra. Trên giường bệnh là 1 người được băng bó hết nửa khuôn mặt. Tuy vậy nhưng cô vẫn nhận ra được, đây chính là Hồ Hữu Thắng.

Tuệ Lâm không tiếng động tiến về phía giường bệnh. Cô hoảng hốt lấy tay che miệng. Cả người Thắng gần như không có chỗ nào không bị thương. Từ bàn chân đến cẳng chân, từ bàn tay đến cẳng tay.

Hữu Thắng đang ngủ.

Tuệ Lâm ngồi cạnh giường bệnh ngắm nhìn cậu. Môi cậu trắng bệch, da cũng tái nhợt. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy chứ. Bị thương nặng tới vậy... chẳng lẽ là tông xe.

Thế là suốt cả buổi chiều Tuệ Lâm không hề rời giường bệnh.

- Oáp... - Mơ màng dụi mắt tỉnh dậy, trước đó còn ngáp 1 cái thật dài. Tuệ Lâm duỗi lưng vài cái, rồi theo bản năng nhìn về phía giường bệnh. Lại thấy 1 đôi... à không là 1 con mắt màu xanh lam đang nhìn cô.

- Ô... Anh tỉnh dậy lúc nào vậy? - Tuệ Lâm lúng túng hỏi.

- Vừa mới. - Hữu Thắng trả lời, mắt vẫn nhìn cô không chớp.

- Vậy giờ anh có thể cho em biết tại sao anh lại ra nông nỗi này được chưa?

- Bị người ta đánh. - Sắc mặt cậu vẫn điềm tĩnh như thường khi thốt lên lời này.

- Gì chứ? Bị đánh thành ra như vậy á? - Tuệ Lâm nhìn toàn thân đều bị bó bột của Hữu Thắng không tin hỏi lại.

- Phải. - Cậu cực kì khẳng định.

- Bộ anh có kẻ thù thâm niên à? - Tuệ Lâm vẫn cảm thấy khó tin. Nói tông xe còn nghe được, chứ bị đánh mà phải băng bó gần như từ đầu đến chân thì là lần đầu tiên cô thấy nha.

Cái tên chết tiệt đã làm anh Thắng ra nông nổi này, hãy coi chừng đấy. Để chị mày bắt được thì chết với chị nhé.

- Thế anh có biết người đánh anh là ai không?

- Em không cần phải nhúng tay vào việc này. - Hữu Thắng nhìn cô 1 lúc rồi trả lời.

- Nay, bộ anh không tin tưởng em hả? Em không có yếu ớt như mấy người nghĩ đâu nhé. - Tuệ Lâm ra vẻ ta đây liên tục vỗ ngực.

- Anh biết, em rất mạnh mẽ, nhưng anh muốn tự báo thù này, em vẫn không nên nhúng tay vào. - Hữu Thắng lên giọng ra lệnh cho cô.

- Được rồi, tùy anh, tự giải quyết cho tốt đấy, em không muốn lần sau phải thấy anh nằm trong nhà xác đâu. - Tuệ Lâm bông đùa nói giỡn 1 câu.

Hữu Thắng phì cười, lấy bên tay không bị bó bột xoa đầu cô. Khung cảnh trở nên hài hòa đến lạ thường.

...

Tối đó Tuệ Lâm về nhà lại thấy Hải Lâm thất thần ngồi trước hiên nhà.

- Hai ơi... anh hai... này. - Tuệ Lâm múa may đủ thứ nhằm thu hút sự chú ý của Hải Lâm.

Hải Lâm không nói gì, chỉ bình tĩnh gạt tay Tuệ Lâm ra rồi 1 mạch đi lên phòng. Tình trạng này xảy ra 2 ngày nay rồi, Tuệ Lâm cô cũng đành bất lực.

Bình thường ông dữ dần là thế chứ thực ra Hải Lâm rất thương cô. Ngoài miệng lúc nào cũng mắng chửi nhưng thực ra lại là người dành cho cô nhiều thứ nhất.

Vậy mà... cô từ nhỏ đến giờ vẫn chưa làm được gì cho anh ấy cả. Chỉ toàn phá rồi rồi để cho anh ấy thu dọn tàn cuộc.

Trong trí nhớ của cô, anh ấy lúc nào cũng ở sau lưng che chở cho cô. Chỉ cần cô lên tiếng thì anh ấy sẽ có mặt.

Tuệ Lâm đứng trước cửa phòng Hải Lâm phân vân 1 lúc rồi cũng quyết định gõ cửa.

- Em vào nhé? - Không có ai đáp lại, Tuệ Lâm đẩy nhẹ cửa phòng bước vào, cửa không khóa.

Hải Lâm đang ngồi trên giường, trên tay là 1 bức hình, có vẻ như cậu đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không để ý là có người đến.

Chương 24

Tất Cả Nhờ Tình Cờ

Sáng hôm sau, Hải Lâm lại được 1 trận sốt vó. Vì sao à? Đương nhiên là vì nữ hoàng ngủ nướng dậy sớm đột suất rồi.

Sáng đó Tuệ Lâm mang theo đôi mắt gấu mèo đi học, buổi tối có ngủ được gì đâu. Còn Hoàng Linh thì khỏi nói luôn vừa nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của Tuệ Lâm là liền phá lên cười ha hả... Làm nguyên cả hành lang quay lại nhìn chằm chằm.

- Tuệ Lâm, đi thôi. - Hoàng Linh to giọng hỏi cô.

- Hử, đi đâu? - Vô thức hỏi lại, này giờ đầu óc cô toàn trên mây nên có đề ý gì đâu.

- Đi học thể dục chứ gì nữa, bộ mày ngủ mơ à? - Không kiên nhẫn, Linh búng cái phóc vào trán Tuệ Lâm.

- Ủa hôm nay có thể dục hả? - Tuệ Lâm ngu ngơ hỏi lại.

- Thế trên người mày đang mặc gì hả, mặc đồ thể dục mà không học thể dục sao, có trường nào rảnh đi xếp lịch như vậy sao?? Mày đừng có điên. - Linh tức tối chửi xối xả, muốn làm cho Tuệ Lâm tỉnh ngủ.

Vô thức nhìn bộ đồ thể dục trên người mình Tuệ Lâm mới nhớ ra là hồi sáng ông anh Hải Lâm có nhắc cô mặc đồng phục thể dục. Chứ thực ra cô có xem thời khóa biểu đâu chứ.

Bởi vậy ngày nào cô cũng mang hết sách vở của 13 môn để khỏi phải quên. Mang cặp nặng cũng là 1 hình thức luyện tập sức khỏe chứ bộ.

Tiếp đó Hoàng Linh túm cổ áo Tuệ Lâm lôi xềnh xệch ra ngoài.

- Tôi cho các em 2 phút để chỉnh đốn hàng ngũ, cứ việc từ từ nếu các em muốn chạy 10 vòng sân trường. - Giọng nói oang oang của thầy Khánh vang lên.

Thầy Khánh là thầy dạy thể dục nổi tiếng nghiêm khắc nhất trường. Thầy từng là quân nhân, từng tốt nghiệp bằng quân sự loại A nên chỉ tiêu cho học sinh của thầy rất cao.

- Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ học về các động tác cơ bản trong bóng rổ, trước tiên lớp trưởng cho các bạn khởi động đi.

...

- Woa... Nhanh lên nhanh lên.

- Hữu Thắng cố lên, Hữu Thắng cố lên...

- Hải Lâm cố lên, Hải Lâm số 1...

- Vào...

Đang tập luyện thì bỗng nhiên những âm thanh hỗn tạp từ sân bóng rổ gần đó vang lên.

- Này, Tuệ Lâm chúng ta qua đó xem đi. - Hoàng Linh mang tâm trạng bả tẩm muốn đi nhiều chuyện, hỏi thúc cô.

- Lỡ thầy quay lại thì sao? Chết cả đám à? - Tuệ Lâm cũng đến bó tay với tụi này, thầy Khánh mới đi chưa được 3 phút là tụi này lại...

- Mày làm như mày con ngoan trò giỏi lắm đấy, đi 1 lát thôi mà, nhanh đi. - Lại 1 lần nữa lời xềnh xệch Tuệ Lâm đi nhiều chuyện chung với mình.

Chen chúc 1 hồi mới len lỏi vào trong được. Thì ra âm thanh hỗn tạp lúc nãy là do mấy bạn nữ fan cuồng của Thắng và Lâm cổ vũ 2 người. Trên sân bóng rổ đang diễn ra trận 1 đấu 1 giữa 2 người.

Thắng đang giữ bóng trong tay, tìm cách vượt qua Hải Lâm. Nhưng có vẻ hàng phòng ngự của Lâm rất chắc chắn, mãi mà Thắng vẫn chưa có cách nào thoát ra được. 2 người, mặt đối mặt cứ như kẻ thù lâu năm vậy.

Bỗng Hữu Thắng tìm được lỗ hổng và vượt lên. Ghi được cú ném xa 3 điểm và giành chiến thắng với tỉ số 28 - 26.

Tuệ Lâm cũng nhận ra được chỗ bất thường từ trong ánh mắt của 2 người. Hình như giữa bọn họ xảy ra điều gì đó mà cô không biết.

...

Hôm nay do trường có cuộc họp cổ động nên Tuệ Lâm được nghỉ ngơi 1 ngày, không cần đến phòng Hội Học Sinh.

Đang định ra về lại nghe thấy được âm thanh quen thuộc phát ra gần đó. Vì tính tò mò Tuệ Lâm núp sau bức tường gần đó nghe ngóng.

- Mày vẫn còn giận cậu ấy sao hả?

- Vấn đề ở đây không phải là có giận hay không mà người có lỗi chính là cậu ta. - Đây chính xác là giọng của Hải Lâm. Còn người đang nói chuyện với cậu chính là Thiên Bảo.

- Tao đã nói bao nhiêu lần rồi hả, thằng Thắng làm vậy là có lí do của nó. - Bảo lớn giọng nói, có vẻ như cậu đang cố giải thích điều gì đó.

- Vậy mày nói đi, lí do đó là gì hả? Cái lí do mà tụi bay cứ giấu giấu giếm giếm sự thật là gì? - Lâm túm lấy cổ áo Bảo tức giận quát lớn, đôi mắt to tròn cũng hằn lên những tia máu.

- Tao... Tao không thể. - Thiên Bảo lúng túng đáp lời.

- Tao coi tụi bay là bạn thân bao lâu nay mà tụi bay lại đối xử với tao như thế hả?

- ... - Bảo không nói gì, đúng hơn là không biết phải nói gì.

- Đây là lần đầu tiên tao biết yêu là gì. Lần đó khác hẳn những mối tình hồ hững khác, tao thật sự... rất rất yêu cô ấy. - Lấy lại bình tĩnh Hải Lâm từ tốn nói, giọng nói hơi khàn khàn.

- Tao xin lỗi nhưng...

- Xin lỗi? Mà chỉ nói được có như vậy. Thay vì xin lỗi thì hãy nói sự thật cho tao biết đi. Ai là người đã hại Nhi hả? - Ngắt lời Thiên Bảo, Lâm nói.

- Mà với tên Thắng lúc nào cũng giấm giềm, là vì điều gì hả?

Đáp lại cậu vẫn chỉ là 1 mảnh im lặng, Bảo không trả lời.

- Tụi bay được lắm, bạn bè vậy đấy, ủng hộ công cho tao đã một mực tin tưởng mày. - Dứt lời Hải Lâm cũng quay người bỏ đi, để lại 1 mình Thiên Bảo đứng đó như trời trồng.

Tuệ Lâm cũng rơi vào tình trạng tương tự, đơ người đứng sau bức tường.

Chẳng lẽ anh Thắng và anh Bảo có liên quan tới việc hại Nhi nên họ mới không dám nói ra sự thật. Chết tiệt, càng nghĩ đầu óc cô càng loạn cả lên. Hôm qua là chị Băng hôm nay lại lòi ra thêm 2 người này. Chắc cô điên mất.

Tại sao? Tại sao lại là anh chứ? Thắng. Cô chỉ vừa mới bắt đầu biết yêu thôi mà.

Because I'm too lonely lonely girl xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn... tiếng nhạc chuông vang lên.

- Alô. - Tuệ Lâm bắt máy.

“Tối nay rảnh không? Đi chơi với anh nhé?” - Người đang nói chuyện chính là Thiên Minh.

- Được thôi, anh qua đón em đi. - Cô cần thời gian để suy nghĩ, để cho bản thân bình tĩnh lại. Đêm nay chắc phải gặp lại người bạn cũ rồi. Bạn “Rượu” yêu dấu.

Chương 25

Ai Là Bạn Ai Là Thù

Chầm chậm bước tới gần hơn, lúc này cô mới nhìn thấy phần mặt của tấm hình. Trong hình chính là Hải Lâm với Nhi và Tuệ Lâm. Đây là tấm hình duy nhất mọi người chụp chung vì Nhi không thích chụp hình cho lắm.

Hải Lâm cứ ngồi đó thất thần nhìn tấm hình mãi. Tuệ Lâm đứng đó cũng đau lòng thay cho anh.

- Em tin 1 ngày nào đó không xa Nhi sẽ... tỉnh lại, rồi chúng ta sẽ lại vui vẻ như lúc xưa. - Cô không giỏi an ủi người khác, những gì cô có thể nói chỉ có vậy. Nói xong, không để ý Hải Lâm có nghe được hay không, Tuệ Lâm liền xoay người bước ra ngoài.

Ngay cái lúc mà Tuệ Lâm đóng cửa, đôi mắt to tròn của Hải Lâm cũng nhoe nước mắt. Lần này khác hẳn lần trước, nước mắt của cậu đã lăn xuống, tạo nên 1 vệt ẩm ướt trên tấm hình.

Cô chạy 1 mạch về phòng, đóng sầm cửa lại. Tuệ Lâm ngồi dựa lưng vào cửa khóc nức nở.

Tối đó, có 2 người lại không ngủ được.

...

Sáng hôm sau cô nhận được cuộc gọi từ Thiên Băng. Quả thật cô không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối xử với Băng đây. Vì cô rất dễ mềm lòng nên vừa nghe chị ấy có chuyện buồn là liền đồng ý tới gặp.

Địa điểm là 1 quán cà phê gần trường Thiên Thanh.

Vì tâm trạng khá hồi hộp nên cô nghĩ mình nên đến sớm. Tuệ Lâm đến trước thời gian hẹn cả 15 phút. Và điều cô không thể ngờ không phải là Băng đến sớm hơn cô mà là người đang ngồi đối diện Băng.

Tuệ Lâm hít sâu lấy lại bình tĩnh rồi rón rén ngồi vào 1 góc khuất gần đó nghe ngóng.

- Tuần trước tôi đưa cô 8 triệu vẫn chưa đủ sao? - Giọng nói này đích thực là của Lâm Thiên Minh.

- Bấy nhiêu đó thôi mà đã muốn tôi cảm mồm, chẳng phải là cái giá... quá rẻ mạt rồi sao? - Thiên Băng khinh bỉ đáp lời. Đây là lần đầu tiên Tuệ Lâm thấy được vẻ mặt gian xảo này trên khuôn mặt ấy.

- Tôi khuyên cô vẫn nên im lặng mà sống, có những thứ nếu nói ra chưa hẳn là có lợi cho cô. - Nhâm nhi ly cà phê trên tay, cậu nói.

- Ồ, vậy là tôi phải nên cảm ơn anh vì đã nhắc nhở tôi sao? Cảm ơn kẻ đã cướp đi mọi thứ của tôi.

- Tôi không lấy gì từ cô cả, tất cả những thứ đó vốn dĩ không thuộc về cô. - Thiên Minh vẫn bình tĩnh đáp lại.

- Vấn đề ở đây không phải là tôi mà là cậu quá yếu đuối, có 1 đứa con gái mà cũng xử không xong, hay là để tôi giúp cậu nhỉ? - Thiên Băng liếm mép môi, ra vẻ tự hỏi.

- Cô lo cái gì hả? Cô ta phải nằm trên giường bệnh cả đời rồi, nói kiểu gì đây?

- Chưa có ai nói là sống thực vật không có khả năng tỉnh dậy, lỡ cô ta mà tỉnh dậy... thì chết cả lũ, cậu cũng đừng mong mà thoát tội. - Thiên Băng khẳng định đáp.

- Tôi tự có tính toán của mình. - Thiên Minh quăng phong bì chứa tiền xuống bàn rồi đi thẳng.

- Thế nào... nghe đủ rồi chứ? - Thiên Minh vừa ra khỏi cửa thì Băng liền lên tiếng. Tuệ Lâm biết mình đã bị lộ.

- Chị cố tình để tôi nghe? - Tuệ Lâm nói với giọng khẳng định.

Chân cũng di chuyển đến bàn của Băng và ngồi xuống.

- Cô em thông minh hơn tôi tưởng đây, thế nào, cảm giác bị người ta lừa dối thật tuyệt phải không?

- Nói vậy, người con gái 2 người nhắc đến chính là Nhi phải không? - Tuệ Lâm quả thật không muốn tin đây là sự thật. Nhưng cái gật đầu của Băng đã đập tan hy vọng còn sót lại trong cô.

- Có phải... Minh là người âm mưu hại Nhi, cô cũng có tham gia vào việc này và anh cô cùng Thắng giấu giếm việc này là vì cô, còn điều gì tôi chưa biết không? - Tuệ Lâm tuy trong lòng đang rất đau khổ nhưng ngoài mặt cô vẫn giữ được sự bình tĩnh.

- Về cơ bản thì là như vậy.

- Tại sao chị lại cho tôi biết sự thật, chị tốt bụng đến vậy sao? - Tuệ Lâm khinh bỉ nói.

- Ô không, cô em nhầm rồi, tôi làm vậy là vì muốn thấy tên Minh đau khổ thôi, thử hỏi nếu như để người mà cậu ta yêu biết được cái quá khứ dơ bẩn đó của cậu ta... thì cậu ta sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? - Thiên Băng cười khẩy, bông đùa nói.

- Cô không sợ tôi sẽ báo với cảnh sát sao?

- Cô sẽ không, mà nếu có thì tôi cũng không phải vào đó 1 mình.

- Còn Nhi, cô ấy thì có liên quan gì đến việc này chứ? - Tuệ Lâm nắm chặt tay, gân xanh cũng nổi lên. Cô đang cật lực kiềm nén cảm xúc muốn đánh người lúc này.

- Lỗi của cô ta là biết quá nhiều và đã nghe những thứ không nên nghe. - Thiên Băng nhếch môi, tỏ vẻ không quan tâm.

RẦM... Năm nắm của Tuệ Lâm hạ xuống ngay trên mặt bàn tạo nên 1 vết nứt. Nhiều người xung quanh quay lại nhìn mà phải há hốc mồm kinh ngạc.

- Cảm ơn, vì đã cho tôi biết Sự Thật. - Tuệ Lâm nhấn mạnh từ “sự thật” với giọng mỉa mai. Sau đó đến quây thu ngân nói gì đó rồi 1 nước đi thẳng.

Cũng may lúc này cô còn kiềm chế được, chưa tới mức lao tới mà tát cô ta mấy cái.

Cô vẫn không thể nào tin được rằng người từng cười nói vui vẻ với cô như vậy lại biến chất thành người cô không thể nào nhận ra được. Cứ như trở thành 1 người hoàn toàn khác vậy.

Tuệ Lâm móc điện thoại ra gọi cho 1 người.

- Tôi nay có kèo gì không cho tôi tham gia với.
- Không cần đâu, tự tôi sẽ xử lí, không cần mang theo quá nhiều người đâu.
- Toàn lễ phép đáp lời.

Cô đang rất cần chỗ để xả stress đây... Tối nay... cô sẽ cháy hết mình.

Phần 6

Chương 26

Một Đêm Điên Loạn

Kéttt... Tiếng thắng xe đinh tai vang lên. Bánh xe tạo nên 1 lần dài trên mặt đường. Đây chính là cung cách lái xe của Tuệ Lâm, không lẫn vào đâu được.

Bước xuống chiếc BMW, tối nay trên người Tuệ Lâm toàn là màu đen. Áo thun đen, quần jean đen, ngay cả đôi giày thể thao cô đang mang cũng đen nốt. Trên mặt cô là chiếc mặt nạ bạc. Mái tóc đen dài cũng được cô búi lên gọn gàng, để dễ dàng vận động.

Tuệ Lâm tiến vào khu đất trống gần đó. Toàn và đàn em đã đợi sẵn ở đây. Khi lũ đàn em nhìn thấy Tuệ Lâm liền xì xào bàn tán đủ thứ. Nhiều người còn bày ra vẻ mặt khinh bỉ, rõ ràng là không phục khi phải ở dưới trướng của 1 con nhóc.

Và Tuệ Lâm đều ghi nhớ hết mặt bọn họ, để sau này dạy dỗ cho nó dễ.

- Lão Đại, chị đã tới. - Tuy Toàn lớn tuổi hơn Tuệ Lâm, nhưng vì cấp bậc nhỏ hơn nên vẫn phải xưng chị.

- Ủ, nói vắn tắt thôi. - Tuệ Lâm khoanh tay dựa vào thân cây gần đó, điềm tĩnh đáp lời.

- Bọn chúng là bang phái mới nổi gần đây, rất hung hãn, tên là Hắc Ưng. Hôm nay bọn chúng muốn tới giành địa bàn với chúng ta. - Toàn hơi khom lưng báo cáo, thái độ phục tùng tuyệt đối.

Vừa nói xong thì lại nghe được 1 tên lính báo cáo là bọn Hắc Ưng đã đến.

Bọn chúng có khoảng vài chục người, dẫn đầu là 1 tên đầu đinh chắc cũng khoảng 30 tuổi. Khuôn mặt miệt cưỡng cũng có thể coi là dễ nhìn, nhưng cặp chân mày lại dày và đậm làm nét mặt hắn có vẻ dữ tợn.

- Thủ lĩnh chúng mày đâu, mau ra đây cho tao. - Tên cầm đầu hống hách lên tiếng la lối.

- Hừ, mày không có đủ tư cách để gặp Lão đại, có gì cứ tìm tao là được. - Toàn tức giận nói, Lão đại là ai chứ, sao có thể để cho tụi này nhục nhã.

- Theo tao thấy lão đại tụi bay chỉ là 1 tên nhát gan chỉ biết núp sau lưng đàn em mà thôi, làm gì có gan đấu với tao chứ. - Hắn ta vừa dứt lời thì tụi đàn em cũng đồng loạt hô lên hưởng ứng “Đúng đấy, đúng đấy”.

- Tụi bây quá khoác lác rồi đấy, ngứa tai quá đi mất. - Tuệ Lâm từ phía sau tiến lên, vừa đi vừa làm động tác ngoáy tai, khinh bỉ đáp lời.

- Cô em, anh đây khuyên em nên về nhà khóc với mẹ đi, đừng có ở đây làm vương tay, vương chân. - Người bên Huyết Ảnh của Tuệ Lâm ai nấy đều tức tối chực ra tay. Nhưng không có lệnh từ Toàn không ai dám động thủ cả.

- Cô em... Mà vừa dám kêu tao là cô em? - Tuệ Lâm tức giận gầm gừ, nắm tay cũng siết chặt. Còn Toàn đứng 1 bên liên tục tặc lưỡi. Cậu cảm thấy thương cho tên cầm đầu đó nha. Chỉ sợ lát nữa là hắn không còn răng mà ăn cơm thôi.

- Thì sao? Cô em tưởng mình là ai hả... Á... - Còn chưa để hắn nói hết câu Tuệ Lâm làm 1 cú đâm vào ngay giữa mũi hắn.

- Đại ca...

- Đại ca... - Những tên đàn em hét hoảng la lên.

- Mà... mà... dám đánh tao. - Tên đầu đình được tụi đàn em đỡ dậy ôm lỗ mũi chảy máu của mình, lắp bắp lên tiếng.

- Hừ... Mà nghĩ mà là ai mà tao không dám... - Tuệ Lâm hừ lạnh, đáp.

- Tụi bay còn đứng đó làm gì, mau lên đánh nó, đánh chết nó cho tao. - Hắn la lối ra lệnh.

- Nào lên hết đây. - Cô khinh bỉ ngoắc ngón tay, sẵn tiện cầm lấy khúc gỗ ngắn gần đó làm vũ khí.

Bên Huyết Ảnh nhiều người chỉ đứng xem trò vui. Họ muốn xem thử 1 con nhóc mới 17 tuổi có tư cách gì để đứng trên đầu bọn họ.

Ngay sau đó bọn họ lại được 1 phen kinh ngạc. Bởi vì con nhóc này giờ bọn họ 1 mực khinh thường lại nhẹ nhàng xử lí bọn người Hắc Ưng.

Á... Á... Bóp... Chát... Rầm...

Từng tên, từng tên ngã xuống, những tiếng rên thảm thiết liên tục vang lên, nghe mà rợn cả người.

Tuệ Lâm vẫn cứ bình tĩnh mà đánh, trong tay là khúc gỗ đã nhuộm máu. Cô cần chỗ để xả hết cơn tức của mình. Mỗi chiêu Tuệ Lâm đều dồn hết lực, cô tưởng tượng bọn chúng chính là kẻ cô ghét.

- Cẩn thận... - Bỗng 1 đàn em trong Huyết Ảnh la lớn, muốn nhắc nhở cô.

Không đợi hắn nói hết câu, Tuệ Lâm xoay người xuất ra chiêu kẹp cổ, liền đánh ngã tên đánh lén. Không những thế cô còn cầm con dao lúc nãy tên đó tính đâm cô và... Cạo trọc đầu hắn.

Tên đó liên tục xin tha, nhưng Tuệ Lâm chắc chắn sẽ không nương tay. Cô ghét nhất kẻ nào dám đánh lén cô, hắn chơi bẩn với mình thì sao mình phải chơi tốt với hắn hả. Thế là Tuệ Lâm cạo đến lúc đầu hắn không còn 1 cọng tóc mới thôi.

Thế là 1 băng nhóm hơn 20 người đều bị cô xử lí sạch sẽ. Ngoài vài vết thương ngoài da ra thì cô hoàn toàn không sao cả.

- Huyết Hồ... Huyết Hồ... - Toàn bắt đầu hô lớn, bắt nhịp cho tụi đàn em. Huyết Hồ chính là biệt hiệu của cô trong Huyết Ảnh.

- Huyết Hồ... Huyết Hồ... Huyết Hồ... - Bọn đàn em hô lớn theo. Sự khinh bỉ lúc này đều đã biến mất hết, giờ trong mắt họ chỉ còn sự ngưỡng mộ và kính trọng.

- Được rồi, được rồi. - Tuệ Lâm lên tiếng trấn áp mọi người.

- Mau đi dọn dẹp mớ hỗn độn này đi, tôi đi trước... - Vẫn là bộ dáng lãnh đạm đó, Tuệ Lâm lạnh lùng dặn dò. Sau đó cô cũng leo lên con xe chạy mất hút.

Nhưng có vẻ cô không được tốt như cô biểu hiện. Bằng chứng là bên vai phải cô, máu đã thấm ướt áo. Nhưng vì áo màu đen nên rất khó thấy.

Đấu với hơn 20 người vẫn là hơi quá sức đối với cô. Nhưng vì để đàn em tâm phục khẩu phục cô phải làm như vậy. Nói miêng chắc chắn là không đủ, chỉ có thực chiến như vậy mới làm bọn họ hài lòng về Lão đại là cô đây.

Có như vậy bọn họ mới thực sự phục tùng cô... Đây là điều mà ông ấy đã dạy cô... Ba của cô...

Chương 27

Người Cha Tốt

- Nếu mày không có khả năng làm cho bao cát này di chuyển thì đừng hòng mà ăn cơm. - Người đàn ông với vóc dáng cao to quát lớn với cô bé đối diện.

- Vâng, con biết rồi ạ. - Cô bé khoảng 6, 7 tuổi, trên mặt lấm lem đầy bùn đất nhưng không thể che được đôi mắt đen to tròn mà trong sáng của cô. Có vẻ như cô bé không hề mấy sợ hãi, mà chỉ bình tĩnh trả lời.

- Nhanh đi, tao không muốn ngày mai ra nhật xác mày đâu. - Nói xong ông cũng xoay người đi vào nhà, để lại mình cô bé với bao cát còn to hơn người mình.

Nhiệm vụ của cô bé là phải di chuyển bao cát nặng 25 kg đến vị trí đã đánh dấu sẵn cách đó 10 mét. Với 1 cô bé mới 7 tuổi thì điều đó có phải là quá sức hay không.

Nhưng có vẻ trong đôi mắt đen láy đó ngoài sự quyết tâm ra thì không còn gì khác cả.

Cô bé dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn mồm mĩm của mình để túm lấy bao cát. Phải cật lực lắm bé mới nhúc nhích bao cát được 1 tí.

Nhưng bé không bỏ cuộc, từng chút từng chút di chuyển bao cát. Mồ hôi bắt đầu thấm ướt áo bé, cánh tay nổi lên từng mảng đỏ, đau rát nhưng cô bé vẫn cắn răng chịu đựng.

4 tiếng sau...

Phịch... Vừa đưa được cái bao vào chỗ đánh dấu cô bé cũng ngã xuống. Bé không còn 1 tí sức lực nào, cả người đều đau nhức, 2 cánh tay lại đau rát.

Lúc này người đàn ông lại bước ra nhẹ nhàng bế cô bé vào nhà, tắm rửa, lau mặt, thay quần áo cho cô. Lần nào cũng vậy, sau khi hoàn thành được nhiệm vụ là ông ấy sẽ dùng thái độ khác đối với cô...

Khung cảnh bỗng nhiên thay đổi.

Nơi đây là 1 khu rừng hoang dã. Cây cối mọc um tùm, động vật lại hung hãn. Cũng lại là người đàn ông cao to ấy. Trong tay ông ta là 1 con rắn lục nhỏ, nhìn thôi cũng đủ biết đây là rắn kịch độc. Đối diện ông cũng vẫn là cô bé đó. Nhưng hình như cô bé đã được 13, 14 tuổi, đã bắt đầu có nét thành thục của 1 cô gái.

- Mày và nó, để xem ai là người sống sót. - Dứt lời ông liền đặt cô bé cùng con rắn đó vào trong chiếc lồng sắt lớn rồi khóa cửa lại.

Cô bé không có biểu hiện gì nhiều vẫn điềm tĩnh đối mặt với con rắn với hàm răng nanh to lớn kia. Mỗi lần con rắn tấn công cô đều nhanh nhẹn né được.

- Nhanh lên nào, mày tính chơi trò mèo vờn chuột đến khi nào, tìm điểm yếu rồi kết liễu nó đi. - Người đàn ông không kiên nhẫn lên tiếng.

Cô bé khó khăn tránh thoát được đòn tấn công của con rắn nhưng ngay sau đó cái đuôi dài của nó lại quất tới. Cô bé không tránh được đòn này, lưng đập mạnh vào chiếc lồng sắt. Cả lưng cô dường như tê dại, không còn cảm giác. Đầu óc dần mơ hồ.

Điểm yếu, điểm yếu của nó nằm ở đâu, chỉ cần tìm được điểm yếu là cô sẽ có cơ hội sống sót. Đôi mắt to tròn nhanh nhẹn quan sát, chắt vật tránh né cái đuôi liên tục quất tới.

Bỗng nhiên đôi mắt cô bé lóe sáng. Cô đã tìm thấy rồi. Bàn tay nhanh chóng rút con dao bên hông ra đâm vào phần mềm ngay dưới cổ con rắn. Máu văng tung tóe, con rắn vùng vẫy vài cái rồi chết. Ngay sau đó cô bé cũng mệt mỏi mà ngất đi.

...

Mơ màng tỉnh dậy sau giấc mơ dài Tuệ Lâm theo thói quen đuổi lưng vài cái. Nhưng do vận động quá mạnh làm động đến vết thương trên vai làm cô đau đến nhăn răng.

Đêm qua chẳng hiểu sao cô lại mơ về lúc nhỏ. Ba cô huấn luyện cô hằng ngày vì muốn cô trở nên mạnh mẽ hơn. Và cô bé trong mơ chính là Tuệ Lâm còn người đàn ông là ba cô.

Ba cô có những cách huấn luyện rất khác người. Ông coi trọng thực hành hơn là lý thuyết. Có những thứ phải tự mình trải nghiệm mới nhớ lâu được.

Ngay từ lúc 6 tuổi cô đã phải hoàn thành các bài huấn luyện khắc nghiệt do ba cô đặt ra. Mỗi lần như vậy mức độ sẽ càng ngày càng khó khăn hơn.

Để có được 1 Tuệ Lâm bây giờ thì là cả 1 quá trình đầy gian khổ.

Tuy ba cô lúc nào cũng mắng chửi cô nhưng thật ra ông ấy không hề lạnh lùng như biểu hiện. Hơn ai hết cô biết ông ấy cũng rất đau lòng khi phải huấn luyện cô 1 cách nghiêm khắc như vậy.

Vào cái ngày cô đấu với con lục xà đó cô đã rất hận ông ấy vì dám đem sinh mạng của chính con gái mình ra đặt cược. Cô không hề bình tĩnh như biểu hiện ở bên ngoài.

Nhưng mãi tới sau này trong lúc tình cờ cô mới biết được ba cô đã lấy nọc độc của con rắn đó ra. Nói chính xác hơn là con rắn ấy hoàn toàn vô hại...

Ánh nắng chói chang len lỏi qua khe cửa sổ. Tuệ Lâm theo bản năng lấy tay che mắt. Hôm nay sao mặt trời lên sớm thế nhỉ? Ngồi đực ra 1 lúc mới phát hiện ra có gì đó sai sai. Lật đặt nhìn đồng hồ mới phát hiện đã 7 giờ 12 phút...

Phịch... phịch... sột soạt... sột soạt... Tuệ Lâm hốt hoảng chạy đi thay đồ, làm vệ sinh cá nhân. Trong lòng thầm rửa ông anh hách dịch sao lại không rống cô dậy. Lúc đi ngang phòng Hải Lâm thấy phòng cậu trống không, không có ai, chắc ông đi học rồi.

Tuệ Lâm bỗng nảy ra 1 ý. Cô sẽ lái xe đi học, mặc dù đã trễ nhưng tới tiết 1 còn đỡ hơn vào tiết 2. Càng trễ nhiều thì hình phạt sẽ càng nhiều nha, bà cô Hoa kinh khủng lắm cơ. Cô không muốn đi dọn nhà vệ sinh đâu đó.

Thế là trên đường cao tốc có 1 chiếc BMW chạy với vận tốc 70km/h làm người đi đường xung quanh liên tục phải hít khói...

Chương 28

Đại Hội Thể Thao

Tuệ Lâm vẫn trong vai học sinh nghèo nên cô gửi con xe của mình vào chỗ giữ xe gần trường. Túc tốc chạy đến trường... nhưng khung cảnh trước mắt làm cô há hốc kinh ngạc.

Cổng trường mở toang, không có đóng như mọi ngày. Từng tốp học sinh mặc các loại đồng phục khác nhau đang nói chuyện cười đùa vui vẻ. Nhìn lên phía trên cổng trường cô mới thấy hàng chữ Đại Hội Thể Thao liên tỉnh.

Tuệ Lâm ảo não vỗ trán, tại sao cô có thể quên được chứ. Làm này giờ cô lo sót vó à.

Tuệ Lâm đi vào trường, hôm nay có rất nhiều học sinh từ các trường đến tham dự. Đội cổ động của các trường cũng khá phô trương la lối tên đội của mình, đi kèm là ruy băng đủ màu sắc.

Người khác nếu muốn vào cổng phải mua vé trước đó. Xung quanh bày rất nhiều gian hàng bán đồ ăn nước uống. Tuệ Lâm đi qua mà 2 mắt sáng rực, sau 1 hồi vờ vết đủ thứ căng cả bụng Tuệ Lâm mới tiến vào sân sau - nơi diễn ra các môn thi.

Đáng lẽ Hội Thao lần này là do Hữu Thắng chủ trì nhưng giờ anh ấy nằm bệnh viện rồi nên Thiên Bảo vào thế chỗ.

Tuệ Lâm đã bỏ lỡ phần thi đầu tiên đó là bóng rổ. Các trường vào được vòng bán kết gồm trường Thiên Thanh, Kingstar, Đồng Hoa, Xuân Lộc.

Bây giờ là phần thi bóng đá, Tuệ Lâm cùng mọi người di chuyển về phía sân bóng.

Mà suốt cả quá trình Tuệ Lâm chỉ nghe được như vậy.

- Á... á...

- Kingstar cổ lên.

- Thế Thành cổ lên...

- Vào... Vào...

Đủ loại âm thanh hỗn tạp vang lên làm cô nhức cả đầu. Ngồi trên khán đài Tuệ Lâm chỉ biết bịt chặt 2 lỗ tai mình lại.

Trường Thiên Thanh cũng có tham gia phần thi bóng đá. Nhưng trận đấu được xếp thứ 2 đấu với trường Đồng Hoa. Thiên Bảo cũng tham gia phần thi này.

Và 1 hiệu ứng không thể không xảy ra đó là mấy bạn học sinh nữ trường Thiên Thanh liên tục gào thét tên cậu ta. Tuệ Lâm thật muốn bịt chặt mấy cái mồm này lại để bảo vệ màng nhĩ của cô.

Hiệp 1 không phân thắng thua. Giữa hiệp 2 này trường Đồng Hoa cho 1 tên cực kì to con vào sân. Trước khi vào hắn được tên huấn luyện viên lên lút dặn dò gì đó. Tuệ Lâm ngửi được mùi âm mưu ở đây.

Quả nhiên 1 lát sau số lượng người bị thương bên trường Thiên Thanh ngày càng nhiều. Người dự bị cuối cùng đã được thay vào.

- Á... Á... - Thế là thêm 1 người nữa nằm trên cán cứu thương. Đội Thiên Thanh phải thi đấu với tình trạng thiếu người.

Có vẻ như trọng tài không bắt lỗi bọn chúng được rồi, ngay cả cô còn khó nhìn rõ nói chi ông ta.

Phân vân 1 lúc Tuệ Lâm cũng quyết định đi xuống sân bóng.

Cô mượn 1 bộ đồ đá banh rồi ghé vào nhà vệ sinh nam gần đó. Phải, chính là nhà vệ sinh nam. Tuệ Lâm lục lọi cặp mình 1 lúc rồi lấy ra 1 đồng dụng cụ trang điểm, 1 bộ tóc giả. May là cô có bỏ sẵn trong cặp.

Cô nghĩ anh cô chắc là đến chỗ đó rồi nên không có mặt. Và cô sẽ giả trang thành anh cô vào sân. Sau 1 hồi tô tô vẽ vẽ đủ thứ trên mặt, cô đội mái tóc giả vào. Hoàn hảo, vì cô khá giống Hải Lâm nên chỉ cần chỉnh sửa vài chỗ.

Vì thân hình khá nhỏ nhắn nên cô buộc phải mang giày độn 5 phân. Nhìn xa chắc không ai nhận ra.

Sau đó, Tuệ Lâm lồm cồm bước vào sân. Cô nói với huấn luyện viên muốn vào, ông ấy liền vui vẻ đồng ý. Vì trong trường học sinh hứng thú với bóng đá không nhiều nên chẳng ai chú ý vào cả.

Người đáng lẽ ra phải dẫn dắt cả đội lại đang nằm trong bệnh viện rồi.

Tuệ Lâm vừa bước vào sân là tụi con gái lại hét toáng lên.

- Á... á...

- Hải Lâm kia...

- Hải Lâm, Hải Lâm...

...

- Tớ rất mừng vì cậu đã đến đây. - Thiên Bảo bỗng chạy tới vỗ vai cô làm cô giật cả mình. Chết thật, cô quên mất là 2 người này từng là bạn thân của nhau.

- A... ha... ha... Không... không có gì. - Tuệ Lâm lúng túng đáp vài chữ rồi chạy vào giữa sân. Hừ, hôm nay cô sẽ dạy cho bọn chúng 1 bài học nhớ đời. Dám chơi gian lận ngay trước mắt cô sao? Giờ cô sẽ cho chúng biết gian lận đích thực là gì.

Tuệ Lâm ở vị trí tiền đạo, cô đang giữ bóng. Thân hình nhỏ nhắn chính là lợi thế của cô. Cô dễ dàng len lỏi vượt qua hàng hậu vệ đội bên và ghi liên tiếp 3 bàn.

Tỉ số hiện tại là 5 - 5 hòa nhau.

Tuệ Lâm thấy tên huấn luyện kia bắt đầu lo lắng lén lút ra lệnh cho tên cao to. Người tiếp theo bọn chúng nhắm chính là cô.

Nhưng tên to con không tới kèm cô như cô đã tưởng. Người kèm cô lại là 1 tên có vóc dáng khá nhỏ con. Cô đi đâu hấn theo đó không rời 1 bước. Tuệ Lâm, chân đang giữ bóng phải chật vật né tránh.

- Này, truyền bóng cho tớ. - Giọng của Thiên Bảo vọng vào.

Bỗng tên kia nhân cơ hội cô mất tập trung mà thụi 1 phát vào vai cô. Tuệ Lâm đau đớn ôm vai, tên kia nhân cơ hội cướp được bóng.

Chết tiệt, cô đã sai rồi, tên cao to chỉ là để che tầm nhìn của trọng tài còn tên này mới là người ra tay. Không biết vô tình hay cố ý mà hấn lại thụi ngay trúng chỗ Tuệ Lâm bị thương hôm qua.

- Cậu không sao chứ? - Bảo vươn tay đỡ cô dậy. Tuệ Lâm phải chật vật lắm mới đứng lên được. Cũng may chỗ bị đau là tay, chứ nếu bị ngay chân thì cô không biết mình có tiếp tục được không nữa.

Lần này cô phải trả lại bọn chúng gấp mấy lần.

Tuệ Lâm lại đang giữ bóng, canh ngay lúc tên to con che tầm nhìn của trọng tài, cô giả bộ chân bị trượt bóng. Ngay lúc tên nhỏ con tập trung vào trái bóng, ngay tại góc độ khó thấy cô đập 1 cái ngay bàn chân trái của hắn.

“Rắc.” 1 tiếng, nghe như tiếng gãy xương.

Cú này cô dồn gần như hết sức lực của mình. Cái chân này của hắn nếu không phề thì sau này cũng không đá banh được.

- Á... Á... - Tiếng kêu thảm thiết của hắn vang dội khắp sân bóng.

- Thẻ vàng... Trọng tài, hắn... hắn phạm lỗi. Gây thương tích... ôi chân của tôi. - Hắn điên cuồng gào thét làm trọng tài cũng phải tiến lên.

- Tôi không có chứng kiến sự việc, nói cách khác thẻ vàng không thể thành lập được. - Trọng tài nghiêm túc phán.

Tên đó được đưa đi bằng cán cứu thương, miệng lại không ngừng gào thét.

- Không... hắn ta phạm lỗi... hắn đã thương người... các người không thể làm vậy được...

Lát sau, trọng tài ra lệnh tiếp tục trận đấu.

Tuệ Lâm khinh bỉ cười.

“Các người dám đụng vào tôi, tôi sẽ cho các người nếm thử mùi vị của đau khổ.”

Chương 29

Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Tuệ Lâm

Cuối cùng đội trưởng Thiên Thanh thắng với tỉ số suýt sát 7 - 6. Tất cả là nhờ công của Tuệ Lâm. Cô đã thành công trong việc chơi đánh lén làm hơn 1 nửa đội Đồng Hoa phải nhập viện.

...

Tuệ Lâm đứng 1 mình, đang tính lén đi về lại gặp Thiên Bảo.

- Đứng lại. - Thiên Bảo hô to.

- A... Bảo... có chuyện gì sao? Mình có việc bận phải về trước. - Tuệ Lâm tìm đại 1 cái cớ, chân cũng di chuyển muốn vọt đi.

- Tôi bảo cậu đứng lại đó cho tôi, cậu có nghe không hả? - Thiên Bảo gần giọng, ra lệnh.

Tuệ Lâm dừng bước nhưng không quay lại. Thiên Bảo tiến lại gần cô lên tiếng.

- Rốt cuộc cậu là ai? Đến đây vì mục đích gì? Tại sao lại giả dạng thành Hải Lâm?

Thôi chết, nói vậy là anh ấy biết rồi sao? Cô giả trang giống Hải Lâm lắm mà.

- A... haha... cậu nói gì vậy tớ là Lâm đây mà. - Tuệ Lâm làm bộ mặt tỉnh bơ đáp lại.

- Tôi chơi với cậu ta hơn 4 năm rồi, đừng tưởng muốn qua mặt tôi. Nói đi, cậu là ai?

- Haizz... được rồi, tôi sẽ nói nhưng không phải là chỗ này. - Biết là không thể giấu được nữa, Tuệ Lâm thở dài trả lời.

Lúc này Thiên Bảo mới để ý xung quanh mọi người đều nhìn 2 người.

- Được... Ra sân sau đi. - 2 người cùng hướng về phía sân sau của trường.

- Bây giờ... có thể nói rồi chứ? - Thiên Bảo hất cằm lên tiếng.

- Ừm... Thật ra... Thật ra... - Tuệ Lâm ấp úng mãi chẳng thành câu.

- Tôi đang nghe đây. - Thiên Bảo điềm tĩnh nói.

- Thật ra em là Tuệ Lâm. - Cô lấy dũng khí tuôn ra 1 tràng.

Đáp lại cô chỉ là 1 mảng yên lặng. Thiên Bảo không biết phải nói gì...

10 phút sau... sau khi nghe Tuệ Lâm giảng giải chi tiết.

- Vậy là em cải trang thành Hải Lâm để cứu đội trường mình, chỉ như vậy?

- Dạ, phải. - Tuệ Lâm gãi gãi đầu trả lời.

- Nói vậy em biết Hải Lâm từ trước sao? Như vậy mới cải trang giống đến thế? - Thiên Bảo xoa xoa cằm hỏi dồn.

- A... Vâng em từng là hàng xóm của anh ấy mà. - Tuệ Lâm mặt không đỏ, tim không đập liên tục nói dối.

Vì Tuệ Lâm ở bên Mỹ từ nhỏ với bố nên Thiên Bảo không biết mặt, chỉ biết là Hải Lâm có 1 đứa em gái mà thôi.

- A ha ha, vậy mà anh cứ tưởng gián điệp trường nào vào không ấy chứ. Lần sau chắc phải để em thay Hải Lâm thi luôn thôi. - Sau khi xác nhận được đây là người quen Thiên Bảo bắt đầu cười nói liên tục.

- A haha... vâng. - Còn Tuệ Lâm chỉ biết lúng túng cười đáp lại. Trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, may là ông không có phát hiện ra điều gì lạ.

Thiên Bảo cũng giấu giếm vụ của Nhi nên cô nghĩ mình vẫn nên cảnh giác với ông thì hơn. Không ai biết ông sẽ làm gì nếu biết cô là em Hải Lâm.

Còn vài môn thi khác nữa nhưng Tuệ Lâm không ở lại mà bỏ về trước.

Hôm nay, bỗng nhiên cô muốn đến thăm Thắng, xem anh ấy thế nào. Dù biết anh ấy giấu giếm cô nhiều việc... nhưng cô không kiềm lòng được mà quan tâm anh ấy.

Vừa bước vào hành lang bệnh viện Tuệ Lâm lại nghe được 1 giọng nói quen thuộc. Cô trốn ở góc khuất gần đó nghe lén.

- Mọi chuyện xử lý ổn thỏa cả rồi chứ? - Thiên Minh rút điều thuốc 1 hơi rồi hỏi.

- Vâng ạ, đã kiểm tra kỹ càng. - Tên đứng đối diện Minh cung kính trả lời. Tên này cô biết, hẳn cũng là thành viên của Huyết Ảnh, là 1 cánh tay đắc lực của Minh - Hải.

- Về phía luật sư thì sao? - Minh giọng lạnh lẽo hỏi.

- Cho dù hắn có kiện chúng ta ra tòa cũng sẽ không có người làm chứng cho hắn.

- Ủ, canh chừng hắn cho tốt vào, đừng cho hắn ta ra viện quá sớm. - Nói xong câu này Minh cũng quay người rời đi.

Bằng trí thông minh “ít khi được dùng đến” của mình, Tuệ Lâm bỗng nhiên thông suốt. Xâu chuỗi tất cả sự việc xảy ra gần đây, cô nghĩ cô biết đáp án rồi. Giờ chỉ cần làm thêm 1 bước nữa thôi.

Tại sao Hữu Thắng phản ứng kịch liệt như vậy khi cô muốn trả thù cho anh ấy? Có phải là vì việc này có liên quan tới cô?

Tại sao gần đây Minh hay tránh gặp mặt cô? Có phải vì anh ấy đã làm quá nhiều việc có lỗi với cô?

Sau đó Tuệ Lâm quyết định đi theo tên đàn em để tìm rõ đầu đuôi câu chuyện. Đạo gần đây, quả thật cô hơi mất niềm tin với Thiên Minh.

Đầu tiên, để che giấu những việc làm xấu xa của mình mà hại người bạn thân nhất của cô. Giờ anh ấy lại động tay động chân với người cô yêu... Cô thề nếu anh ấy thực sự là người chủ mưu sau chuyện này thì cô sẽ tuyệt giao quan hệ với anh ta.

Hải dừng xe trước 1 ngôi nhà hoang rồi bước vào trong. Tuệ Lâm cũng chậm chậm theo sau. Bỗng nhiên cậu ta dừng lại... Tuệ Lâm cũng hốt hoảng núp sau góc tường, sợ cậu ta phát hiện ra cô.

- Ra đi, không cần trốn... - Hải bình tĩnh nói cũng không quay lưng lại.

Tuệ Lâm chán ghét thở dài, cô rõ ràng không có tố chất làm điệp viên rồi. Bằng chứng là kỹ thuật theo dõi của cô quá tồi.

Tuệ Lâm từ góc tường bước ra, dù sao cô cũng là Lão đại, Lão đại thật sự của Huyết Ảnh cô không nghĩ là cậu ta dám làm gì cô.

- Lão... Lão đại. - Hải trừng lớn mắt lấp bắp lên tiếng.

- Ủ. - Tuệ Lâm bắt đầu tạo dáng, ra vẻ lạnh lùng đáp.

- Tại sao....Tại sao... chị lại ở đây vậy?

- Thế nào? Tôi đến xem tình hình của đàn em cũng không được sao?

- Dạ, Không ạ... chỉ là. - Hải cung kính nói, tuy thủ lĩnh hiện giờ là Minh nhưng Tuệ Lâm thì khác. Cô không cần làm thủ lĩnh cũng đủ để làm cậu sống đi chết lại cả chục lần.

Huống hồ chi cô còn là Lão đại tiền nhiệm.

- Là gì? - Tuệ Lâm gần giọng hỏi tiếp, nếu hắn không nói ra sự thật thì cô bắt buộc phải dùng biện pháp mạnh rồi.

- Dạ... - Hải sợ hãi liên tục nuốt nước miếng.

Chương 30

Biện Pháp Mạnh

- **X**in lỗi, nhưng em không thể nói được ạ. - Hải nhắm chặt mắt chờ đợi cơn thịnh nộ từ Tuệ Lâm.

- Được thôi... - Ngược lại với suy nghĩ của cậu, Tuệ Lâm không hề nổi giận mà bình tĩnh đáp lời. Sau đó quay người định rời đi.

Hải thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chưa kịp để cậu vội mừng, Tuệ Lâm bỗng nhiên quay lại nâng chân làm 1 cú đá cao ngay trúng mặt cậu. Hải loạng choạng ôm mặt ngã xuống.

- Lão đại, xin chị hãy tha cho em, em cũng là vì bất đắc dĩ thôi ạ. - Hải ngay tức khắc quỳ xuống, liên tục xin tha.

- Vậy thì nói xem, cậu đã làm những việc gì? - Tuệ Lâm để hờ bàn chân lên tay Hải, nếu cậu ta mà không nói thì đừng trách cô vô tình.

- Em... Em... không thể ạ, - Hải vẫn cứng rắn, cắn môi trả lời.

- Á... Á... Á... - Ngay khi cậu vừa dứt lời Tuệ Lâm đạp mạnh chân xuống tay cậu, thậm chí còn chà xát nhiều lần.

- Thế nào? Có nói không hả? - Cô nghiêng răng nói, cô biết Hải là 1 người rất trung tâm, muốn cậu ta nói ra thì buộc phải dùng tới biện pháp mạnh.

- Không... đời nào. - Mồ hôi trên trán cậu bắt đầu tuôn ra nhưng Hải vẫn cắn răng chịu đựng.

Chân Tuệ Lâm dè mạnh hơn nữa, đến mức có thể nghe được tiếng răng rắc. Hải đau đớn rên rỉ nhưng cậu vẫn không hề thốt lên lời nào.

- Ha ha... tốt... tốt lắm, mấy người có Lão đại mới rồi liền quên người cũ như tôi đây, đều là đàn em tốt cả... - Lúc Tuệ Lâm rút chân ra bàn tay của Hải đã be bét đầy máu tươi.

- Em... xin lỗi ạ. - Hải run run nói, cậu không thể phản bội Minh được, anh ấy đã từng giúp anh rất nhiều và lí do cậu còn sống đến bây giờ là nhờ vào Minh cả.

- Được thôi, tôi thực sự không muốn sử dụng đến loại biện pháp này... nhưng nếu anh Thắng mà có mệnh hệ gì thì... Người nhà cậu sẽ phải trả lại gấp đôi. - Nói xong Tuệ Lâm dứt khoát xoay người rời đi.

- Khoan... Khoan đã. - Nhưng vừa đi đến cửa lại nghe giọng của Hải. Tuệ Lâm dừng bước nhưng không quay lại, cánh tay vẫn đặt trên tay nắm cửa.

- Em... sẽ nói tất cả những gì em biết. - Hải cúi đầu, không nhìn ra tâm trạng.

...

Tối đó Tuệ Lâm đến bệnh viện, nhưng chỉ ngồi ở ngoài nhìn chứ không vào.

Làm bạn với nhau bao nhiêu năm, và đây là lần đầu tiên cô mất niềm tin vào Minh như vậy. Về chuyện của Nhi tuy anh ấy sai nhưng là anh có nỗi khó xử của mình. Nhưng còn Thắng thì sao...

Nếu Minh cứ tiếp tục đụng đến người cô yêu thương thì tình bạn hơn 10 năm nay coi như chấm dứt.

...

9 giờ tối Hải Lâm vẫn chưa về nhà. Hôm nay lại là ngày 28 tháng 9, cái ngày mà Nhi gặp tai nạn đó. Cứ mỗi năm vào ngày này là Hải Lâm lại 1 mình đi uống rượu. Đến khi say bết nhè mới chịu về nhà.

10 giờ đêm Hải Lâm mới loạng choạng bước vào nhà. Trên người cậu nồng nặc mùi rượu.

- Đây, để em đỡ anh lên phòng. - Tuệ Lâm bước tới gần bảo.

- Mặc... Kệ tao. - Hải Lâm hất mạnh tay Tuệ Lâm ra, loạng choạng từng bước lên lầu.

Cô đau lòng nhìn theo bóng lưng Hải Lâm. Anh ấy vẫn luôn như vậy. Luôn giằng vò tự trách chính mình. Luôn nghĩ mình đã gián tiếp hại Nhi.

Sáng hôm sau...

- Học... học... học... - Tuệ Lâm gấp rút thở liên tục thức dậy. Lúc này cô nằm mơ thấy Nhi, cô ấy rất cần sự giúp đỡ của cô. Cô ấy bảo cô ấy đang rất lạnh và cô đơn. Và có người muốn hại cô ấy.

Tuệ Lâm lục đục thay đồ. Cô muốn tới bệnh viện thăm Nhi. Cô sợ giấc mơ đó trở thành sự thật. Đây là 1 trong những khả năng của cô, dự đoán trước được tương lai.

Kể từ năm lớp 5 cô đã ý thức được về khả năng của mình. Cô rất ghét khi chứng cứ liên tục trở thành sự thật như vậy.

Không phải giấc mơ nào cũng đúng nhưng hầu hết là đã xảy ra.

Vừa thay đồ xong, đang chuẩn bị đi thì điện thoại lại reo, là số của cô y tá chăm sóc Nhi.

- Nhi có chuyện gì sao chị? - Tuệ Lâm gấp gấp hỏi.

Bộp... Tuệ Lâm xúc động làm rơi chiếc điện thoại xuống đất.

Giọng cô y tá lo lắng vang lên khi nghe tiếng động lạ.

- A... không sao đâu ạ, những lời chị nói là thật sao? - Tuệ Lâm hốt hoảng nhấc điện thoại lên đáp. Thậm chí tay cô còn run run.

Vừa nghe xong lời này Tuệ Lâm liền cúp máy, lật đặt khoác áo rồi chạy như bay ra khỏi nhà.

Tuệ Lâm lái con xe của mình như bay trên đường.

Vì đại hội thể thao sẽ diễn ra hết tuần nên cô không cần đến trường cũng được.

Bệnh viện Hoàng Long.

Tuệ Lâm phóng như bay trên hành lang bệnh viện.

Nhưng vừa mở cửa ra phòng bệnh lại trống trơn. Giường bệnh cũng không có ai nằm. Cô hốt hoảng 1 trận, quay lại xem thử mình có đi nhầm phòng không. Nhưng đúng là phòng 1135 mà. Tại sao lại không có người.

Tuệ Lâm bước vào phòng kiểm tra mọi ngóc ngách. Phòng vệ sinh, nhà tắm.... Ngay cả gầm giường cô cũng kiểm tra qua rồi nhưng tuyệt nhiên không có ai cả.

Tuệ Lâm sờ drap giường, vẫn còn ấm, chắc là mới đi không lâu. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho cô y tá. Nhưng chị ấy lại không bắt máy... Chết tiệt.

Tuệ Lâm tức tối trút giận lên chiếc giường. Những cú đá mạnh đến mức chỉ nghe tiếng RẮC... RẮC... RẦM. Chân giường gãy nát.

Tuệ Lâm chạy ra ngoài tính đi gặp viện trưởng nhưng lại đụng phải 1 người, là cô y tá đó.

- Ủa, Tuệ Lâm em đi đâu vậy? - Chị ấy ngạc nhiên hỏi cô.

Phần 7

Chương 31

Thức Tỉnh

- **N**hi, cậu ấy đâu rồi ạ, sao em không thấy đâu cả? - Tuệ Lâm sốt ruột nắm lấy tay áo cô y tá hỏi.

- A... chị quên nói với em, Nhi đã được chuyển đến phòng hồi sức rồi. - Chị y tá bối rối giải thích.

- Thật sao?

- Ừ, chỉ vừa mới đi lúc nãy. - Nghe xong lời này cô liền thở phào nhẹ nhõm, cô cứ tưởng Nhi lại xảy ra chuyện.

- Vậy giờ cô ấy đang nằm ở phòng nào vậy? - Tuệ Lâm sốt sắng hỏi, cô muốn gặp Nhi ngay bây giờ.

- À, em ấy nằm ở lầu 3, phòng 1125, đi xuống rẽ trái ngay chân cầu thang là em sẽ thấy. - Chị y tá tận tình hướng dẫn.

- Cảm ơn chị, em đi trước đây. - Vừa nói xong cô phóng như bay xuống lầu 3.

Nhi đã tỉnh, cuối cùng thì cô ấy cũng đã tỉnh lại. Cô chờ đợi cái giây phút này lâu lắm rồi. Ông anh Hải Lâm chắc sẽ rất vui khi nghe tin này.

Thở hồng hộc dừng lại trước cửa phòng 1125. Tuệ Lâm nhẹ nhàng vặn nắm cửa. Trong phòng, trên giường bệnh có 1 cô gái đang ngồi xếp bằng, quay lưng về phía cô. Chỉ thấy được mái tóc nâu đen dài đến lưng.

- Nhi... - Tuệ Lâm run run lên tiếng, cảm xúc trong cô dường như vỡ òa...

Cô gái quay lại để lộ đôi mắt nâu đen tuyệt đẹp, cái mũi thon nhỏ, làn da tuy có hơi xanh xao nhưng không giấu được vẻ đẹp của cô.

2 hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn của Tuệ Lâm.

- Lâm... Lâm... - Nhi khó khăn thốt lên thành lời, vì im lặng quá lâu nên giọng cô hơi khàn khàn khác thường.

Tuệ Lâm chạy vụt tới ôm chặt Nhi, siết chặt như thể đang sợ đây chỉ là mơ mà thôi. Nhưng... là sự thật, Nhi đã về với cô rồi.

Suốt buổi sáng hôm đó 2 người trò chuyện vui vẻ. Nhưng hầu hết chỉ toàn Tuệ Lâm nói, Nhi lâu lâu chỉ gật đầu bổ sung. Nhưng tuyệt nhiên Tuệ Lâm không hề nhắc gì đến tai nạn của Nhi năm đó. Cô nghĩ giờ vẫn chưa phải là lúc.

...

- Anh có thể giúp em 1 việc được không? - Tuệ Lâm nói qua điện thoại.

“Đương nhiên rồi, nếu được thì anh sẽ giúp.” - Tiếng nói xen lẫn tiếng ồn, tiếng nhạc từ đâu bên kia vang lên.

- Cho em mượn 1 ít người bên anh được không, đừng nói với ba em... - Tuệ Lâm nhẹ giọng nói, như thể sợ người kia không đồng ý.

Cậu sáng khoái đồng ý.

Tuệ Lâm cúp máy. Người vừa rồi nói chuyện với cô là Trung - đàn em cũ của ba cô, tuy giờ đã không còn theo hắc đạo nhưng vẫn có lính ở trong.

Cô đang cần người đến canh chừng Nhi, cô sợ Nhi sẽ gặp chuyện không may. Ai mà biết được 2 kẻ điên kia sẽ làm gì Nhi.

Còn nếu lấy người của Huyết Ảnh thì cô lại không an tâm. Có quá nhiều người trung thành với Minh, người cũ từng theo cô số lượng là quá ít.

Lát sau, Tuệ Lâm gọi cho anh cô báo tin. Chưa để cô nói hết câu, Hải Lâm đã tắt máy nhanh chân chạy đi... Thậm chí tốc độ đến bệnh viện còn nhanh hơn cô nữa. Chẳng biết ông đi bằng cái gì nữa.

Tuệ Lâm lên về trước, trả lại không gian yên tĩnh cho 2 người.

- Chào... anh. - Nhi hơi gặp khó khăn trong việc nói chuyện, vì cổ họng không được hoạt động trong thời gian dài.

Hải Lâm không nói gì, chỉ chậm chậm bước đến gần giường bệnh và ôm cô vào lòng. Cậu siết chặt đến mức như muốn hòa 2 người thành 1. Nhi cũng mỉm cười đáp lại cái ôm cuồng nhiệt của Lâm.

Suốt 2 tiếng tiếp theo trong phòng bệnh, 2 người không hề lên tiếng. Chỉ có Hải Lâm ngồi chải tóc, chăm chút cho Nhi từng chút một, như hồi xưa. Cho đến khi Nhi mệt mỏi thiếp đi, cậu mới kéo chăn lên cho Nhi rồi mới lưu luyến ra về.

...

Tuệ Lâm tịnh dưỡng ở nhà 2 ngày rồi mới chịu đến trường.

Hôm nay, là vòng chung kết của Đại hội Thể Thao. Lúc Tuệ Lâm đến trường là đang trong giờ giải lao. Chị Thư kí Dương Thiên Băng sẽ lên hát.

Hôm nay chị ấy rất đẹp với mái tóc xoăn ản tượng, mắt đen to tròn, mi cong, dài. Trên người là bộ váy ren màu hồng nhạt.

Mà phải công nhận giọng hát của chị ấy rất hay, chuẩn đến từng nốt nhạc. Nhưng... Cô cảm thấy nó vẫn còn thiếu thiếu gì đó...

Phải rồi... đó chính là tình cảm. Bài hát này tuy hay nhưng lại thiếu mất phần quan trọng nhất. Nếu không có tâm thì nó cũng chỉ như khúc gỗ rỗng tuếch, không có ruột.

- Và sau đây, tôi xin mời 1 bạn lên hát với tôi đoạn này được không ạ? - Hát xong đoạn đầu tiên của bài Sau Tất Cả, Băng đột nhiên lên tiếng. Đám đông phía dưới lại được 1 phen ồn ào. Ai cũng mong người lên sẽ là mình.

Mọi người đó có hát hay hay hát dở thì cũng thi nhau mà đưa tay. Người người chen chen chúc chúc hô lớn mong tới lượt mình. Tất nhiên, trong đám người này không có Tuệ Lâm.

Tuy cô rất thích hát nhưng mà cũng không đến nỗi phải biểu hiện quá lộ như đám người này.

- Tuệ Lâm. - Đang ngáp ngắn ngáp dài, bỗng nhiên cô nghe có người nhắc đến tên mình làm cô tỉnh cả ngủ.

Mơ màng nhìn xung quanh, lại thấy mọi người ai ai cũng nhìn mình chăm chăm. Làm cô thắc mắc gãi đầu, Tuệ Lâm nhìn lên sân khấu mới phát hiện là Thiên Băng đang nhìn về phía mình.

Phải mất gần 1 phút sau bộ não cô mới xử lý xong mớ dữ liệu này.

- Chị... kêu em lên hát á? - Tuệ Lâm chỉ vào mũi mình cất tiếng.

- Phải đấy... đừng từ chối chị đó. - Thiên Băng bày ra bộ mặt thiên thần, chớp chớp mắt làm cho toàn bộ con trai xung quanh phải mềm lòng.

Bọn họ bắt đầu nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn như thể muốn nói: nếu cô mà không lên trên đó sẽ bị bọn họ băm thành trăm mảnh.

Dưới sức tấn công ghê gớm như vậy Tuệ Lâm chỉ có thể bước lên sân khấu. Chị ta rõ ràng là muốn trả thù cô mà, đúng là bày vẽ.

Nhưng... Rất tiếc cho chị ta là... Tuệ Lâm cô không phải là 1 đứa dễ bị người ta bắt nạt. Thiên Băng chọn phải nhầm đối tượng rồi.

“Hừ, muốn hát sao, tôi sẽ hát cho cô nghe...”

Tuệ Lâm cầm lấy micro và bắt đầu cất tiếng hát...

Chương 32

Ai Cũng Buồn

Sau tất cả.

Mình lại chung lối đi

Đoạn đường ta có nhau

Bàn tay nắm chặt bấy lâu

Sau tất cả

Mình cùng nhau sẽ chia

Muộn phiền không thể khiến đôi tim nhạt nhòa.

Và ta lại gần nhau hơn nữa.

...

Tình yêu cứ thế đông đầy

Trong em từng ngày.

Vì quá yêu anh nên không thể làm gì khác

Chỉ cần ta mãi luôn dành

Cho nhau những chân thành

Mọi khó khăn cũng chỉ là thử thách.

Vì trái tim ta luôn luôn thuộc về nhau...

Tuệ Lâm cất tiếng hát, trong lúc hát... cô nghĩ đến Thắng và tình cảm vừa mới chớm nở của 2 người. Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng mà điển trai đó. Nghĩ đến khoảnh khắc 2 người hôn nhau...

Kết thúc bài hát... xung quanh cô là 1 mảnh im lặng. Toàn trường, ai ai cũng há hốc mồm. Tuệ Lâm còn tự hỏi “chẳng lẽ cô hát dở đến vậy, nhưng mà mỗi lần hát karaoke ai cũng khen cô hát hay mà.”

Bỗng nhiên có 1 vài tiếng vỗ tay vang lên. Sau đó, toàn trường như bùng nổ, từ 1 người đến hàng trăm người ra sức mà vỗ tay. Nhiều người còn liên mồm huýt sáo.

- Hay...

- Hay lắm...

- Phải đấy, hát quá hay...

- Tớ sắp khóc luôn rồi.

- Cảm động lắm...

Hàng loạt lời khen liên tục được phun ra. Cả sân trường như vỡ òa.

Thiên Băng đứng 1 bên bị mọi người triệt để phớt lờ. Cô nghiến răng nghiến lợi, tức đến độ muốn đánh người, mức độ ghét Tuệ Lâm lại tăng thêm 1 bậc.

...

Đại hội Thể Thao khép lại với giải nhất môn bóng đá thuộc về trường Thiên Thanh. Giải nhất môn bóng rổ thuộc về trường Kingstar. Giải nhất Karate nữ thuộc về trường Thế Thành.

Tối đó, Hoàng Linh rủ cô đi uống nước.

- Máy ngày nay máy lạnh đi đâu vậy hả? - Tuệ Lâm “thâm tình” hỏi thăm Linh.

- Đi vòng vòng xả stress, vậy thôi. - Linh quây quây ly trà sữa trong tay, đáp lời.

- Mà sao vậy, thất tình à? - Nhận ra được tâm trạng không vui của Linh, Tuệ Lâm hơi hạ giọng xuống hỏi thăm.

- Gần giống vậy.

- Không lẽ... Mà định bỏ cuộc. - Tuệ Lâm đoán.

- Chắc vậy... anh ấy... chưa bao giờ là của tao và cũng sẽ không bao giờ là của tao mà ả. - Linh đáp lại với giọng buồn buồn.

- Chẳng lẽ, mà đã thấy được... cái gì à? - Tuệ Lâm biết Linh không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, chắc phải có gì đó tác động đến cô ấy.

- Phải, tao đã thấy tất cả, thấy cảnh 2 người ôm ấp nhau, thấy vẻ mặt mừng rỡ của anh ấy khi gặp lại người yêu... Suốt bao nhiêu năm qua... tao chẳng là gì trong mắt anh ấy cả. - Nói xong, Linh cũng bật khóc. Tuệ Lâm ngồi 1 bên vỗ vai cô, an ủi.

Lát sau Tuệ Lâm lái xe đưa Linh về nhà. Nhưng điều cô không thể ngờ được là cô lại gặp 1 người...

Nhật Nam đang thần thờ bước trên đường cái. Có vẻ như tâm trạng của cậu không được tốt cho lắm.

Tuệ Lâm chạy lại gần kêu tên cậu, cậu cũng không hề có tí phản ứng nào cả. Cô còn hươ tay múa chân đủ thứ trước mặt cậu, nhưng hình như Nam đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không để ý.

Cuối cùng, cô phải vỗ 1 cái bốp thật mạnh vào lưng cậu mới làm cậu tỉnh ra.

- Tuệ Lâm? - Nhật Nam có vẻ hơi bất ngờ khi thấy cô.

- Cậu bị sao vậy hả? Nhìn cứ như người điên ấy, thất tình à? - Tuệ Lâm vô tư phun một tràng, sao hôm nay gặp ai cũng thấy mang bộ dạng này thế nhỉ.

- Không có gì... chỉ là...

- Là gì?

- Ừm... Tớ hỏi cậu một câu nhé? - Nam hơi phân vân khi nói ra lời này.

- Được... cứ hỏi đi. - Tuệ Lâm thản nhiên nói.

- Ví dụ như... 1 người anh em cậu rất mến lại đi thích người mà cậu thích thì cậu sẽ xử lí như thế nào? - Nhật Nam thành thật hỏi.

- Hử?... Có vậy mà cũng hỏi... Còn thế nào nữa... Đương nhiên là phải giành lấy rồi. Anh cậu thích thì có liên quan gì đến việc cậu thích người ta chứ. - Tuệ Lâm vô tư nói, đâu hay vì lời nói của mình sẽ gây ra cho chính bản thân biết bao nhiêu rắc rối sau này.

- Phải... giành lấy sao? - Nam mơ hồ hỏi lại.

- Tất nhiên rồi, còn giờ thì... cười lên nào. - Vừa nói cô vừa dùng tay kéo kéo khoé miệng của Nhật Nam thành hình nụ cười.

Lát sau Nam mời cô đi ăn và điều dĩ nhiên là chỉ cần có đồ ăn là Tuệ Lâm sẽ không chối từ.

Tối đó...

... because I'm too lonely lonely girl xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn... Tuệ Lâm vừa mới ăn tối xong, đang chuẩn bị đi ngủ lại có người gọi đến.

- Alô, ai vậy?

- Đạo gần đây em bỏ bê anh quá đấy. - Giọng nam trầm trầm từ đầu dây bên kia cất lên.

- Vậy, sao anh lại biết số em? - Vừa nghe giọng là cô biết ngay là Thắng rồi.

- Em quên anh là Hội trưởng hội học sinh hả, có gì mà anh không biết chứ. - Hữu Thắng cao giọng đáp.

- Cái này gọi là điều tra bất hợp pháp đó nha. - Tuệ Lâm vui vẻ đùa giỡn.

- Anh hiện đang nằm liệt giường đó, có điều tra cũng vậy.

- Chân tay thế nào rồi, chừng nào mới được xuất viện? - Tuệ Lâm hỏi thăm.

- Tay thì chắc sắp lành rồi, còn chân thì... Chắc phải đợi khá lâu rồi đấy, nằm viện riết chắc từ đẹp trai thành xấu trai luôn quá. - Hữu Thắng chán nản than thở.

- Xấu thì xấu miễn sao có người thương là được rồi. - Tuệ Lâm bĩu môi đáp.

- Chỉ cần có em yêu là đủ rồi. - Hữu Thắng lên giọng, sến súa nói.

- Oẹ... oẹ... gớm quá, dẹp ngay cái giọng điệu kinh tởm đó đi. - Tuệ Lâm làm bộ mắc ói, khinh bỉ đáp lời.

- Nói chứ mai nhớ đến thăm anh đấy, chủ nhật ở nhà làm gì.

- Ngủ chứ gì, anh không biết chứ ngủ là sự việc cấp bách trên toàn cầu, giờ người ta còn mong được ngủ khỏe, ngủ tốt như em đấy...

- Sắp thành heo tới nơi rồi mà còn ngủ.

- Hử. Anh mới nói ai heo đó?

- Aha... Không có gì.

Thế là 2 người tám đến tận 10 giờ đêm mới chịu ngủ.

Chương 33

Mắt Tích

Sáng hôm sau là chủ nhật, Tuệ Lâm không ngủ nướng mà dậy sớm chuẩn bị đồ đạc đến thăm Hữu Thắng. Trên đường cô có ghé qua mua cháo thịt băm.

Cạch...

- Cháo thịt băm nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây. - Tuệ Lâm vừa mở cửa vừa nói nhưng điều cô không ngờ là trong phòng lại có thêm 1 người nữa.

- Tuệ Lâm? - Nhật Nam ngạc nhiên lên tiếng.

- Hử? Sao cậu lại ở đây? - Tuệ Lâm cũng khá bất ngờ hỏi lại.

- Đây, 2 người có quen với nhau sao? - Hữu Thắng bấy giờ mới lên tiếng hỏi.

- Phải, hẳn chính là tên sàm sỡ mà em đã kể đấy. - Tuệ Lâm thành thật khai báo.

- Gì chứ, phải gọi là giúp đỡ mới đúng chứ, tở... - Còn chưa để cậu nói xong Thắng đã dùng tay không bị thương đánh 1 cái BÓP rõ to vào lưng cậu.

- Mà dám công khai sờ mó người yêu anh mày à? - Hữu Thắng gằn giọng, nhưng cái đánh cũng không mạnh lắm.

Tuệ Lâm muốn nói lại là cô chưa phải người yêu của Thắng. Nhưng không muốn cậu cụt hứng nên thôi.

- Cái gì? 2 người là người yêu rồi á? - Nghe xong câu này Nam liền nhảy đơng đơng lên, phản ứng kịch liệt.

- À ừ... chưa... nhưng sắp rồi. - Biết mình lỡ lời, Thắng gật gù qua loa đáp lại.

- Phù... may quá. - Nam thở phào nhẹ nhõm.

- Mà... cái biểu cảm đó là sao hả? Tính giành người yêu với anh mày sao? - Thắng hung dữ tiếp lời. Theo như Tuệ Lâm thấy thì hình như từ lúc quen biết cô... tính tình của Thắng thay đổi 180 độ.

- Phải, ý tôi là vậy đấy thì sao? Và tôi xin tuyên bố với anh từ nay tôi sẽ công khai theo đuổi Tuệ Lâm, còn anh sẽ là đối thủ của tôi. - Nhật Nam nghiêm túc nói, 2 mắt trừng lớn nhìn Thắng.

Lúc này Tuệ Lâm mới phát hiện ra có cái gì đó sai sai. Không lẽ... Người anh mà Nhật Nam nhắc tới hôm qua là Thắng á. Như thế thì thật... quá con mẹ nó không xong rồi. Ai nha, tại cái mồm thối của cô mà ra hết.

- Đây, 2 người là... anh em hả? - Tuệ Lâm quay sang hỏi 2 người mắt lớn mắt bé phóng đạn liên tục kia.

- A... Phải, Nam là em họ anh đấy. - Nghe xong lời Thắng nói Tuệ Lâm không nhịn được mà vỗ trán. Lần sau chắc cô sẽ không an ủi ai nữa đâu.

Đúng là giúp người, hại mình. Giờ cô lại bị thêm 1 tên điên đeo bám nữa. Haizzz...

Đứng 1 bên Tuệ Lâm liên tục thở dài, tự kỉ. Mặc kệ 2 người đang nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn kia.

- A... há miệng to ra nào. - Tuệ Lâm cầm muỗng cháo dứt cho Thắng ăn, vì cậu bị thương nên hơi bất tiện.

Hữu Thắng ngồi 1 bên cười títt mắt. Còn Nhật Nam thì hậm hực rên hừ hừ. Cậu không thèm chấp với người bị thương.

Tối trưa Tuệ Lâm rút cuộc cũng ra về. Trước khi đi còn dặn dò 2 người không được gây thương tích gì cho nhau “Dưới mọi hình thức”. Nếu mà để cô biết được 2 người gây lộn cô sẽ “Cắt Thằng nhỏ” của họ. - Trích nguyên văn lời Tuệ Lâm.

Sau khi ghé qua 1 tiệm gần đó ăn cơm cô đến thăm Phương Nhi.

Nhưng lúc cô đến thì phòng bệnh trống không, chẳng có ai cả. Tuệ Lâm tưởng mình nhìn lầm nên dụi mắt liên tục. Nhưng phòng bệnh vẫn vậy, không có 1 bóng người mà chỉ có 1 đồng lộn xộn.

Đồ đạc gồm ly tách, bình nước, chén tô, chăn mền rơi rớt mọi nơi. Tất cả là 1 đồng hỗn độn.

Tuệ Lâm đã thử chạy đi tìm những người cô phải tới canh gác... Nhưng kết quả là không thấy ai cả. Cứ như mọi người đều cùng lúc biến mất vậy.

- Mẹ nó... - Tuệ Lâm tức giận đấm liên tục vào bức tường, đấm đến mức tay cô chảy đầy máu, cả bàn tay đều tê dại mới chịu ngừng tay. Đây là cách để cô xả cơn tức của mình.

Tuệ Lâm ôm đầu ngồi xồm, dựa lưng vào tường. Cô lấy điện thoại từ trong túi ra.

- Gọi viện trưởng đây đây cho tôi, NHANH. - Tuệ Lâm nhấn mạnh từ nhanh cho thấy sự đề nén lúc này của cô. Tuệ Lâm đang mất kiên nhẫn, trong tâm trí cô hiện giờ là 1 mớ hỗn độn.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng, hết lần này đến lần khác Nhi đều phải chịu đau khổ, cả về thể xác lẫn tinh thần. 1 đứa bạn thân như cô đã làm được gì hả... Không - Gì - Cả...

Lúc bấy giờ 1 người đàn ông mặc áo blues, kẻ bên là cô y tá đang lật đật chạy đến.

- Học học... có... có chuyện gì... xảy ra vậy? - Vị viện trưởng thở dốc, dứt quãng nói.

- Nhìn phòng bệnh. - Tuệ Lâm ra lệnh.

- Sao cơ? - Ông ta vẫn không hiểu lắm hỏi lại.

- Bước lại đây và nhìn vào phòng bệnh. - Tuệ Lâm đứng dậy ngoắc ngoắc tay, gần giọng.

Tuy không biết đã xảy ra việc gì nhưng ông vẫn làm theo lời cô. Ông không sợ cô nhưng cái người sinh ra cô... ông ta mới là đáng sợ.

Viện trưởng liên tục đỏ mồ hôi khi nhìn thấy phòng bệnh như vậy. Đến nỗi ông phải dùng khăn chấm chấm lau trán. Bệnh nhân mà mất tích 1 phần cũng là lỗi của bệnh viện. Việc này, vẫn nên tìm cách giải quyết thật tốt.

- Tôi cho ông 24h để tìm người, còn nếu không tìm được thì đừng vác mặt đến gặp tôi... và cái bệnh viện này của ông đừng mong mà đứng vững. - Đây không phải lời dọa nạt, cô sẽ làm thật nếu Nhi mà xảy ra chuyện. Ba cô, không phải là kẻ dễ chọc.

Nói xong Tuệ Lâm xoay người bước đi. Nhưng vừa đi được 3, 4 bước lại bất ngờ dừng lại. Tuệ Lâm cúi người nhìn xuống nền đất. Cả người cô gần như nằm xuống để nhìn rõ hơn.

Vài người đi ngang qua đều nhìn cô với ánh mắt quái dị. Tuệ Lâm không quan tâm, cô còn đang bận nghiên cứu nền nhà mà.

Thứ cô phát hiện chính xác là vết máu. 1 vết máu thẳng tắp, giống như là có ai đó đã có tình để lại vậy.

Chương 34

Chân Tướng

Tuệ Lâm ngồi xổm giữa hành lang bệnh viện. Vết máu này còn chưa khô hẳn, chắc là bọn họ mới đi không lâu. Vết máu có đặc điểm đáng chú ý là nó có hình dạng hơi nhọn như mũi tên. Giống người để lại muốn chỉ hướng đi cho cô vậy.

Tuệ Lâm đi theo phía mũi tên được khoảng vài bước lại bắt gặp 1 vết máu tương tự ngay góc tường. Biết có người cố tình để lại kí hiệu cho cô, Tuệ Lâm bắt đầu lần theo vết máu ra khỏi bệnh viện.

Nhưng đến 1 ngã tư đường vết máu bỗng nhiên biến mất. Tìm mãi vẫn không thấy được thêm chút manh mối gì.

Tuệ Lâm chán chường leo lên cây mận gần đó xem thử có tìm thêm được gì không. Bỗng cô thấy được 1 căn nhà hoang gần đó, trước cửa còn có 2 tên đứng canh gác rất khả nghi, nhìn bộ dạng rõ ràng không phải là dân thường rồi.

Cô thuận thực nhảy xuống cây rồi lén lút tiến lại gần ngôi nhà. Điều đầu tiên cô phải làm bây giờ là hạ 2 tên to con trước cổng này cái đã.

Sau khi đánh lén thành công, Tuệ Lâm chậm chậm bước vào ngôi nhà hoang. 2 tên đó thậm chí còn chưa kịp rên lên 1 tiếng đã bị cô cho đo ván.

Trong nhà hoang hơi tối nhưng khá sạch, có vẻ như có người thường xuyên quét dọn nơi này.

Bỗng nhiên Tuệ Lâm dừng bước, trong phòng có tiếng nói chuyện. Vì cánh cửa có khe hở nên cô có thể thấy được những người bên trong.

- Xử lý cho tốt vào, nếu mày còn để xảy ra sai sót như vậy lần nữa thì... Kết quả... mày cũng đoán trước được rồi đấy. - Người đàn ông quay lưng về phía cô nên không thể thấy rõ mặt nhưng... Giọng nói này không hề xa lạ mà ngược lại... nó đối với cô lại cực kì quen thuộc.

- Vâng, em sẽ cố gắng. - Lâm Thiên Minh cung kính trả lời.

- 2 đứa kia sao rồi? - Người đàn ông hỏi.

- Tối nay em sẽ bịt miệng bọn chúng... mãi mãi ạ. - Minh lạnh lẽo đáp, ánh mắt của cậu... nó khác hẳn ngày thường. Giống như là ánh mắt của quỷ dữ vậy... khát máu mà lạnh lùng.

- Nếu lần này mà còn không xong nữa thì đừng có vác mặt đến tìm tôi. - Lúc này người đàn ông mới quay người đứng dậy nói.

Tuệ Lâm 2 mắt trừng lớn, cô đã cố gắng tự thuyết phục mình rằng... sẽ không phải là người đó... nhưng...

Người đàn ông bước về phía cửa, Tuệ Lâm nhanh nhẹn núp vào 1 góc tối. Trước khi đi hẳn, ông ta còn dặn dò đàn em 1 số việc.

Trong góc tối, Tuệ Lâm cắn chặt răng kiềm chế để cho mình không khóc thành tiếng. Cô đã rất sợ... sự thật đằng sau bức màn này. Cô biết nó sẽ liên quan đến nhiều thứ mà cô không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng... đây là cách duy nhất, nếu muốn tìm ra được sự thật đó thì cô phải mạnh mẽ hơn nữa.

... Sau một hồi tự kỉ, tự an ủi bản thân Tuệ Lâm đã lấy lại được tinh thần. Bây giờ, việc cần làm là tìm cho ra nơi chúng nhốt Nhi.

Có vẻ như bọn chúng nghĩ sẽ không ai biết nơi này nên phòng thủ khá sơ sài, chỉ có vài ba tên lính quèn mà thôi. Nên công cuộc tìm người của Tuệ Lâm khá là thuận lợi.

Đây là căn phòng cuối cùng rồi...

Cạch... Tuệ Lâm nhẹ nhàng đẩy cửa.

Trong phòng tối om...

- Nhi... - Tuệ Lâm lên tiếng khi thấy 1 bóng người nhỏ nhắn khá giống Nhi.

- Lâm Lâm... là... cậu sao? - Giọng nói khàn khàn yết ớt cất lên.

Tuệ Lâm ngay tức khắc chạy đến gần khi nghe được giọng nói này. Cô sò soạng cõi trời cho Nhi.

- Mau... tìm anh cậu... nhanh... bọn chúng bắt anh ấy đi rồi.

- Sao cơ? Anh tớ cũng ở đây á? - Nói vậy, những vết máu là do anh ấy cố tình để lại. Bởi vì với tâm địa thiện lương của mình, Nhi sẽ không thể nào nghĩ ra được cách này đâu.

- Vậy cậu có biết bọn chúng bắt anh ấy đi đâu không? - Tuệ Lâm hỏi.

- Không biết nữa... bọn tớ bị tách ra từ đầu... Tớ sợ anh ấy sẽ xảy ra chuyện.
- Nhi yếu ớt nói, dường như là sắp khóc.

RẦM... cách cửa bị mở toang.

- Không cần tìm, hấn ta ở đây. - Người đàn ông dẫn đầu lên tiếng.

- Tại sao? Tại sao phải như vậy hả? Cậu... - Đúng vậy, ông ta là cậu của cô, là em ruột của mẹ cô.

- A... Tuệ Lâm, ta không ngờ con lại phát hiện ra việc này nhanh như vậy đấy... - Ông ta mĩa mai đáp.

- Đồ khốn, mau thả tôi ra. - Hải Lâm 1 thân đầy máu, bị 2 tên to con giữ chặt.

- Chậc. Chậc... bình tĩnh nào... Tuổi trẻ mà nóng tính thế.

- Ông rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc xấu sau lưng ba tôi hả? - Tuệ Lâm gắt gao che chắn cho Nhi phía sau lưng, quát lớn.

- Ô... việc xấu sao? Nói vậy ba cô còn làm nhiều việc xấu hơn ta nữa đấy. - Nhếch mép trả lời.

Thiên Minh đứng 1 bên này giờ không lên tiếng.

- Nhưng giờ... ba tôi đã không còn liên quan gì đến giới hắc đạo rồi.

- Thì sao chứ? Tao muốn tạo dựng sự nghiệp của riêng mình, chứ không phải núp bóng ông anh rể kia.

- Vậy đây là lí do ông làm những việc này, vì ghen tị ư? - Tuệ Lâm giọng trầm trầm hỏi.

- Hừ... ghen tị sao? Cô bé suy nghĩ quá ngây thơ rồi đấy... Ta chỉ là muốn làm giàu mà thôi. - Ông ta lạnh lùng đáp.

- Tôi không quan tâm ông muốn làm gì. Nhưng... còn Nhi thì sao? Cô ấy đã làm gì sai chứ? Tại sao mấy người cứ phải đụng tới cô ấy vậy hả?

- Lỗi của cô ta là đã biết quá nhiều. - Ông không hề suy nghĩ mà tiếp lời.

- Nói vậy, bây giờ tôi cũng biết quá nhiều rồi, ông định... thủ tiêu cả tôi luôn sao? - Khuôn mặt cô như được phủ bởi 1 tầng băng lạnh.

- Tuệ Lâm à... - Nhi nắm chặt tay cô, lí nhí kêu.

- Không sao đâu. - Tuệ Lâm vỗ vỗ tay cô an ủi.

- A... tao đang tính để mày khóc lóc kể lể thêm tí nữa, nhưng mày đã lên tiếng thì tao sẽ chiều theo ý mày vậy. - Ông ta khinh thường nói.

- Lên... “Bịt miệng” bọn chúng lại hết cho tao.

- Dạ. - Tụi đàn em đồng thanh đáp.

- Không được. - Hải Lâm muốn chạy lên giúp nhưng 2 tên kia kiểm kẹp cậu quá mạnh, nhúc nhích còn không nổi, huống chi...

Chương 35

Cái Giá Phải Trả

- **C**ậu tránh sang một bên đi. - Tuệ Lâm lo lắng đẩy Nhi sang 1 bên.

- Ừm, cậu cũng cẩn thận đấy. - Biết mình cũng không giúp được gì nên Nhi ngoan ngoãn núp 1 bên.

Tuệ Lâm rút từ trong túi ra 1 con dao nhỏ, sẵn sàng chiến đấu bất kì lúc nào. Hàng loạt người xông lên, bao vây tứ phía, không chừa 1 kẽ hở.

Vì số lượng rất đông nên cô không chắc mình có thể cầm cự được lâu. Thôi kệ, cứ đánh vậy. Tuệ Lâm làm động tác xoay dao điệu nghệ, 1 phát liền đâm ngã 1 tên. Thực chất, cô chỉ đâm vào phần mềm nên không chết được đâu.

5 tên...

10 tên... 15 tên... Ngã xuống. Tuệ Lâm đã dần đuối sức. Trán cô đã ướt đầm mồ hôi.

- Cẩn thận. - Phương Nhi hét hoảng la lớn. Nhưng có vẻ đã không kịp nữa rồi. Tên đánh lén đã dùng 1 chiếc ghế gỗ lớn đập vào đầu Tuệ Lâm.

Rắc... rắc... Tiếng ghế gãy vang vọng khắp phòng. Máu... từ trên đầu, trên trán cô chảy xuống... Tuệ Lâm nhanh chóng dùng dao đâm 1 phát vào bụng hắn.

Chết tiệt, cô sắp không chịu được nữa rồi. Sao bọn họ vẫn còn chưa tới chứ.

Bộp... Bộp... Bộp... - Tiếng vỗ tay đều đều vang lên làm tất cả mọi người quay lại nhìn.

- Đông vui quá nhỉ? - Chàng trai dẫn đầu tầm khoảng 25, diện mạo khá ưa nhìn và cậu đang mặc 1 bộ vét công sở. Có vẻ như bộ đồ của cậu không có hợp với không khí chỗ này cho lắm. Đằng sau cậu chắc có khoảng gần 50 tên lính, làm diện tích nơi này trở nên hơi chật.

- Cuối cùng... cũng tới. - Nói xong Tuệ Lâm cũng mệt mỏi ngất lịm đi.

- Hùng... sao... sao mày lại tới đây? - Ông cậu của Tuệ Lâm lấp bắp lên tiếng.

- A... tôi không được quyền đến đây sao? - Làm bộ ra vẻ ngạc nhiên, cậu nói.

- Không... không phải... - Trán ông ta liên tục đổ mồ hôi, run run đáp.

- Thôi, không vòng vo nữa, tụi bay đâu xông lên, xử lí hết đám chó ghê này cho tao. - Nói xong, cậu cũng bước lên dùng chân xử lí 2 tên đang kiềm kẹp Hải Lâm.

Vừa được tự do là cậu liền chạy đến bên Tuệ Lâm, sau đó cậu bế cô đến bệnh viện. Trước khi đi cậu còn không quên cảm ơn Hùng.

- Người cậu cảm ơn không phải là tôi, tôi đến đây là vì cái giá rất lớn mà Tuệ Lâm đưa ra mà thôi. - Hùng lạnh lùng nói.

- Anh... - Hải Lâm.

- Cậu nghĩ tôi sẽ vì 1 con nhóc mà điều động hết lính của mình tới sao? Cậu sai rồi. - Hùng vẫn bình tĩnh đáp lời. Đây hoàn toàn là sự thật. Tuệ Lâm đã phải đánh đổi 25% cổ phần của cô trong công ty ba cô.

Lát sau, Hải Lâm và Nhi đã có mặt ở bệnh viện. Nhi vỗ vai cậu an ủi.

- Lâm Lâm của chúng ta mạnh mẽ lắm, cô ấy sẽ không sao đâu.

- Em cũng vào nghỉ ngơi đi, bệnh của em còn chưa khỏi hẳn. - Hải Lâm lo lắng xoa đầu Nhi bảo.

- Ừm...

Tối đó Tuệ Lâm mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Đập vào mắt cô lúc này là khuôn mặt phóng đại của Nhật Nam.

- Cậu làm cái quái gì ở đây vậy hả? - Tuệ Lâm giật mình la lớn, nhưng vì đụng tới vết thương nên liên tục xuýt xoa. Phần bị thương nặng nhất là ở trên đầu, những chỗ khác chỉ bị xây xước nhẹ.

- Này này, cậu không sao chứ, để tớ xem nào. - Nam lo lắng lại gần xem vết thương trên tay cô.

Thậm chí, cậu còn thổi nhẹ miệng vết thương để cô đỡ đau. Khoảng cách giữa 2 người lúc này... phải nói là rất gần.

Tuệ Lâm đứng hình trước hành động thân mật của Nhật Nam.

Nhiều hơn hết là sự bối rối. Cô cũng chẳng biết nên làm gì với cậu ta nữa.

Because I'm too lonely lonely girl... - Đúng lúc này tiếng nhạc chuông điện thoại bỗng vang lên.

- Alô. - Tuệ Lâm rút tay mình khỏi bàn tay của Nam rồi bắt máy.

“Anh nghe nói em bị thương, có phải không? Vết thương sao rồi? Có nặng lắm không? Đã hết đau chưa? Sao lại để bản thân bị thương vậy hả?” - Hữu Thắng vừa mở miệng là tuôn 1 tràng làm Tuệ Lâm choáng váng cả đầu óc.

- Hey... Từ từ đã nào, anh tuôn 1 đồng như thế ai mà trả lời cho nổi. - Vừa nói tới đây thì Nam bỗng nhiên giật điện thoại của cô.

- Cô ấy không sao, đã có tôi lo rồi. - Nhật Nam nói được 1 câu rồi thẳng thừng cúp máy luôn, chẳng kịp để Thắng lên tiếng phản bác.

- Ai cho phép cậu đụng vô điện thoại tôi hả? - Tuệ Lâm bực bội giật lại điện thoại, nhăn mày nói.

- Khi ở trước mặt tôi thì đừng có nói chuyện với anh ta. - Nhật Nam bày ra bộ mặt ông cụ non nói.

- Sao cơ? Thật nực cười, cậu là cái gì của tôi mà tôi phải nghe lời cậu chứ? - Cô ngay lập tức phản bác.

- ... - Nhật Nam không thốt nên lời.

- Giờ thì... làm ơn để yên cho tôi nghỉ ngơi đi. - Tuệ Lâm 1 câu thẳng thừng liền đuổi người ta đi như vậy. Trước giờ, cô không thích vòng vo, 1 là 1 mà 2 là 2.

Nhật Nam xoay người bước về phía cửa. Còn 1 bước nữa là tới cửa thì bỗng nhiên, cậu dừng lại, không quay người lại, cậu nói:

- Đúng vậy... Tôi... đối với em không là gì cả... Không phải bạn, cũng chẳng phải người thân, càng chẳng phải người yêu... Nhưng đến một ngày nào đó... Tôi sẽ khiến em chấp nhận tôi như 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống của em. - Nói xong Nam cũng bước ra ngoài.

Còn lại Tuệ Lâm nhăn nhó 1 cục ngồi đó.

- Xi... Ai cho cậu ta gọi mình bằng em chứ, bằng tuổi nhau cả mà.

Nhật Nam chán chường bước ra khỏi cổng bệnh viện. Lại vấp phải cục đá nhỏ xém nữa là ngã nhào. Bực bội, cậu dùng sức đá mạnh viên đá như để trút giận.

- Ui da... - Kèm theo tiếng kêu thảm thiết này là tiếng “Rầm” cực lớn của 1 vật thể gì đó ngã.

Nam tức tốc chạy đến chỗ xảy ra tai nạn. Thì ra tiếng ngã khủng bố lúc nãy phát ra từ 1 cô gái có vóc dáng phải nói là quá ư “Tròn Trịa”.

Ngoài vóc dáng cực khủng ra thì cô còn có làn da trắng mịn khiến người người ghen tị. Nhưng mà điều quan trọng lúc này là cậu đã làm đủ mọi cách mà sao cô ta vẫn chưa tỉnh.

Thôi chết! Không lẽ cô ta chết rồi hả?

Phần 8

Chương 36 Cặp Đũa Lệnh

- **N**ày... này... tỉnh dậy đi chứ. - Nhật Nam lo lắng vỗ mặt cô gái. Chỉ là 1 viên đá thôi mà, không đến nỗi giết người đấy chứ.

- Ưm... - Sau 1 thời gian nỗ lực, cuối cùng thì cô gái cũng đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Cô gái mơ màng mở mắt lại nhìn thấy 1 khuôn mặt điển trai mà xa lạ. Theo bản năng cô đang tính chửi thề lại cảm thấy cơn đau ê buốt từ trên đầu truyền tới.

- Ai nha... Tên chết tiệt nào dám chọi đá bà không biết... Đây, là cậu phải không? - Bằng sự nhanh nhẹn của mình cô đã tìm ra nghi phạm số 1.

- A haha... Làm gì có chứ. - Nhật Nam cười gượng, qua loa đáp.

- Cậu là kẻ khả nghi nhất đấy, ở nơi vắng vẻ thế này cậu đang làm gì thế hả?
- Cô tỏ vẻ không tin, hỏi dồn.

- Đây, đừng có nghi oan cho tôi chứ, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, tôi có ý tốt giúp cô mà cô lại bày ra cái vẻ mặt thế hả? - Nhật Nam bày ra bộ mặt cương trực cứ y như rằng mình là người tốt.

- Thật sao? - Cô gái bán tính bán nghi hỏi lại.

- Tất nhiên rồi, bộ nhìn mặt tôi giống mấy kẻ đầu đường xó chợ lắm hả? - Nhật Nam cực kì nhập tâm với vai diễn anh hùng của mình.

Thế là 2 người, mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi. (Anh mắt 2 mí, chị mắt 1 mí.)

- Được, tôi tạm thời tin cậu, giờ tôi có việc rồi, đi trước đây. - Nói làm là làm. Cô gái nhanh nhẹn nhặt túi sách bị rớt rồi 1 đường đi thẳng. Cô còn phải đến thăm bạn cô nữa, giờ cô ấy đang dưỡng thương trong bệnh viện.

Còn lại Nhật Nam thở phào nhẹ nhõm. Nhìn vậy mà cũng dễ lừa thật, chắc cô ta đã xiêu lòng trước vẻ đẹp của cậu rồi.

Thế là Nhật Nam đứng đó tự kỉ 1 lát rồi mới chịu về.

Còn cô gái lại đi vào bệnh viện mà lúc này Nam đi ra.

Cạch... cô gái mở cửa phòng rồi phóng như bay đến giường bệnh, hạ cánh 1 cái "RẦM" lên giường.

- Cái con nhỏ điên này... làm cho tao lo lắng muốn chết à. - Với thân hình gần 70kg đó nhún qua nhún lại làm giường bệnh phát ra tiếng cọt két.

- Dừng, dừng... mày muốn đề chết tao à? Người ta đánh không chết nhưng mà mày đề thì có thể chết thật đấy. - Tuệ Lâm nằm trên giường bệnh liên tục kêu la.

- Á... xin lỗi, tao quên mất mày đang bị thương. - Cô nhanh chóng leo xuống trước khi Tuệ Lâm phát điên.

Cô gái này chính là Hoàng Linh - cô bạn thân mập mạp của Tuệ Lâm.

- À, mà mày làm gì mà đề bị thương đến nông nỗi này hả? Chắc phải bị nhiều người đánh lắm chứ gì? - Không hổ là bạn thân cô, chưa nói gì đã đoán được tường tận.

Sau đó 2 người tám mãi tới khuya mới chịu ngủ. Tối nay Linh ngủ lại ở bệnh viện trông Tuệ Lâm.

... Because I'm too lonely lonely girl...

- Alô. - Tuệ Lâm mơ màng chưa tỉnh ngủ lục tìm điện thoại bắt máy.

Giọng nói lạnh lạnh đầy mỉa mai từ đầu kia vang lên.

Tuệ Lâm dụi mắt nhìn vào màn hình điện thoại thì thấy 4 chữ “hội trường hot dog.”

- Oáp, sao anh dậy sớm thế? - Tuệ Lâm không ngại ngùng ngáp dài 1 cái.

Thắng tò mò hỏi, vì điều này mà cậu trằn trọc suốt đêm ý.

- Hừm. Chẳng lẽ anh sợ tên Nam làm gì em hả? - 2 mí mắt sắp đánh vào nhau nhưng vẫn cố trả lời.

- Ừm, chẳng lẽ anh ghen sao? - Giọng nói của Tuệ Lâm ngày càng nhỏ.

Thắng bắt đầu hơi lúng túng đáp, mặt cậu lúc này có thể sánh được với trái gấc rồi.

- ... - Không có tiếng đáp lại.

- ... - Vẫn không có tiếng đáp lại.

“Tuệ Lâm à.”

“Tuệ Lâm.” - Cậu lo là cô xảy ra chuyện.

Mãi 1 lát sau Thắng mới nghe được tiếng ngáy nho nhỏ phát ra từ đầu bên kia. Đúng là... hết nói nổi. Có ai như cô không chứ, chưa kịp nói xong đã lăn đùng ra mà ngủ rồi. Nhưng... Như vậy mới là Tuệ Lâm của cậu chứ.

- Ngủ ngon. - Thắng thầm thì, chúc xong cậu cũng tắt máy.

...

Và những tuần tiếp theo Nhật Nam cứ liên tục xuất hiện ở bệnh viện. Điều không thể tránh khỏi là Linh đụng độ với Nam.

2 người cứ như nước với lửa ấy, hề gặp nhau là cãi lộn làm Tuệ Lâm đau cả đầu.

Ngày nào Thắng cũng chăm chỉ gọi điện cho Tuệ Lâm. Sáng sớm gọi, tối đến cũng gọi. Khoảng cách giữa 2 người dần được rút ngắn lại.

...

3 tuần sau. Tuệ Lâm được xuất viện. Việc đầu tiên cô muốn làm lúc này là tới thăm Thiên Minh.

Vụ của Nhi đã được làm sáng tỏ, kẻ chủ mưu - cậu của cô bị ở tù chung thân do buôn bán ma túy và vận chuyển vũ khí trái phép. Thứ mà Nhi đã nhìn thấy chính là kho hàng của chúng nên chúng muốn giết người diệt khẩu.

Còn Minh và Thiên Bằng cùng những kẻ có liên quan ít nhất sẽ bị phạt từ 5 đến 20 năm tù giam.

Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng...

Nhà tù XXX.

- Anh Minh. - Tuệ Lâm gọi khi thấy Minh được cảnh sát đưa vào phòng.

- Em còn tới đây làm gì nữa? - Thiên Minh lạnh nhạt nói.

- Này, đừng có bày ra cái bộ mặt khó ưa đó nữa, em không phải tới để mắng anh đâu. - Tuệ Lâm nhú mày đáp.

- Được rồi, có gì nói hết đi. - Sắc mặt không hề thay đổi, cậu nói.

- Ừm... Em không hận anh đâu, thật đấy. Nếu có việc gì anh muốn em giúp thì cứ nói nhé. - Cô nói thật, cô không hề hận anh ấy vì đã hại Nhi. Cô biết anh ấy không phải là người xấu mà chỉ là đang... lạc lối thôi. Dù sao, mọi chuyện cũng đã qua rồi.

- Tại sao? Tại sao em cứ phải bày ra bộ mặt đó hả? Em cứ mắng cứ đánh anh đi. Đừng có bày ra bộ mặt thương hại đó nữa.

- Em không thương hại anh, không hề, chẳng lẽ anh nghĩ em là loại người như vậy hay sao? - Tuệ Lâm khó chịu thanh minh. Cô cầm lấy túi sách, xoay người định rời đi.

- Khoan đã...

- Gì? - Quay lưng về phía Minh, cô đáp.

- Có 1 chuyện... Anh cần em giúp...

Chương 37

Tai Nạn

- **E**m vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình với ba anh phải không... Bây giờ em có thể làm điều đó không? Khiến cho ông ta tán gia bại sản, mãi cũng không ngóc đầu lên được. - Thiên Minh đem hết tâm sự trong lòng mình nói ra.

- Được... Như anh muốn. - Tuệ Lâm mở cửa bước ra ngoài. Cô biết ba của Thiên Minh cũng góp phần trong phi vụ này, thậm chí có thể là đầu sỏ... Nhưng nếu anh ấy đã không chịu nói ra thì... Cô đành chiều theo ý của anh ấy vậy.

Trước khi về cô còn ghé qua thăm Thiên Bằng. Cô ấy chính là em cùng cha khác mẹ của Minh nhưng danh phận đó không được công nhận. Vì muốn cô ta ngậm miệng nên Minh đã dùng tới 1 số tiền khá lớn.

Lúc trước khi Thiên Bảo nói 2 người là anh em sinh đôi cũng là nói dối. Nói vậy chỉ để tránh mọi người nghi ngờ vì 2 người cùng tuổi. Bằng vốn dĩ chỉ là con nuôi mà thôi.

- Cô còn đến đây làm gì? - Thiên Bằng hơi ngạc nhiên khi thấy Tuệ Lâm. Sau cái lần mà Tuệ Lâm bị thương nặng đó mọi chuyện đều được phôi bày. Vì Thiên Bằng chưa đủ tuổi ngồi tù nên chỉ bị nhốt vài tuần để cảnh cáo.

- Sao hả? Tôi đến thăm chị đấy... Không được sao? - Tuệ Lâm khinh khỉnh đáp lời, cũng chẳng chịu nể mặt ai.

-Ồ, vậy sao? Tới đây để nhìn tôi với ánh mắt thương hại à? - Bằng hất cằm, lên giọng đáp.

- Phải, tôi rất là thương hại chị. - Tuệ Lâm bình tĩnh đáp lời.

- Thương hại? Cô có tư cách để dùng 2 từ này sao? Một người có đủ tất cả mọi thứ như cô thì biết cái gì chứ HẢ? - Thiên Bằng tức giận quát, cô rất ghét những kẻ cứ trưng ra khuôn mặt đạo đức giả như vậy.

- Chị nghĩ ngoài chị ra thì tất cả mọi người đều sung sướng hả? Chị sai rồi. Tôi không hề vui vẻ như những gì chị đã thấy... Giàu sang sao? Có ba, có mẹ thì sao? Chị tưởng tôi sống hạnh phúc lắm hả?

Thiên Bằng im lặng, lắng nghe từng câu từng chữ cô nói. Nhưng 1 lát Tuệ Lâm nói tiếp.

- Chị có biết để có được 1 Tuệ Lâm mạnh mẽ như bây giờ thì tôi phải mất biết bao nhiêu giọt mồ hôi nước mắt rồi hay không? Chị có biết lúc mới có 4, 5 tuổi tôi đã bị bắt cóc bao nhiêu lần rồi hay không? Rồi chị có biết áp lực khi làm con của 1 đại ca xã hội đen là như thế nào hay không?

- ... - Bằng không trả lời mà chỉ cúi đầu.

- Nếu đã không biết thì đừng cứ mãi ở đó mà than vãn nữa. Điều quan trọng nhất lúc này là... Chúng ta còn sống. Vẫn chưa quá muộn để làm lại cuộc đời. - Tuệ Lâm tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng cô đang dậy sóng.

- Có thể sao... Bắt đầu lại từ đầu? - Thiên Bằng không đầu không đuôi hỏi 1 câu.

- Nếu cô muốn... Tôi đi trước đây. - Nói xong Tuệ Lâm dứt khoát xách túi đi. Cô chỉ có thể nói đến vậy, còn quyết định ra sao thì... Tùy thuộc vào chị ta vậy.

- Tuệ Lâm à. - Đang định lái con xe của mình đi thì lại nghe được giọng nói quen thuộc.

- Ô... Anh xuất viện rồi sao? - Cô ngạc nhiên hỏi khi thấy Hữu Thắng từ xa chạy đến.

- Phải, tuy còn hơi yếu nhưng về cơ bản thì đã khỏi hẳn. - Thắng mừng rỡ chạy đến ôm Tuệ Lâm, cô cũng không hề phản đối cái ôm ấm áp này.

- Đây, đừng có làm mấy cái hành động sến súa này ở trước mặt tôi chứ, ngứa mắt muốn chết. - Nhật Nam đứng một bên căn nhắc.

- Nè, bên kia có kem kìa, đi mau. - Như thường lệ, ai kia nhìn thấy đồ ăn là mặt mày sáng rỡ. Nhanh chân băng qua đường. Nhưng... Tuệ Lâm lại không chú ý nhìn đường, chỉ lo chạy theo xe kem...

Bỗng nhiên 2 giọng nói lo lắng đồng thời vang lên rõ to:

- Tuệ Lâm...

Tuệ Lâm trừng lớn mắt nhìn chiếc xe hơi 6 chỗ đang đến gần. Có lẽ đã quá trễ để cô tránh ra...

KÉT... RÀM...

Tiếng thắng xe cùng tiếng va chạm vang lên rõ to.

Nhưng cô không cảm thấy đau như đã tưởng tượng. Cả thân thể cô được bọc lấy bởi 1 vòng tay ấm áp. Hữu Thắng đã che chắn cho cô.

Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống trên khuôn mặt tỉnh xảo.

- Đây, sao anh lại ngốc thế hả? Sao anh lại che chở cho em chứ? Hức hức... - Tuệ Lâm sụt sùi lau nước mắt, đau lòng nói.

- Anh... Không sao đâu mà... Chỉ cần... Em bình an... Là được. - Thắng yếu ớt nói, vừa dứt lời cậu cũng ngất lịm đi.

- Thắng... Anh Thắng... - Tuệ Lâm đau đớn gọi tên cậu, liên tục lay người cậu. Cô sợ cậu sẽ bỏ cô mà đi.

Nhật Nam đứng 1 bên buồn bã nhìn 2 người. Có lẽ ngay từ đầu cậu đã là người đến sau.

Cái lúc mà Tuệ Lâm đang gặp nguy hiểm đó thì cậu lại cảm thấy do dự. Trong khi đó Thắng lại chẳng ngần ngại mà lao ra. Có lẽ... cái tình cảm này... Cậu vẫn nên là người chấm dứt trước.

Lúc này bỗng nhiên hình ảnh của cô bạn mập mạp đó lại hiện lên trong tâm trí cậu. Chắc là cậu bị điên rồi, tự nhiên lại nghĩ đến nhỏ Linh khó ưa đó.

Ồ e ò e ò e...

Lát sau, xe cấp cứu cũng đã đến. Hữu Thắng nhanh chóng được đưa đến phòng cấp cứu của bệnh viện gần nhất.

Chương 38

Chết Chưa???

- **A**nh ấy sao rồi, bác sĩ? - Tuệ Lâm lo lắng nắm lấy tay áo của vị bác sĩ vừa phẫu thuật xong cho Thắng.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng... - Bác sĩ chầm chầm摸 hời trên trán, nói.

- Gì chứ? Máy ông làm việc kiểu gì thế hả? Cả cái bệnh viện mà có 1 người cũng không cứu nổi là sao hả? Máy người nhận lương để làm gì vậy? - Tuệ Lâm tức giận nắm lấy cổ áo ông điên cuồng gào thét. Nhật Nam thấy thế cũng ra tay ngăn cản.

- Khoan... tôi... tôi... - Vị bác sĩ khó khăn thốt lên từng chữ, vì cổ áo bị cô giữ chặt nên có 1 câu mà nói mãi cũng không xong.

- Tuệ Lâm, thôi đi mà, mọi chuyện cũng đã như vậy rồi, có muốn cũng chẳng thay đổi được gì. - Nam ngăn Tuệ Lâm lại, nếu không, chắc cô sẽ giết người thật mất.

- Ông còn muốn biện hộ gì nữa hả? Viện trưởng đâu? Tôi muốn gặp ông ta. 1 người đang sống sờ sờ như vậy không thể chết được. - Gạt bàn tay đang ngăn cản của Nam ra, cô nói.

- Sao cơ? Ai chết chứ?... Cậu ta còn sống sờ sờ trong kia mà. - Khó khăn lắm mới tìm được sơ hở. Ông vùng vằng thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của Tuệ Lâm, nhanh miệng nói.

- Thật sao? Ông mới bảo... anh ấy vẫn còn sống sao? - Tuệ Lâm dường như không tin lắm, hỏi ngược lại.

- Phải, cậu ta không có chết mà.

- Vậy... Vậy sao lúc nãy ông lại nói cái câu: Xin lỗi chúng ta đã cố gắng hết sức làm gì? - Tuệ Lâm trừng mắt hỏi dồn.

- Đó là thói quen của tôi mà... Với lại, lúc nãy tôi còn chưa nói xong nữa...

- Vậy thì ông nói tiếp đi chứ. - Tuệ Lâm hỏi thúc.

- Tuy chúng tôi giữ lại được tính mạng của cậu ấy nhưng hiện tại cậu ấy đang gặp tình trạng hôn mê sâu. Vì phần não bộ bị tổn thương khá là nghiêm trọng đã dẫn đến não trái ngưng hoạt động... - Vị bác sĩ từ tốn giảng giải.

- Chúng tôi chưa biết có để lại di chứng gì hay không... Nhưng mà... Trong khoảng thời gian ngắn cậu ấy sẽ không thể tỉnh lại được.

Nói tới đây, đôi mắt của Tuệ Lâm đã rung rung. Chẳng biết từ khi nào cô đã trở thành 1 người nhạy cảm, mót ướm như vậy.

Trong cái khoảnh khắc được nằm trong vòng tay anh ấy... Cô mới nhận ra được tình cảm của mình. Thì ra, suốt bấy lâu nay cô đã yêu anh ấy lúc nào không hay.

- Tôi có thể vào thăm anh ấy không? - Dân bình ổn lại tâm trạng, Tuệ Lâm hỏi.

- Được, nhưng phải cẩn thận 1 chút, không nên động đến bệnh nhân quá nhiều. - Vị bác sĩ thở phào khi thấy Tuệ Lâm không còn nổi nóng, ông ta cẩn thận trả lời.

Nhật Nam không nói gì nhiều, chỉ đứng 1 bên vỗ vai, an ủi cô.

2 người cùng bước vào phòng bệnh. Suốt khoảng thời gian 2 tiếng đồng hồ Tuệ Lâm không hề nói 1 lời. Chỉ nắm chặt bàn tay của Thắng và im lặng ngắm nhìn cậu.

Môi cậu trắng bệch, làn da cũng tái nhợt, phần đầu gần như bị băng bó gần hết.

Bỗng nhiên, cô lại cảm thấy ghét bản thân mình nhiều quá. Nếu không phải do cái tật ham ăn dẫn đến không nhìn đường của cô thì Thắng đâu phải hi sinh bản thân mình để cứu cô.

Trước giờ cô cứ tưởng những tình tiết mà vì người mình yêu mà hi sinh chỉ có trong phim thôi. Không ngờ... 1 ngày, cô cũng phải trải qua cái cảm giác này. Thật là khó chịu...!!!

Because I'm too lonely lonely girl...

- Alô. - Tuệ Lâm giọng ỉu xiu bắt máy.

- Nè, nghe nói mày bị tông xe? Có sao không vậy? Có bị thương ở đâu không? Bây giờ mày đang ở đâu vậy?... - Hoàng Linh lại bắt đầu tuôn 1 đồng ra.

- Có mày bị tông xe ấy, mày nghĩ nếu tao bị thương nặng tao có còn bắt máy được không hả? - Tuệ Lâm hơi to tiếng nhằm làm cái loa phát thanh này ngừng lại. Cô sắp thủng màng nhĩ luôn rồi.

- Ủa... Tên Nam nói mày bị tông xe mà?

- Giờ tao mới để ý thấy, 2 túi bay thân thiết quá rồi đấy. - Tuệ Lâm mờ ám liếc Nhật Nam đang ngồi 1 bên. Nhật Nam nhún vai nhưng không trả lời.

- Gì! Làm gì có chứ... à mà tao cũng nói với anh mày rồi, chắc lát nữa anh ấy sẽ đến đấy. - Hoàng Linh giả vờ lảng sang chuyện khác.

- Ế... Mày bị điên rồi hả?... Người hiện giờ đang nằm trên giường bệnh là anh Thắng mà, tự nhiên lại đem đi nói với ông chi vậy? - Tuệ Lâm ảo não vỗ trán, ông anh cô mà biết được... Kiểu gì cũng làm om sòm cả lên, mọi chuyện chưa đủ rồi hay sao hả.

- Hở? Mày bị tông xe... Vậy sao anh Thắng lại nằm bệnh viện chứ, sao tao chả hiểu gì cả. - Linh gãi đầu, suy nghĩ mãi cũng chẳng hiểu gì.

- Anh ấy... là vì cứu tao nên mới bị thương... - Tuệ Lâm khàn giọng đáp lời, 2 mắt lại bắt đầu ươn ướt.

- Woa... Thật là lãng mạn quá đi, tao cứ nghĩ viễn cảnh này chỉ có trên phim thôi chứ, mày thiệt là sướng quá đi. - Linh có vẻ như không biết gì nên vẫn ngây thơ nói.

- ... - Tuệ Lâm không đáp lời.

- Nè, mày đâu rồi?

- Tuệ Lâm, mày sao vậy? Sao không nói gì hết.

...

- Này... Chẳng lẽ... anh Thắng đã... - Lúc này Linh mới nhận ra được sự khác thường.

- Tao cúp máy đây. - Tuệ Lâm không đủ can đảm để nghe những lời kể tiếp nên cô dứt khoát cúp máy.

- Này... Khoan... - Chưa kịp để cô nói hết câu, Tuệ Lâm đã tắt máy.

- Chẳng lẽ... Anh Thắng thật sự xảy ra chuyện hả trời. - Hoàng Linh ngồi lăm bằm, tự suy đoán.

...

Không khí trong phòng bệnh lại rơi vào sự im lặng đến đáng sợ. Tuệ Lâm vùi mặt vào gối khóc. Cô lại yếu đuối nữa rồi.

Cạch... Bỗng nhiên, cánh cửa phòng bệnh được mở ra.

Một người phụ nữ trung niên với nhan sắc khá là ưa nhìn bước vào phòng bệnh.

- Dì... Sao lại... - Nhật Nam ngạc nhiên trừng lớn mắt nhìn người phụ nữ.

Tuệ Lâm ngồi gần đó cũng ngạc nhiên không kém. Dì của Nhật Nam... Vậy chẳng lẽ bà ta là...

Chương 39

Bạn Và Thù

Dì sao? Chẳng lẽ là mẹ của anh Thắng. Nhưng mà, bà mẹ kế của anh ấy mình đã gặp rồi... Gương mặt hiền dịu này rõ ràng không phải là bà ta.

Vậy... Là mẹ ruột sao? Có thể hả? Sao trước đây mình không nghe anh ấy nói gì hết vậy.

- A, chào cháu, lâu rồi không gặp, cháu đã cao lớn đến chừng này rồi. - Người phụ nữ vui vẻ chào hỏi Nhật Nam.

- Ahahaha... Là nhờ ba mẹ cháu đã chăm chút kĩ lưỡng quá đấy ạ. - Nhật Nam gãi gãi đầu trả lời.

- Ủa, còn cô bé này là...

- A, dạ... Con chào cô ạ... Con là... - Tuệ Lâm hơi lúng túng khi bị nhắc tới.

- Cô ấy là bạn gái của Thắng đấy. - Không để Tuệ Lâm nói hết câu, Nhật Nam tự nhiên chen mồm vào.

- O... Không... Không ph... - Đang định giải thích cô lại thấy được cái nháy mắt của Nam. Hử? Chẳng lẽ cậu ta bỏ cuộc rồi hả. Rốt cuộc trong đầu cậu ta nghĩ cái gì vậy trời. Đúng là khó hiểu.

- A, thật sao? Ừm... Được đấy, dễ thương đó, con trai cô cũng có mắt nhìn người quá đó chứ. - Vừa nói bà ấy vừa ngắm nhìn từ trên xuống dưới người Tuệ Lâm.

- Giới thiệu với cháu luôn, cô tên Yến, cô là mẹ ruột của Thắng, cháu cứ gọi là cô Yến nhé.

- Vâng ạ. - Tuệ Lâm lễ phép đáp lời.

- Mà cô tới thăm anh Thắng sao? - Nhật Nam chuyển chủ đề.

- À, phải, lúc này cô đã tới gặp bác sĩ, ông ấy đã nói hết cho cô. - Cô Yến bước lại gần giường bệnh.

- Xin lỗi cô... Cậu ấy... là do cứu con nên mới... - Tuệ Lâm buồn bã nói.

- Ahaha... Không sao, tính tình của nó cô còn không biết sao. Nếu là người khác thì nó cũng sẽ hành động như vậy, chỉ cần... Con đừng bỏ rơi nó là được, hứa với cô nhé. - Đột nhiên cô Yến nắm lấy tay Tuệ Lâm, chân thành bảo.

- Vâng, con sẽ không làm vậy... Cho dù có như thế nào đi chăng nữa con cũng sẽ mãi bên cạnh anh ấy. - Tuệ Lâm khẳng định.

- Móc chéo nào. - Cô Yến đưa ngón út ra. Tuệ Lâm cũng đưa ngón út ra... 2 ngón tay đan vào nhau. - 1 lời hứa đã được định ra. Tuệ Lâm sẽ ghi nhớ nó, bởi vì cô là cung bảo bình, mà bảo bình đã hứa điều gì thì sẽ thực hiện bằng được.

- Xin lỗi nhưng mà 2 cháu có thể cho cô ở riêng với Thắng 1 chút được không? - Cô Yến nhẹ nhàng hỏi.

- Vâng ạ. - 2 người họ đồng thanh đáp. Sau đó cùng nhau bước ra hành lang bệnh viện ngồi chờ.

Because I'm too lonely lonely girl...

- Có chuyện gì vậy anh? - Tuệ Lâm nhanh chóng bắt máy.

- Mà đang ở đâu vậy? Mà không sao chứ? - Hải Lâm lo lắng hỏi.

- Em không sao hết... Nhưng mà... - Tuệ Lâm ngập ngừng, không biết nên nói thế nào. Tuy anh ấy hận Thắng nhưng cô biết anh ấy vẫn còn rất quan tâm đến anh Thắng.

- Sao hả? Đã xảy ra chuyện gì? - Nghe nói em gái mình không sao Hải Lâm cũng đã dần bình tĩnh lại.

Thấy Tuệ Lâm ấp úng mãi chưa nói xong Nam liền giật lấy điện thoại của cô.

- Hồ Hữu Thắng, bạn thân chí cốt của anh đang nằm trong bệnh viện, hiện chưa biết sống chết ra sao. Nếu anh muốn đến thăm thì chúng tôi đang ở bệnh viện XXX, phòng 303, dãy giữa. - Sau khi máu lạnh tuôn ra 1 tràng thật giả lẫn lộn, cậu liền cúp máy.

- Gì mà “hiện chưa biết sống chết” hả? Cậu diễn hơi lộ rồi đó. - Tuệ Lâm lấy lại điện thoại rồi lèm bèm.

- Tôi chỉ muốn tạo động lực cho 2 người đó làm lành với nhau thôi. - Nhật Nam nhún vai đáp.

- Còn nếu anh ấy không đến thì sao?

- Không đâu, Anh ấy... chắc chắn sẽ tới. - Nam không do dự mà nói. Ít nhất, cậu tin rằng anh Lâm sẽ tới. Anh ấy không phải là dạng người bỏ mặc bạn bè đâu.

20 phút sau. Cô Yến cuối cùng cũng bước ra. Nhưng mắt cô ấy có vẻ hơi sưng, hình như cô vừa mới khóc.

- Cô có thể nhờ 2 con 1 việc này không?

- Cô cứ nói đi ạ. - Nam vui vẻ tiếp lời.

- 2 đứa chăm sóc tốt cho Thắng nhé, mai là cô phải đi rồi nên... mọi chuyện nhờ cả vào 2 cháu đây. Cô không thể nào tin tưởng bà mẹ kế chỉ biết làm đẹp kia được. - Nói tới đây bỗng nhiên cô ấy cúi gập người.

- Ấy, con không thể nào nhận đại lễ lớn như vậy được, chăm sóc anh Thắng là việc tụi con nên làm mà. - Tuệ Lâm lúng túng đỡ lấy thân thể cô Yến.

- Phải đó, phải đó. - Nhật Nam ở phía sau cũng bồi thêm.

- Cô cảm ơn 2 cháu rất nhiều.

Lát sau, đúng như dự đoán của Nhật Nam, Hải Lâm đã thật sự đến.

Điều đầu tiên cậu làm là thăm soi Tuệ Lâm từ trên xuống dưới, xem thử cô ấy có thực sự bị thương hay không.

- Em đã nói là em không sao rồi mà. - Không thể nào chịu đựng nổi cái người đang super soi cô đây.

- Con nhỏ này, mày có biết anh mày lo lắng cho mày lắm không hả, vậy mà mày dám dùng thái độ đó nói chuyện với tao à. - Hải Lâm nhăm thẳng ngay đầu cô mà gõ.

- Sao anh lại cốc đầu em chứ? Em đã bảo là em không sao rồi mà. Còn anh Thắng vì cứu em mà bị thương nặng như vậy. Thậm chí còn không biết có thể tỉnh lại không nữa. - Tuệ Lâm bực bội hét lớn.

- Em đi đi. - Hải Lâm thở dài 1 tiếng rồi bảo.

- Sao cơ? - Tuệ Lâm vẫn còn hơi khó hiểu, ngu ngơ hỏi lại.

- Mọi chuyện ở đây cứ để anh lo.

- Nhưng mà... - Cô vẫn còn hơi do dự. Anh ấy... sẽ không giết người chứ. Lần trước còn đòi từ mặt anh Thắng mà.

- Chúng ta đi thôi. - Nhật Nam nắm tay Tuệ Lâm lôi đi.

- Đây, sao cậu lại... - Cô thấy hôm nay tên Nam này bị sao ấy. Cứ như đàn bà đang trong thời kì tiền mãn kinh vậy.

- Nếu cậu muốn anh Lâm tha thứ cho anh Thắng... Thì đây là cách duy nhất.

- Nhật Nam không quay lưng vẫn cứ kéo Tuệ Lâm đi và nói.

- Mọi thứ... có thể trở lại như trước kia sao?

Chương 40

Nỗi Lòng

Hải Lâm bước vào phòng bệnh. Nhật Nam nói không sai chút nào, cậu không thể không đến được. Dù sao cũng là bạn của nhau gần 5 năm nay.

Tuy cậu ấy đã làm 1 việc khó có thể tha thứ, nhưng mà cậu biết Thắng không có ý định hại ai cả.

Cậu ấy chính là 1 người ngoài lạnh trong nóng. Ngoài mặt thì có vẻ vô tâm lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng hơn ai hết, trong lòng Thắng luôn quan tâm đến mọi người.

- Cậu đúng là 1 tên đàn, tớ sẽ không cho phép cậu đi dễ dàng vậy đâu. Đừng có mà bỏ cuộc quá sớm đấy, em gái tớ còn cần sự chăm sóc của cậu đấy. - Tuy không biết Thắng có nghe được hay không nhưng cậu vẫn ngồi đó thăm thì.

Ngày hôm sau vì phải đi học lại nên cô đã gọi 1 cô y tá đáng tin cậy tới chăm sóc cho Thắng. Dù sao cô cũng đã nghỉ hơn 2 tuần rồi. Hơn nữa kì thi cuối kì lại sắp đến, nếu nghỉ nữa là cô sẽ bị mất căn bản trầm trọng.

Đạo gần đây, cô không còn dậy trễ nữa. Mọi chuyện cũng đã xong xuôi nên cô sẽ khôi phục lại thân phận của mình. Hôm nay, cô sẽ bảo tài xế riêng chở cô đến trường.

Trong xe.

Because I'm too lonely lonely girl...

- Có chuyện gì không, mẹ? - Tuệ Lâm bình thản bắt máy, ba mẹ cô đã đi công tác gần 1 tháng. Cuối cùng, bọn họ cũng chịu liên lạc với cô.

Giọng nói êm dịu từ phía bên kia cất lên.

- Mẹ đang nói chuyện con bị người của cậu đánh cho bầm dập hay là chuyện con xem bị tông xe? - Tuệ Lâm từ tốn hỏi, nhưng câu hỏi này lại mang theo phần châm biếm.

Ngay cả bà cũng không ngờ người em trai bà 1 mực tin tưởng lại đánh con gái mình đến mức chỉ còn nửa cái mạng.

- Xin lỗi gì chứ, cứ thoải mái mà đi công tác với bố già đi, con... cúp máy đây, đã đến trường rồi. - Nói xong cô dứt khoát cúp máy. Dù sao thì cũng quen rồi, cái cảm giác không có ba mẹ bên cạnh.

Mở cửa xe, Tuệ Lâm xách cặp da bước ra ngoài. Quay lại dặn dò chú tài xế thời gian đến đón cô rồi bước vào cổng trường.

- Này này, nhìn kia, cái con nhỏ đó, Tuệ Lâm đúng không? Mấy bữa trước tao thấy nó toàn đi xe buýt về không mà, sao hôm nay lại đến trường bằng xe lamborghini vậy? - 1 bạn nữ chung lớp Tuệ Lâm thấy cô và nói.

- Đúng đó, tao cũng thấy nữa, đã vậy lại là còn là kiểu mới nhất nữa chứ. - Cô gái kể bên cũng hòa theo.

- Không lẽ, nhà nó trúng số độc đắc hả mà?

- Cho dù có trúng số cũng chưa chắc đã đủ tiền mua đâu đó.

Từ 2 người biết sau đó cả lớp biết, sau đó nữa thì cả khối đều biết.

Cũng phải thôi, xe lamborghini S đâu phải ai muốn thì cũng có đâu. Có người, cả đời làm việc cũng không thể chạm tới được bánh xe của nó đâu đấy.

Ra chơi...

- Này, mày đang nổi tiếng lắm đấy, đi đâu cũng nghe thấy tên mày. - Hoàng Linh choàng vai Tuệ Lâm vừa đi vừa lú lú mãi không dừng.

- Vậy sao? - Không có vẻ gì là ngạc nhiên lắm, Tuệ Lâm đáp.

- Nè, bộ mặt lạnh lùng, “I don’t care” đó là sao hả? Ít ra thì mày cũng phải vui mừng nói “Tuyệt vời! Tao được làm người nổi tiếng rồi sao” chứ. - Biểu cảm khuôn mặt của Linh biến đổi muôn màu, diễn tả đầy sức sống.

- Vậy sao? - Vẫn là biểu cảm khuôn mặt đó, Tuệ Lâm đáp.

- Nói chuyện với mày đúng là chán thật đấy. Ừm... Chỗ kia còn bàn trống kia, qua đó ngồi đi. - Đi 1 lát 2 người đã đến căn tin.

- Ừm.

- Mày ăn gì để tao mua luôn cho nè. - Hoàng Linh tuy bộ dạng mập mạp nhưng lại rất hăng hái xung phong đi làm chân chạy việc.

- Tao không đói, mày ăn trước đi. - Cô ảm đạm trả lời.

- Tao biết mày đang buồn, Nhưng mà... Mày như thế này thì làm được gì hả? Nếu làm vậy có thể khiến anh Thắng tỉnh lại thì tao cũng tình nguyện đi làm. Nhưng... Nếu mày không đủ sức khỏe thì ai sẽ chăm sóc cho anh ấy đây? Có phải mày muốn từ bỏ anh ấy không hả? - Hoàng Linh nắm lấy vai Tuệ Lâm liên tục lắc lư. Cô sẽ lắc tới khi nào Tuệ Lâm tỉnh lại thì thôi.

- Không... Tao không có ý như vậy. - Tuệ Lâm lí nhí trả lời.

- Vậy thì sao hả? Tuệ Lâm mạnh mẽ mà tao biết đâu mất rồi. Chưa gì mà đã yếu đuối bỏ cuộc như vậy không giống cô ấy 1 chút nào. - Linh đem hết tâm tình của mình nói ra. Cô sẽ nói đến khi nào Lâm hiểu ra thì thôi.

- ... - Tuệ Lâm im lặng, không biết nói gì. Linh, cô ấy nói rất đúng nhưng... Cô không thể tìm thấy 1 lí do làm mình vui được. Tâm trạng cô hiện giờ đang rất bồn loạn.

Chát... Hoàng Linh tát 1 cái thật mạnh vào má Tuệ Lâm. Mấy bạn nữ ngồi gần đó còn tưởng có đánh lộn nên vội vàng né sang 1 bên.

- NÀY, cô làm cái gì thế hả? Sao lại đánh cô ấy chứ? - Nhật Nam chẳng biết từ xó nào chui ra che chắn cho Tuệ Lâm.

- Tôi đánh cho cô ta tỉnh ra, tự hành hạ mình thì hay ho lắm sao? Mày mà không dẹp cái bộ mặt bí xị đó đi thì... Cứ coi như mày không có 1 đứa bạn là tao đây. - Hoàng Linh nóng giận dậm chân bịch bịch rời đi. Để lại Tuệ Lâm còn đứng đó cúi đầu, ôm lấy má trái bị đánh.

- Cậu không sao chứ? Cậu cũng biết mà... Cô ấy tuy hơi nóng tính nhưng không có ác ý gì đâu, nào... Chúng ta đi ăn đi. - Nam an ủi, rồi nắm lấy tay cô định đi lấy đồ ăn. Nhưng... Tuệ Lâm đã giật phăng cánh tay đó ra rồi cũng đi mất.

- 2 cái người này thật là... Mình phải làm sao đây nhỉ. - Nam ảo não vuốt cằm, suy nghĩ cách để 2 người làm lành.

Đi được 1 lát, Tuệ Lâm dừng chân trên sân thượng lầu 3. Cô không làm gì cả, chỉ im lặng ngồi đó, nhìn vào 1 khoảng không vô định. Để mặc cho nỗi lòng bay theo gió...

Phần 9

Chương 41 Ai Cũng Thay Đổi

- **T**uệ Lâm? Sao em lại ngồi 1 cục ở đây vậy? - Tình cờ thấy được cô ngồi ở đây nên Thiên Bảo đến hỏi thăm.

- ... - Chẳng biết là cô không để ý hay là cô không muốn trả lời nữa.

- Mà sao 2 hôm nay anh không liên lạc được với tên Thắng vậy nhỉ? Cậu ta đã xuất viện rồi mà... Này, em có biết cậu ấy ở đâu không? - Cứ thế, vị hội phó không biết từ đâu phóng ra ngồi kế Tuệ Lâm liên tục huyền thuyên đủ thứ.

- ... - Tuệ Lâm triệt để im lặng, không hề đáp lời.

- Này, hồng lẽ 2 đứa cãi nhau sao? Anh hiểu tính tên Thắng lắm nó sẽ không hạ mình xin lỗi người khác trước đâu... Nè, em đi đâu vậy? - Trong lúc cậu đang “mạch cảm xúc tuôn trào” thì Tuệ Lâm lại đứng dậy và bước ra ngoài.

- Tuệ Lâm, em sao vậy? Có chuyện gì, có thể nói với anh được mà. - Thiên Bảo lúc này cũng nhận thấy được tâm trạng bất ổn của Tuệ Lâm nên cậu đã nắm tay cô kéo lại, tính dằn dò, khuyên bảo cô. Nhưng có vẻ như cô từ chối sự giúp đỡ đó, gỡ cánh tay đang bị nắm ra rồi đi thẳng.

Những tiết học sau đó đều không thấy bóng dáng của Tuệ Lâm. Cô bây giờ đang ngồi dựa lưng trên 1 nhánh cây cao.

Lúc này, khi đối mặt với Bảo cô đã không thể nói sự thật. Chẳng lẽ cô phải nói rằng: bạn thân của anh vì 1 cô gái không phải là người yêu mà bị thương, không biết thời gian tỉnh lại. Cô... Không làm được.

1 tuần sau khi diễn ra kì thi cuối học kì.

- Này, nghe nói có điểm thi rồi đấy xuống xem đi. - Hoàng Linh lo lo nhoi chào vai Tuệ Lâm kéo đi. 2 người cuối cùng cũng đã làm hòa với nhau.

Nhớ hôm đó, Tuệ Lâm đã phải đứng trước nhà Linh hết 8 tiếng đồng hồ. Mà cô đã phải tắm mưa suốt 1 tiếng ấy. Lát sau, Linh cũng phải chào thua mà ra đón cô vào nhà.

Và cô đã không còn là Tuệ Lâm trước đây nữa. Không còn nông nổi, nóng nảy như ngày xưa nữa. Ai cũng phải thay đổi mà, đúng không?

- Á... Tao lên hạng rồi kìa, hạng 33 toàn khối đấy. - Linh vui mừng nhảy tung tung khi thấy mình đạt được vị trí cao.

- Ừm... Không tồi, do công sức của tao nhồi nhét vào đầu mày đấy.

- Để tao xem cho mày, chắc không hơn tao bao nhiêu đâu nhỉ? - Linh tìm tên của Tuệ Lâm từ hạng thứ 32 trở lên. Tới top 30 không thấy, top 20 cũng chẳng thấy đâu.

- Hờ? Mày sẽ không bị tuột hạng chứ? - Linh thắc mắc quay lại hỏi Tuệ Lâm.

- Tìm tiếp đi chứ, còn nữa mà. - Cô đã biết thứ hạng của mình nhưng... Cứ để Linh tìm tiếp vậy. Cho nó bất ngờ đó mà.

- Oh my god, mày... Mày nằm trong top 5 á! Không thể tin được! - Hoàng Linh há hốc mồm ngạc nhiên.

- Mày khinh thường tao quá rồi đấy, xem điểm từng môn đi kia. - Tuệ Lâm tự tin nói.

- Ừm... Anh văn thì mày giỏi rồi được 9 điểm không có gì đáng nói, Toán 8.3, Văn 8, Địa 8.5, còn Hoá... 7.8 á... Sao có thể? Đề hóa khó vậy mà mày được cao vậy hả? - Hoàng Linh há hốc mồm kinh ngạc.

- Oa, Tiểu Lâm Lâm giỏi thật đấy hạng 5 trên 180 người đâu phải là dễ. - Nhật Nam ở đâu đột nhiên chen mồm vô nói.

- Người ta đang nói chuyện, ai cho ông chỏ mỏ vào hả? Đồ nhiều chuyện. - Linh vừa thấy cái bản mặt khó ưa đó là y như rằng miệng cô sẽ chửi liên tục.

- Này này tôi có nói chuyện với cô hả? Hạng thì thấp mà bày đặt la lối. - Nam cũng không vừa gì, nói câu nào là đốp lại ngay câu đó.

- Tôi hạng 33 lận đấy, ông thì hạng bao nhiêu mà la? - Linh hất cằm khinh bỉ.

- Nhìn cho kĩ đi, người xếp trên cô là ai. - Cậu vừa nói vừa chỉ vào số 32.

- Hừ, chỉ là may mắn hơn tôi 1 hạng thôi, có gì hay ho chứ, lần sau tôi chắc chắn sẽ xếp cao hơn cậu. - Vốn từ của Linh nhiều lắm, có nói hết ngày cũng chưa hết chuyện.

- Đừng có mà tưởng bở, tôi không dễ dàng để thua vậy đâu. - Nam cũng không hề yếu thế hùng hồn phán.

Thế là 2 người, kẻ xướng người ca loạn cả lên. Làm cho Tuệ Lâm đau cả đầu. Cuối cùng cô quyết định bỏ 2 người này ở đây mà đi về trước.

Cô còn phải đến thăm anh ấy nữa. Mới có 1 buổi sáng mà đã cảm thấy nhớ rồi.

Bệnh viện XXX, phòng bệnh 303.

Cạch... Tuệ Lâm nhẹ nhàng bước vào. Trên giường bệnh là 1 chàng trai, tuy da mặt có hơi xanh xao nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của cậu. Làn da mịn màng, lông mi cong dài, môi mỏng hé mở. Cô có thể ngồi đây ngắm cậu cả ngày.

- Em đã làm được rồi đấy, làm thay cho cả phần anh nữa, em xếp hạng 5 toàn trường đó, chắc hẳn anh phải rất tự hào. - Tuệ Lâm nắm lấy tay Thắng bắt đầu độc thoại. Ngày nào cô cũng đến đây nói chuyện với anh ấy. Bác sĩ bảo đây cũng là 1 cách giúp anh ấy mau tỉnh lại.

- Anh đã ngủ hơn 3 tuần rồi đấy, vị chi thì đã được 25 ngày, anh vẫn còn giận em chuyện em qua đường mà không chịu nhìn trước nhìn sau sao? Em đã sửa đổi rồi mà.

- Sau này em nghe sẽ lời, không cãi anh nữa đâu cho nên... Anh hãy mau tỉnh lại đi nha. - Tuệ Lâm vẫn mỉm cười tiếp tục nói, mặc dù không hề có tiếng đáp lại.

- Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Còn nhớ... Lúc đó em đã ngã nhào và nằm đè lên người anh luôn đấy. Nói thật thì lúc nhìn gần... Trông anh... cũng đẹp trai phết... ấy chứ. - Nói tới đây giọng cô đã bắt đầu run run, có vẻ như cô đang cố kiềm nén lại mớ cảm xúc của mình.

- Anh còn... phải tỉnh dậy để làm lành với anh trai em nữa, anh ấy... không dễ tha thứ đâu, anh mà... không tỉnh dậy thì... anh sẽ giận luôn đấy... Hức... - Chết tiệt, cô vẫn là không kiềm được nước mắt của mình.

Tuy không ai oán trách gì cô nhưng mà cô biết chính cô đã hại anh Thắng ra nông nổi này. Chừng nào anh ấy còn chưa tỉnh dậy thì cô vẫn sẽ tự dần vặt bản thân mình. Cô không cho phép bản thân mình vui vẻ khi anh ấy còn nằm chỗ này được.

- Anh nghỉ ngơi tiếp nhé, em... Về trước đây. - Hôn nhẹ lên trán Thắng rồi luyến tiếc ra về.

Nhưng do quay lưng nên cô đã không thấy được... Ngón tay của Thắng đã động đậy.

Chương 42

Vấn Đề EQ

- Sao rồi! Mọi thứ xử lý ổn thỏa chứ, có cần tôi giúp gì không? - Tuệ Lâm nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

Từ đầu bên kia là giọng của 1 người con trai.

- Hãy ép giá thấp hết mức có thể, nhưng đừng kết thúc sớm quá, hãy chơi đùa với bọn họ vài hôm nữa đã. - Tuệ Lâm bình tĩnh ra chỉ thị, dặn dò.

Chàng trai cung kính đáp rồi tắt máy.

Tuệ Lâm còn có 1 thân phận nữa mà ngoài ba cô ra thì chẳng ai biết cả. Tổng giám đốc chuỗi 3 công ty sản xuất các mặt hàng cơ học, điện tử. Người lúc này cô nói chuyện cùng là Phó giám đốc của công ty.

Bình thường cô chỉ làm việc cùng họ qua điện thoại hoặc email. Nhờ bàn tay nâng đỡ và chỉ bảo của ba, cô mới có thể có được 1 cơ ngơi lớn như ngày hôm nay.

“Anh Thiên Minh, đợi nhé, em sẽ làm cho ông ta phải tán gia bại sản như lời đã hứa và em sẽ chăm sóc cho mẹ anh thật tốt.”

Because I’m too lonely lonely girl...

- Có chuyện gì không? Nhi. - Hơi bất ngờ khi thấy Nhi gọi cho cô, vì cô ấy phải về quê nên 2 người đã rất lâu chưa gặp mặt.

Phương Nhi theo thói quen làm nũng với Tuệ Lâm.

- Được rồi, đi thì đi nhưng mà đừng có dùng cái giọng dè nhẹ đó nói chuyện với tao nữa. - Tuệ Lâm rùng mình nói.

“Yes, sir.” - Nhi vui vẻ đáp.

- Phải là yes, madam chứ sir là chỉ đàn ông mà. - Tuệ Lâm bắt đầu phàn nàn, nhưng không có tiếng đáp lại, Nhi đã cúp máy. Xì, cái con con nhỏ này đúng là hết nói nổi, lúc nào cũng vô tâm, vô tư như vậy.

Thế là Tuệ Lâm thay đồ rồi đi đến chỗ đã hẹn.

- Tuệ Lâm, ở đây nè. - Phương Nhi vui vẻ ngoắc ngoắc khi thấy cô đến. 2 người ngồi ở 1 chỗ gần cửa sổ nên khá sáng sủa, thoáng mát.

- Sao hôm nay mày lại rảnh rồi gọi đến tao vậy, sao không lo đi hẹn hò với anh tao đi? - Vừa đặt mông xuống ghế là Tuệ Lâm liền hỏi đủ thứ.

- Xì, tao đâu phải cái dạng mà mê trai bỏ bạn đâu chứ, mày coi thường tao quá rồi đấy. - Nhi bĩu môi “xì” 1 cái rõ to.

- Ai mà tin được chứ. - Tuệ Lâm lắc đầu, ra vẻ không tin.

- Gì chứ, bạn bè hẹn nhau ra nói chuyện không được sao?

- Được rồi, có gì cứ nói đi, giấu giấu giếm giếm hoài. - Tuệ Lâm nhún vai, cô tò mò lắm rồi nè.

- Tớ sẽ nói nhưng cậu phải bình tĩnh đấy nhé. - Nhi làm bộ mặt bà cụ non căn dặn.

- Biết rồi, biết rồi, tớ đâu còn là Tuệ Lâm nóng nảy của trước đây đâu chứ.

- Thật ra... Cái lúc mà tớ nhìn thấy được bọn họ đang vận chuyển hàng thì... Người ra lệnh cho bọn họ là...

- Ba của anh Minh. - Vừa nói đến đó thì Tuệ Lâm chen vào nói.

- Cậu... biết rồi sao? Làm sao mà... - Nhi ngạc nhiên.

- Tớ đoán là vậy. Lúc nói chuyện với anh Minh, khi anh ấy nhắc đến ba mình thì có vẻ lạ lắm...

- Tớ còn tưởng anh ấy nói cho cậu biết chứ, nhưng mà... Chỉ qua vài câu nói mà cậu đã đoán được chân tướng rồi, giỏi thật đấy. - Nhi cứ liên tục khen Tuệ Lâm.

- Dù gì thì 2 đứa tụi mình cũng chơi thân từ hồi nhỏ mà. - Tuệ Lâm hơi buồn buồn nói.

- Mà... Cậu có biết anh ấy thích cậu không?

- Tớ biết chứ... Cũng lâu rồi. - Tuệ Lâm bình tĩnh đáp.

- Gì chứ? Tớ cứ tưởng cậu bị mất dây thần kinh cảm giác rồi đấy, đúng là nhìn vẻ mặt vô tư của cậu thì chẳng thể nào đoán được ha. - Nhi trừng mắt kinh ngạc, cô cứ tưởng rằng chỉ số EQ của Tuệ Lâm là bằng 0 chứ. Bất ngờ thật.

- Ủa, tớ đâu có bị đần như cậu đâu chứ, cậu phải mất cả đồng thời gian mới nhận ra tình cảm của mình kia mà. Còn ở đó mà nói tớ. - Tuệ Lâm ngay lập tức phản bác.

- Lúc đó tớ có nhiều việc để suy nghĩ lắm nên... nên mới không để ý thôi chứ bộ. - Phương Nhi phòng má cãi lại.

- Thôi, thôi cho tớ xin, cậu mới là bà cô ngây thơ đích thực đấy. - Tuệ Lâm nhếch môi, xia xói tạt xấu của Nhi. Nói về mức độ ngây thơ thì chẳng ai bì được với Nhi rồi. Bởi vậy cứ vẫn bị cô lừa hoài đấy thôi.

- Tớ không có nhé...

- Đúng rồi, cậu đã khỏi bệnh... Vậy cậu tính vào học trường nào vậy? - Đột nhiên nhớ đến việc này nên Tuệ Lâm hỏi.

- Đương nhiên là trường cũ rồi, chương trình học của tớ ở đó còn đang dở mà. - Nhi tự tin trả lời.

- Vậy thì cậu vào lớp tớ luôn đi, tớ sẽ giới thiệu cậu với nhỏ Linh luôn. - Cô vui vẻ nói.

- Vậy có được không? Dù sao thì cậu ấy cũng thích anh Lâm, mà 2 đứa chúng tớ lại... - Nhi không tự tin lắm với cô bạn chưa bao giờ gặp mặt này.

- Không sao đâu, nhỏ đó không phải là người hay để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu. - Linh là bạn thân của cô bên Mỹ còn Nhi là bạn thân của cô ở Việt Nam. Mong là 3 người sẽ trở thành bạn thân của nhau luôn.

- Vậy thôi, tớ về trước nhé. - Tuệ Lâm cầm túi xách định ra về.

- Khoan đã...

- Hửm... sao vậy? - Tuệ Lâm thắc mắc.

- Chỉ là chuyện ba của anh Minh là đầu sỏ anh ấy dặn mình không được nói ra, cho nên...

- Biết rồi, tớ hứa sẽ không nói, nhưng... Cuộc sống của ông ta sau này chắc phải chật vật lắm đấy. - Cô ra vẻ bí ẩn cười nửa miệng.

- Là sao? - Nhi có vẻ như không hiểu lắm, hỏi.

- Cứ chờ vài ngày nữa là biết thôi.

Chương 43

Lão Đại À!

Lát sau, cô lại ghé qua bệnh viện thăm Thắng. Dù là bất kì ngày nào, cô cũng đến kể chuyện cho anh nghe. Mặc dù không biết anh có nghe được hay không.

Tại sao cô lại phát hiện ra tình cảm của mình muộn thế chứ. Nếu biết sớm hơn thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác đi.

Trước khi ra về, cô tặng cho anh 1 nụ hôn nhẹ ở trán. Đó cũng là lúc cô phát hiện ra lông mi của Thắng động đậy.

- Bác sĩ, bác sĩ... - Tuệ Lâm lật đật chạy đi tìm bác sĩ.

Lát sau, bác sĩ bước ra từ phòng bệnh.

- Anh ấy sao rồi ạ? - Tuệ Lâm gấp đến độ muốn điên rồi.

- Chúc mừng cháu, cậu ấy đã có dấu hiệu bắt đầu tỉnh lại, các mao mạch ở não trái cũng đã bắt đầu hoạt động trở lại, ta tin rằng trong 1 tương lai không xa, cậu ấy sẽ tỉnh dậy thôi. - Vị bác sĩ từ tốn giải đáp.

- Là... thật sao? - Dường như không tin vào những gì mình nghe được, Tuệ Lâm lắp bắp hỏi ngược lại.

- Tôi chắc chắn đến 92,883 % khả năng cậu ấy sẽ tỉnh lại là rất cao.

- Cảm ơn, cảm ơn ông rất nhiều. - Tuệ Lâm mừng đến phát khóc luôn rồi.

Vậy mà cô cứ tưởng anh ấy sẽ không tỉnh lại nữa chứ. Thật là may quá.

Tuệ Lâm đang trên đường về nhà, hôm nay cô muốn đi bộ 1 lát cho khuây khỏa.

- Ô, lão đại. - Đang đi thì bỗng nhiên có 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

- Nhóc Toàn... À không, anh Toàn mới đúng, dù sao thì anh cũng lớn tuổi hơn tôi. - Tuệ Lâm theo thói quen gọi “nhóc Toàn” nhưng vẫn sửa lại.

- Lão đại, sao chị lại... - Toàn hơi ngạc nhiên khi thấy cách đối xử của cô với cậu khác trước kia.

- Sau này... Đừng bao giờ gọi tôi là lão đại nữa. - Tuệ Lâm cắt lời của Toàn, lạnh lùng nói.

- Chị sao vậy? Anh Minh đã vậy, giờ đến cả chị cũng bỏ tụi em mà đi sao? - Toàn hơi lớn tiếng.

- Xung hô chị như vậy với người nhỏ tuổi hơn mình, anh không thấy ngượng miệng sao? - Lời nói tuy mang vẻ mỉa mai nhưng ánh mắt cô lại khác hoàn toàn. Có đau đớn, có tội lỗi, dằn vặt...

- Chị đừng có mà lảng sang chuyện khác, mau trả lời em đi. - Toàn nắm lấy 2 vai của Tuệ Lâm nhìn vào mắt cô mà hỏi.

- Đơn giản vì tôi không thích và tôi cũng sẽ không trở lại đó, các người tự lo lấy mình đi. - Tuệ Lâm né tránh ánh mắt của Toàn, lạnh lùng bảo.

- Tụi đàn em cấp dưới nhiều người không có nơi nào để đi cả, em biết nhiều tên vẫn chưa quy phục chị. Nhưng chị hãy cho họ 1 cơ hội, không được sao? - Giọng của Toàn bắt đầu chuyển sang nài nỉ.

- Xin lỗi anh nhưng mà... Tôi không còn là Tuệ Lâm trước đây nữa, những chuyện đánh đấm như vậy, tôi mệt mỏi lắm rồi. - Tuệ Lâm thở dài, nhàn nhạt nói.

- Chị, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Có liên quan đến việc anh Minh đi tù sao? Hôm bữa khi em nhắc đến tên chị, biểu hiện của anh ấy lạ lắm.

- Không có gì. - Tuệ Lâm đáp.

- Nếu em giúp được gì thì cứ nói với em nhé. - Toàn hơi lo lắng, nói.

- Dù sao thì bọn họ cũng không cần tôi đâu, có anh là đủ rồi, anh hãy dẫn dắt họ thay tôi. - Tuệ Lâm nói ra quyết định của mình.

- Em không nghĩ là mình có đủ khả năng...

- Anh sẽ ổn thôi, lúc này mọi người đang rất cần sự ủng hộ của anh đấy, hãy dẫn dắt bọn họ. - Tuệ Lâm vỗ vai Toàn cổ vũ.

- Chị thật sự nghĩ vậy sao? - Toàn vẫn còn phân vân, khả năng của cậu quả thật thua kém cô rất nhiều.

- Ừ, không đi nhanh được thì đi từng bước. Tôi sẽ ở sau lưng hỗ trợ anh, cần gì cứ đến tìm tôi. - Tuệ Lâm hào phóng bảo.

- Em biết rồi.

- Còn nữa, sau này đừng có kêu chị nữa nghe già chết đi được. - Cô cau mày.

- Nhưng mà em kêu vậy quen rồi, khó mà sửa lại ngay được. - Toàn gãi đầu, ngượng ngùng.

...

Lúc Tuệ Lâm về đến nhà lại phát hiện cửa nhà mở toang. Chẳng lẽ là... Bọn họ...

Tuệ Lâm chạy nhanh vào nhà thì thấy 2 người ngồi trên ghế sa lông, 1 người đàn ông và 1 người phụ nữ.

- Mừng con về nhà, Tuệ Lâm. - Mẹ của cô cười híp mắt chào hỏi.

- Ô... Sao 2 người lại... Chẳng phải dự án còn nửa tháng nữa mới xong sao? - Tuệ Lâm trừng mắt, ngạc nhiên hỏi.

- Hừ... Cái con nhóc này, ba mẹ về không mừng hay sao mà còn hỏi này hỏi nọ. - Ba Tuệ Lâm nhăn mày bảo.

- Anh à! - Mẹ nhìn ba cô nói.

- Ba con vậy đấy, con cũng biết tính ông ấy mà, nói vậy thôi chứ không có ác ý gì đâu. - Quay sang Tuệ Lâm khuyên nhủ.

- Nhưng... sao hôm trước, lúc gọi con mẹ lại không nói gì? - Tuệ Lâm ngồi xuống cùng 2 người, hỏi.

- À, chuyện này ba mẹ cũng vừa mới quyết định thôi. - Mẹ cô dịu dàng xoa đầu cô, nói.

- Vậy sao? Ừm... Con lên phòng trước đây, mai con phải nộp khá nhiều bài tập. - Lâu rồi không gặp mặt nên bầu không khí có hơi ngượng ngùng. Cô cũng không biết nên nói gì thêm nên lấy cớ tránh mặt họ.

- Con à, ba mẹ quyết định chuyển chi nhánh ở bên đó sang đây luôn rồi. - Vẫn là giọng nói dịu dàng của mẹ cô.

- Thật sao?... Làm vậy không bị lỗ vốn sao? Chuyển chi nhánh ngay lúc này lại không tốt chút nào. - Tuệ Lâm cũng là người làm ăn nên cô rất hiểu, thị trường Việt Nam đang suy giảm. Nếu lúc này đầu tư ở đây thì thật không khôn ngoan chút nào.

- Không sao cả, ba mẹ cũng đã tính hết mọi rủi ro rồi.

- Nhưng... Sao tự nhiên 2 người lại làm vậy? - Tuệ Lâm ngáp ngừng hỏi.

- Đây chẳng phải là điều con luôn mong muốn sao? Cả gia đình ta lại được ở cạnh nhau rồi, phải không anh? - Mẹ cô bất ngờ quay sang hỏi ba cô.

- Ừ, như vậy sẽ tốt hơn. - Tuy còn cau mày nhưng khuôn mặt ông đã hòa hoãn đôi chút. Ba cô là vậy, rất vững về trong cách biểu đạt cảm xúc của mình.

Tuệ Lâm mừng rỡ chạy đến ôm mẹ cô. Và cô lại khóc nhưng lần này là những giọt nước mắt vui mừng, hạnh phúc.

Tối đó, anh cô về nhà và thế là cô đã có được 1 bữa cơm ấm áp, được quây quần bên gia đình.

Chương 44

Bờ Hạnh Phúc

1 tuần sau đó mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Gia đình cô có nhiều thời gian để bên nhau hơn. Anh Hải Lâm và Nhi thì suốt ngày cứ cặp kè với nhau, nhìn mà phát ngán à. Còn cặp Hoàng Linh với Nhật Nam thì hôm nay cô cứ thấy bọn họ lạ lạ sao ấy, bình thường chắc phải chửi lộn với nhau muốn điên rồi chứ.

Ra chơi, tại căn tin trường.

- Ủây, hôm nay 2 người sao vậy, chẳng giống bình thường chút nào. - Tuệ Lâm tò mò nhìn Nam và Linh hỏi.

- O... ừmm... Tớ... à vẫn... vẫn bình thường mà. - Hoàng Linh cúi gằm mặt xuống lấp bắp nói.

- Vậy sao?... Thế còn Nam, cậu có điều gì muốn nói không? - Tuệ Lâm thăm tía nhìn 2 người, rõ ràng là có điều kì quái ở đây mà.

- Cậu suy nghĩ nhiều rồi, bọn tớ... Đâu có sao đâu chứ. - Nhật Nam gãi gãi đầu, nói. Cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

- Có thật không đấy? - Tuệ Lâm trừng mắt nghi ngờ, cô chắc chắn là bọn họ có giấu cô điều gì mà. Chơi với nhau bao lâu rồi cô còn không hiểu tính của bọn họ nữa sao. Rõ ràng là đang nói dối.

- Chẳng lẽ... 2 người đang quen nhau? - Tuy hơi khó tin nhưng đây là khả năng duy nhất mà cô nghĩ ra được.

Cả 2 người họ đều không đáp lại. Nhưng mà mặt Hoàng Linh thì đã đỏ như trái gấc rồi. Còn Nhật Nam thì cứ nhìn ra phía cửa sổ mà khen “trời đẹp” mãi thôi.

Tuệ Lâm chán nản vỗ trán. 2 người này là cái sự kết hợp kiểu gì thế này, cô thực sự không thể tưởng tượng nổi luôn.

- Thế sao lại không chịu nói cho tớ biết, tuy hơi kì cục nhưng mà tại sao lại giấu tớ chứ? - Tuệ Lâm hỏi.

- À... thì... trước đây tớ từng thích anh cậu mà giờ đã... Cho nên tớ tính để 1 thời gian sau hẵng nói. - Hoàng Linh ngượng ngùng cúi gằm mặt xuống bàn.

- Còn tớ thì lại từng thích cậu... Cuối cùng thì 2 đứa quyết định quen trong im lặng. - Nhật Nam bổ sung.

- 2 người lại suy nghĩ lung tung rồi, tớ đâu phải là loại người luôn sống trong quá khứ chứ, 2 người quen nhau tớ còn mừng không kịp nữa là. - Tuệ Lâm thở dài, giải thích.

- Thật... Thật sao? - Hoàng Linh hỏi.

- Ui, cậu trở lại bình thường giùm tớ cái đi, cái thể loại bên lên ngượng ngùng này chẳng hợp với cậu chút nào, nhìn muốn ói lắm luôn. - Tuệ Lâm ngồi 1 bên liên tục than vãn. Cô vẫn là quen với Hoàng Linh mạnh bạo, dữ dằn hơn.

- Mà...

- Hử? - Tuệ Lâm nhìn Linh.

- Tao giết mày... - Hoàng Linh bỗng nhiên lên cơn điên xông đến liên tục cù lét Tuệ Lâm.

- A hahaha... Tao sai rồi, tao sai rồi. - Chỉ có Linh mới biết cô là người có máu buồn thôi. Cô bắt đầu hối hận vì những gì đã nói rồi.

Tiếng cười đùa rộn rã vang vọng khắp nơi.

...

Tối đó cô lại đến thăm Thắng. Đây dường như đã trở thành thói quen của cô. 1 thói quen chẳng thể bỏ được.

Vẫn như cũ, cô ngồi cạnh giường, nắm lấy bàn tay lạnh của Thắng. Cô muốn sưởi ấm và xua đi cái giá lạnh trong cơ thể anh ấy.

- Anh biết không? Nhật Nam và nhỏ bạn thân chí cốt của em đã thành cặp rồi đấy, đúng là chẳng hợp tí nào, 2 người cứ như 2 thái cực vậy mà lại hút nhau đến không ngờ đấy. - Tuệ Lâm không buồn vì chẳng có tiếng đáp trả, cô vẫn tự nhiên nói tiếp.

- Mà anh phải thấy anh hai em kia, bình thường đối với em cứ như hổ dữ vậy, thế mà bên người yêu lại như con mèo ấy. Đã vậy, 2 người đó kết hợp với nhau lại sến súa chẳng chịu được. - Chết tiệt, cô lại muốn khóc nữa rồi. Hôm nào cũng vậy, tự nói tự buồn tự làm mình khóc. Đúng là tự kỉ mà.

- Không biết khi nào thì chúng ta mới có thể như họ nhỉ. Làm những việc mà 1 cặp hay làm ấy. Đi xem phim, nhà ma hay đi nhà hàng... Chắc là sẽ vui lắm nhỉ? - Tuệ Lâm mỉm cười trong khi mắt cô đã ngập nước. Nhưng cô vẫn nhập tâm mà nói, chẳng để ý đến xung quanh mà chỉ giải tỏa nỗi lòng của mình.

- À mà... có 1 chuyện... Em nghĩ lúc này nói cho anh biết thì đã quá trễ... Nhưng... Sau cùng thì anh cũng phải biết nhỉ. EM YÊU ANH. - Cô đã dồn hết sức vào câu nói này. Tuy anh ấy đã bất tỉnh nhưng sao cô vẫn thấy run run sao ấy.

- Em không biết anh có nghe được không nhưng em yêu anh, thật sự rất yêu anh... hic... hic... thế nên... Anh hãy trở lại bên em đi, xin anh đó. - Tuệ Lâm gục mặt xuống giường, 2 hàng nước mắt lăn dài trên má cô. Cô cứ liên tục lầm nhảm 3 từ “Em yêu anh” đó.

Bỗng nhiên, 1 hơi ấm lan tỏa trên đỉnh đầu cô. 1 hơi ấm quen thuộc. Không, chẳng lẽ đây là mơ sao? Tại sao cảm giác lại chân thực đến vậy? Cô vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn vì cô sợ... Hơi ấm đó sẽ biến mất.

- Anh cũng yêu em.

Giọng nói này là...

- Anh... Thắng. - Tuệ Lâm ngẩng đầu, trợn trừng mắt nhìn chàng trai trước mặt. Vẫn là đôi mắt xanh hiếm có đó, mái tóc mềm mại quen thuộc, giọng nói trầm ấm đó.

- Ừm. Anh đã trở lại với em rồi. - Thắng cười vui vẻ bảo.

Tuệ Lâm nhảy bổ tới ôm chặt cậu, cô sợ rằng đây là 1 giấc mơ. Nhưng tất cả lại chân thực đến lạ thường. 1 cảm giác thật ấm áp.

- Đừng bao giờ rời xa em nữa nhé! - Tuệ Lâm lau nước mắt, nước mũi thút thút nói.

- Tuệ Lâm nè. - Bỗng nhiên Thắng lại gọi tên cô.

Theo bản năng, cô ngược lên nhìn cậu. Sau đó... 1 nụ hôn không thể ngờ lại ập đến. Không điên cuồng thô bạo mà chỉ đơn giản là 1 nụ hôn sâu mà lại kích thích đến không ngờ. Đến khi Tuệ Lâm tưởng chừng như mình đã ngừng thở thì Thắng mới buông cô ra.

Tuệ Lâm thở hồng hộc liên tục lấy không khí.

- Đồ ngốc, ai bảo em nín thở chứ. - Thắng vui vẻ xoa đầu Tuệ Lâm.

Chát...

Đột nhiên cô tát cậu 1 cái, rất mạnh.

- Sao em... - Thắng ngạc nhiên, cậu cho rằng là do nụ hôn bất ngờ của cậu đã làm cô giận.

- Anh mới là đồ ngu ngốc. Ngu ngốc nhất trên đời. Tại sao? Tại sao lại chạy ra cứu em làm gì chứ? Anh đúng là đồ điên mà. - Tuệ Lâm lớn tiếng, đây chính là những suy nghĩ suốt thời gian qua của cô. Cô vẫn không hiểu, tại sao anh lại hi sinh mạng sống của mình để cứu cô chứ.

- Vì anh không thể sống thiếu em. - Bỗng nhiên Thắng quát lớn.

Tuệ Lâm ngạc nhiên nhìn cậu.

- Anh đã thử tưởng tượng ra 1 cuộc sống không có em nhưng cái tương lai đó sẽ toàn là 1 màu xám. 1 cuộc sống mà không có em ở đó thì thật vô nghĩa. - Thắng tiến đến ôm chặt cô, thì thầm.

Tuệ Lâm nằm trong lòng Thắng mặc sức khóc lóc, giải tỏa nỗi lòng bấy lâu nay.

Cô nghĩ mình đã tìm được bến bờ hạnh phúc cho riêng mình. Trong tương lai, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cô... cũng sẽ không từ bỏ nó đâu.

Nếu đau khổ là 1 phần của cuộc sống này... Thì ta chỉ còn cách phải đương đầu với nó mà thôi.

HẾT